DE
FASTIS CONSULARIBUS ANTIQUISSIMIS

DISSERTATIO INAUGURALIS

QUAM

AD SUMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES

AB AMPLISSIMO

PHILOSOPHORUM ORDINE LIPSIENSI

RITE IMPETRANDOS

SCRIPSIT

CONRADUS CICHORIUS

LIPSIENSIS

LIPSIAE

TYPIS I. B. HIRSCHFELDI

MDCCCLXXXVI

OTTONI RIBBECK
CURTIO WACHSMUTH

PRAECEPTORIBUS

SACRUM

DE
FASTIS CONSULARIBUS ANTIQUISSIMIS

SCRIPSIT

CONRADUS CICHORIUS

CAPUT PRIMUM

De fastis consularibus antiquissimis

Historiae Romanae antiquissimae, quamquam multa de ea narrant scriptores ueteres, incertissima est memoria. Nam paucissima tantum eorum, quae legimus de rebus Romanorum ante bella Samnitica gestis, ad ipsorum temporum illorum redeunt litteras. Inter quae primum obtinent locum fasti consulares, quippe qui ad priorem liberae reipublicae uideantur esse referendi aetatem. Nam uel pristinis illis temporibus consulum nominibus singulos significatos esse annos, et complura exstant indicia et ex ipsa re fit consentaneum. Cum enim tum quidem non iam uideatur constitutus fuisse certus quidam, unde reliquos numerarent, annus — namque urbis conditae annus multo post putandus est esse effectus — suum proprium cuique anno indere debebant nomen.

Ac primum quidem in annalibus maximis, antiquissimis Romanarum litterarum monumentis, annos ex consulum nominibus fuisse nominatos, Seruius adnotat ad Verg. Aen. I, 373: ‘tabulam dealbatam . . . in qua praescriptis consulum nominibus’.

Tum ea quoque, quae ab auctoribus ueteribus esse desumpta uidentur ex ipsius priscae aetatis titulis aut inscriptionibus, consules exhibent, ut foedus Latinum anni 261 u. c., de quo Cicero (pro Balb. 23, 53): ‘Cum Latinis omnibus foedus ictum Sp. Cassio Postumo Cominio consulibus quis ignorat? quod quidem nuper in columna aenea meminimus post rostra incisum et perscriptum fuisse.’ Liuius inscriptionem ipsam non iam uidit, sed ex antiquiore auctore transtulit quae refert

libro II c. 33, 9: 'tantumque sua laude obstitit famae consulis Marcius, ut nisi foedus cum Latinis columna aenea insculptum monumento esset, ab Spurio Cassio uno, quia collega afuerat, ictum, Postumum Cominium bellum gessisse cum Volscis memoria cessisset'; tamen ex eis quoque cognoscitur, praescriptum fuisse in columna utriusque consulis nomen, in ipso autem foedere icendo Sp. Cassium solum fuisse nominatum.

Deinde maximi est momenti testimonium Varronis, seruatum apud Macrobium Sat. I, 13, 21: 'sed hunc (sc. Fuluium) arguit Varro scribendo antiquissimam legem fuisse incisam in columna aerea a L. Pinario et Furio consulibus (i. e. anni 282 u. c.) cui mentio intercalaris adscribitur'; unde Varronem ipsum uidisse tabulam eam puto apparere.

Eadem ratione in aedis Saturni anno 253 u. c. dedicatae titulo consulum fuisse addita nomina demonstrat Matzat (*Röm. Chronol.* II p. 8 adn. 7).

Atque iam diu ante annalium scriptores litteris mandatos fuisse fastos consulares, notissimus mihi uidetur comprobare locus Ciceronis, ad fam. 9, 21. Ubi cum dicit Cicero: 'princeps ... L. Papirius Mugillanus, qui censor ... fuit (a. 312). ... Sed tum Papisii dicebamini. Post hunc XIII fuerunt sella curuli ante L. Papirium Crassum, qui primus Papisius est uocari desitus', manifesto se inspexisse significat exemplar aliquod fastorum, quo antiquiores Papirii scripti erant 'Papisii' ac primi L. Crassi nomen littera 'r' legebatur. Itaque iam ante annum 414 u. c., quo L. Papirius Crassus primum in fastis occurrit, secundum Ciceronem in scribendo gentis nomine esse receptum rhotacismum, quem uocamus, elucet, illum tamen, quem proximum ante Crassum fasti commemorant, L. Papirium Crassum, tribunum militum consulari potestate anni 386 u. c., Papisium etiam fuisse scriptum, ita ut intra annos 386 et 414 sit statuendum in fastis illis nouae scribendi rationis initium. Quae eo comprobantur, quod exstant ante annum 386 in reliquis quoque fastis nomina C. Vetusii consulis 255 (Liu. 2, 19), T. Vetusii consulis 260 (Liu. 2, 28), Sp. Fusii consulis 290 (Liu. 3, 4), T. Vetusii consulis 292 (Liu. 3, 8), cum post

eum annum nullum inueniatur exemplum nominum eorum littera ‘s’ scriptorum. Ex Ciceronis autem uerbis supra scriptis iam ante annum 414 litteris mandata esse ea quae ex Liuio attuli nomina sequitur.

Fidem igitur attribuens Ciceroni testi, fastos consulares, quos Mommsen quoque (*Röm. Forsch.* I p. 57) inde a quinto fere saeculo per singulos annos in libros dicit esse relatos, reuera ad eam puto redire aetatem, qua nondum in usum loquendi erat receptus rhotacismus.

Nullo tamen modo assentiri possum Iordano, qui libri ‘Kritische Beiträge zur Geschichte der lat. Sprache’ p. 104 sq. nomina ‘Papirium’, ‘Veturium’, ‘Furium’, ‘Valerium’ unquam, littera ‘s’ scripta, in usu fuisse negat atque Papisii, Vetusii e. c. formas ab aetatis Sullanae hominibus grammaticis per aliorum uocabulorum analogiam autumat esse excogitatas et usque ad Ap. Claudium Caecum, censorem anni 442, fastis insertas. Nititur autem loco Pomponii (dig. 1, 2, 2, 36): ‘idem Ap. Claudius *r* litteram inuenit, ut pro Valesiis Valerii essent, pro Fusiis Furii’. Quae tamen discrepant cum Cicerone, nam Pomponius anno 442, Cicero ante annum 414 receptam litteram *r* in nominibus gentiliciis testatur, neque igitur uterque ad eundem, quem ponit Iordan, fontem grammaticum redit. Immo et ipsius Pomponii sententiam eadem rectissima, qua Ciceronis, obseruatione iudico esse ortam. Cum enim non inueniantur in fastis Furii post L. Camillum, dictatorem 409 consulem 416 et 429, et ante C. Furium Pacilum consulem 503, in antiquioribus fastis Camillus quidem — ut factum est in Papiriis — ‘Fusius’, Pacilus autem iam ‘Furius’ uidetur fuisse scriptus, atque Ap. Claudio Caeco, cuius media intererat censura, ut multa alia sic litterae *r* quoque inuentionem falso tribuerunt. Qua ratione Pomponii uerbis adeo confirmatur Ciceronis testimonium. Quod denique Iordan formas ‘Vetusius’ et ‘Papisius’ ea de causa abicit, quia in tribuum nominibus, quae seruare soleant prioris aetatis scripturam, non apparent nisi Papi*r*ia’ et ‘Votu*r*ia’, haud ualet multum; nam usus tribum nominibus adscribendi eis demum insueuisse uidetur tem-

poribus, quibus iam prorsus in linguam Latinam irrepserat rhotacismus: cf. Mommsen *Röm. Forsch.* I p. 64. Quae uero affert Iordan p. 106 exempla antiquioris scripturae in tribubus apparentis, plane alius sunt indolis, quippe quae in aliis quoque uocabulis multo diutius uiguerint; ut ou pro u, quod exstat in Oufentinae nomine, apparet etiam in lege Antonia de Termessibus, circa annum 683 incisa, C. I. L. I, 204.

Quam maxime autem Iordani sententia eo infirmatur, quod Liuius nomina illa, littera *s* scripta, habet in libro altero et primo (Sp. Fusius pater patratus Liu. 1, 24) quos ex antiquioribus annalium scriptoribus, Fabio Pictore et Calpurnio Pisone fere constat esse haustos. Neque igitur formae illae a grammaticis possunt esse fictae Sullana demum aetate.

Accedit quod in Veturiorum quidem nomine antiquitus litteram *s* ualuisse ex etymologica quoque ratione fit uerisimile. Cohaerere enim uidetur cum adiectiuo 'uetus'[1]), quod nominatiuo tantum et in uerbis compositis 'uetustas', 'uetustus' principalem litteram *s* seruat, quae littera in obliquis casibus, inter duas uocales posita, per rhotacismum est mutata eadem ratione, qua 'Venus Veneris', 'genus generis', 'corpus corporis' facta sunt. Sigmatis uestigium in Graeco quoque restat nomine *Ϝέτος, Ϝέτους* (orto ex *Ϝέτεσ-ος, Ϝέτε-ος*). Itaque satis probabile est, nomen quoque gentile, ex eadem radice ortum, 'Veturium', antea pronuntiatum fuisse 'Vetusium , neque sana ratione, ubi apud auctores legitur ea forma, sera deliberatione inlatam dicemus.

Haud igitur dubium mihi uidetur, quin nomina Vetusiorum, Papisiorum, Valesiorum (quos praeter Valerios fuisse ne

---

1) Notandum est, Varronem quoque (de l. l. 6, 49) — Aelii Stilonis puto carminum Saliorum secutum interpretationem (cf. de l. l. 7, 2) — illi fauere etymologiae, cum dicat 'Salii quod cantant „Mamuri Veturi", significant ueterem memoriam'. Sic enim esse scribendum Plutarchus docet (Num. 13): *οἱ δὲ οὐ Βετούριον Μαμούριον εἶναί φασι τὸν ᾀδόμενον, ἀλλὰ Οὐετέρεμ μεμορίαμ, ὅπερ ἐστὶ παλαιὰν μνήμην.* Quae ex Varrone esse hausta, recte monet Peter ('die Quellen Plut. in d. Biogr. d. Römer' p. 167). cf. Preller *Röm. Myth.*³ I p. 359 sq., qui ipse 'Veturium' et 'uetus' eiusdem esse stirpis censet, cum Mamurium Veturium habeat pro Mamerte Vetere.

ipse Iordan quidem [p. 124] potest negare), Fusiorum reuera usque ad quintum fere urbis conditae saeculum fuerint in usu et fasti consulares, quippe in quibus sic scripta nomina illa appareant, iam quarto saeculo exstiterint litteris consignati. Utrum autem post urbem a Gallis captam demum litteris sint mandati, an iam antea singulis annis in unum fuerint relati corpus, certis argumentis uix potest diiudicari, quamquam equidem uel prioris aetatis — praeter fabulosos annorum 245 ad 248 consules — fastos redire ad eiusdem temporis commentarios inde efficio, quod inter tertii saeculi consules apparent gentes quaedam, quae postea omnino nusquam leguntur in fastis atque iam ipsa prisca illa aetate uidentur esse exstinctae, quarum tamen nomina non possunt esse ficta. Sunt autem: Aternii (cos. 300), Curiatii (cos. 301, decemuir 303), Herminii (cos. 248 et 306), Numicii (cos. 285), Larcii (cos. 248, 264, 253, 256), Romilii (cos. 299, decemuir 303), Sestii (cos. 302, decemuir 303), Tarquitii (mag. equ. 296), Tarpei (cos. 300), Tullii (cos. 254), Volumnii (cos. 293)[1]), alii.

Neque tamen credi potest fastos illa forma, qua nunc eos legimus apud auctores Liuium, Dionysium, Diodorum atque in Capitolinis potissimum tabulis iam ab initio fuisse perscriptos, sed quae in antiquissimis fastis exhibebantur nomina, postea uidentur esse amplificata et exornata: cf. Mommsen *Röm. Forsch.* I p. 48 et 57, Lübbert De Liuii libr. IV fontibus p. 14.

Demonstrauit enim Mommsen l. l., praecipue ex lapidibus seruatis, cognomen in scribendis nominibus sero demum obtinuisse locum neque adscriptum apparere in monumentis publicis, senatusconsultis e. c. ante annum 650 u. c., cum in titulis priuatis, nummis, elogiis quinto fere saeculo uideatur addi coepisse. Quae uiri praeclarissimi obseruatio aliis quoque, ut equidem arbitror, confirmatur argumentis.

---

1) Qui fuit consul annis 447 et 458 L. Volumnius C. f. C. n. Flamma Violens, homo est habendus plebeius (cf. Liu. 10, 23) neque cum patricio anni 293 consule gentilitate est coniunctus.

Ac primum omnia ea, quae inuenimus hausta a scriptoribus ex ipsorum priorum saeculorum titulis monumentisque inscriptis, nil nisi praenomina exhibent ciuium Romanorum nominaque gentilicia, omissis cognominibus. Talia, quae uideantur ad priscos eos fontes ante annum 400 insculptos redire inueni haec:

1. Titulus templi Iouis Capitolini, cuius de dedicatione, anno u. c. 245 facta, narrat Dionysius[1]) 5, 35: *τὴν δ᾽ ἀνιέρωσιν καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ἔλαβε Μάρκος Ὁράτιος ὁ ἕτερος τῶν ὑπάτων.* Titulum fuisse in aede illa ex Plutarchi quoque loco (Popl. 14) puto apparere, ubi adscribitur dies dedicationis: *εἰδοῖς οὖν Σεπτεμβρίαις . . . ὁ Ὡράτιος . . . ἐπέραινε τὴν . . . καθιέρωσιν.*

2. Inscriptio in aede Saturni, anno 253 u. c. dedicata, quam et Varro et auctor Dionysii uidentur nouisse. Macrob. sat. 1, 8, 1: ʻVarro libro sexto (sc. antiquitatum diuinarum), qui est de sacris aedibus, scribit aedem Saturni ad forum faciendam locasse L. Tarquinium regem; Titum uero Larcium dictatorem Saturnalibus eam dedicasse'. Dionys. 6, 1: *τὴν δὲ (ἐπι)γραφὴν τῆς ἱδρύσεως τοῦ ναοῦ τινὲς μὲν ἱστοροῦσι λαβεῖν Τῖτον Λάρκιον τὸν ὑπατεύσαντα τῷ πρόσθεν ἐνιαυτῷ . . . τὴν δὲ καθιέρωσιν τοῦ ναοῦ λαβεῖν Πόστουμον Κομίνιον κατὰ ψήφισμα βουλῆς*: cf. Matzat *Röm. Chron.* II p. 8 adn. 7.

3. Foedus Latinum anni 261, de quo supra dixi, ʻin columna aenea (Cic. pro Balb. 23, 53; Liu. 2, 33, 9) incisum'. Sp. Cassium Post. Cominium consules omissis cognominibus in eo nominatos fuisse iam monui.

4. Titulum fuisse aedis Fortunae muliebris, quae dedicata est anno 268, et ex accurate addita dedicationis die et ex reliquis quae attuli inscriptorum templorum exemplis fortasse potest statui. Dion. 8, 55 hac de re ita narrat: *καθιερώθη Κοιντιλίου μηνὸς ἑβδόμῃ μάλιστα κατὰ σελήνην . . . ὁ δὲ*

---

1) Neque tamen ipse Dionysius titulos illos uidit, sed quae de eis profert, auctoribus suis debet, maxime annalium scriptoribus.

καθιερώσας αὐτὸν ἦν Πρόκλος Οὐεργίνιος ἅτερος τῶν ὑπάτων.

5. Nomen Sp. Cassii inscriptum uidetur fuisse in simulacro, quod anno 269 a familia eius Cereri erat dedicatum, ut demonstrant loci allati a Petero (Hist. Rom. reliqu. p. 135 adn. 37) Plinii n. h. 34, 30 et 34, 15 [1]), Liuii 2, 41, 10: 'signum inde factum et inscriptum: „ex Cassia familia datum"', Dionysii 8, 79: *χαλκέους ἀνδριάντας ἐπιγραφαῖς δηλοῦντας ἀφ' ὧν εἰσι χρημάτων ἀπαρχαί.*

6. 'Lex antiquissima incisa in columna aerea a L. Pinario et Furio consulibus', quam commemorat Varro apud Macrobium sat. 1, 13, 21 (cf. p. 174).

7. Titulus in templo Iouis Fidii a Sp. Postumio consule anni 288 positus: cf. Dion. 9, 60 *ἐν δὲ τῇ πόλει τὸν νεὼν τοῦ Πιστίου Διὸς Σπόριος Ποστούμιος ... καθιέρωσε μηνὸς Ἰουνίου ταῖς καλουμέναις Νόνναις ... ὁ Ποστούμιος ἔλαβεν αὐτοῦ τὴν ἐπιγραφήν.*

8. 'Columna ... L. Minucio praefecto annonae (ann. 315) extra portam Trigeminam unciaria stipe conlata': cf. Plin. n. h. 34, 21.

9. Statuae legatorum anno 316 aut 328 a Fidenatibus necatorum; cf. Plin. n. h. 34, 23: 'inter antiquissimas (sc. statuas) sunt et Tulli Cloeli, L. Rosci, Sp. Nauti, C. Fulcini in rostris, a Fidenatibus in legatione interfectorum' et Cic. Phil. 9, 2, 5, qui pro Nautio Sp. Antium profert et a Veientium rege caesos esse legatos dicit.

10. Ad titulum redire existimo, quae Liuius (6, 5) tradit: 'eo anno (366 u. c.) aedis Martis, Gallico bello uota, dedicata est a T. Quintio duumuiro sacris faciundis'.

11. Denique [2]) tabula T. Quinctii dictatoris anni 374,

---

1) Utrumque locum haustum esse existimo ex Pisone, quem perperam intellectum, ut monet Peter, posteriore Plinius loco laudat.

2) Plinius n. h. 35, 12: 'suorum clupeos, inquit, in sacro uel publico dicare priuatim primus instituit, ut reperio, Appius Claudius, qui consul cum P. Seruilio fuit anno urbis CCLVIIII. Posuit enim in Bellonae aede maiores suos ... quales clupeos nemo non gaudens fauensque aspicit'. Ubi

quam nouerant et Cincius et auctor Liuii. Festus enim (p. 363): 'Trientem, ait, tertium pondo coronam auream dedisse se Ioui donum scripsit T. Quintius dictator, quom per nouem dies totidem urbes et decimam Praeneste cepisset. Id significare ait Cincius in Mystagogicon libro II duas libras pondo et trientem', et Liu. 6, 29: 'tabula ... his ferme incisa litteris fuit: 'Iuppiter atque diui omnes hoc dederunt, ut T. Quinctius dictator oppida nouem caperet'. Cf. Matzat *Röm. Chron.* II p. 108 adn. 3.

Tum pro antiquissimis minimeque corruptis meo iudicio sunt habenda sacerdotum nomina, quae ex antiquioribus reipublicae Romanae temporibus nouimus, cum ad sacerdotes omnium litterarum sint referenda primordia. Atque haec quoque nomina, quotquot quidem traduntur, cuncta fere carent cognominibus. Commemorantur enim aetatis antiquissimae pontifices maximi: C. Papirius (Dion. 3, 36), Q. Furius 305 u. c. (Liu. 3, 54) pro quo M. Papirium dicit Asconius (p. 77 Kiessl.), A. Cornelius 333 u. c. (Liu. 4, 27; in eo igitur libro ubi omnibus fere hominibus tribuuntur cognomina), Sp. Minucius 334 u. c. (Plut. de util. ex inim. c. 6 conlato Liuio 4, 44), quos locos debeo Bardtio ('Die Priester d. vier grossen Collegien aus röm. republ. Zeit' p. 3), M. Folius 364 u. c. (Liu. 5, 41: cf. Mommsen *Röm. Forsch.* I, p. 114 adn. 96) qui M. Fabius uocatur apud Plutarchum (Cam. 21) et Ampelium (cap. 20) [1]. Deinde memorantur pontifex [2] M. Valerius 414 u. c. (Liu. 8, 9), rex sa-

---

errorem subesse Plinii, quod ab Appio Claudio consule anni 259 positos esse dicit clupeos, ostendit Mommsen *Röm. Forsch.* I p. 310 adn. 46; nam templum Bellonae anno demum 458 ab Appio Claudio Caeco consule iterum esse uotum, constat ex Liuio 10, 19 atque Ouidii fast. 6, 203. Neque prior Appius maiorum suorum potuit ponere titulos honoresque, quippe cuius maiores regum temporibus omnino non essent functi magistratibus. Ortum esse conicio errorem confusis inter se annis CCCCLVIIII et CCLVIII et omisso Appii Claudii cognomine.

1) Falso Bardt l. l. p. 9 Ampelii locum ad K. Fabium Dorsuonem refert.

2) Quem Bardt l. l. inter pontifices enumerat K. Fabius Dorsuo omnino non fuit pontifex. Ex Liuio enim (5, 46) et Valerio Maximo (1, 1, 11) eum

crorum M'. Papirius 245 u. c. (Dion. 5, 1), curio maximus Ser. Sulpicius, mortuus anno 291 u. c. (Liu. 3, 7), flamen Quirinalis Ser. Cornelius mortuus anno 301 u. c. (Liu. 3, 32), duumuir sacrorum T. Quintius 367 u. c. (Liu. 6, 5), augures M'. Valerius mortuus anno 291 u. c. (Liu. 3, 7), C. Veturius cooptatus anno 301 (Liu. 3, 32). Unus discrepat augur T. Verginius Rutilus, cooptatus anno 291 u. c. (Liu. 3. 7) [1]); nam quod augurem C. Horatium Puluillum, mortuum anno 301 u. c., cognomine auget Liuius (3, 32) ea factum est de causa, quia idem homo paullo ante capite tricesimo consul legitur addito cognomine atque inde repetit Liuius capite 32 'Puluilli' cognomen. Praeter Rutilum primis adscribitur cognomen sacerdotibus quinto demum medio saeculo, scilicet Cornelio Barbato pontifici maximo anno 450 u. c. (Liu. 9, 46) atque auguribus et pontificibus plebeiis ex lege Ogulnia creatis anno 454 u. c., P. Decio Muri, P. Sempronio Sopho, C. Marcio Rutilo, M. Liuio Dentri, P. Aelio Paeto, M. Minucio Faeso (Liu. 10, 9).

Neque eis, qui commemorantur temporis ante liberam rempublicam [2]), sacerdotibus cognomina dantur ab auctoribus, ut

---

fecisse priuatum gentis suae sacrum apparet, neque Appianus Celt. 6 p. 49 Mend., Cassium Heminam secutus (cf. Peter Hist. reliqu. p. 101), alio quam ἱερέως illum uocat nomine; primus Florus (1, 13, 16) et post eum Cassius Dio (25, 5 p. 36 uol. I Dind.) pontificem, omisso tamen cognomine, dicunt Fabium, cum ipse Florus (1, 13, 11) pontifices ex urbe fugisse scribat. Fortasse uterque auctor cum pontifice maximo M. Fabio confundit K. Fabium.

1) Hunc locum cum Nitzsch *Röm. Annalist.* p. 96 demonstret esse haustum ex posterioribus annalibus, unum Rutili cognomen non nimiam habet auctoritatem.

2) Memoratu uidetur dignum, omnino non apparere cognomina in antiquissimis Romanorum fabulis historicis neque homines earum gentium quae in fastis consularibus inde ab initio gerunt cognomina, ante expulsos reges referri nisi binis nominibus, ut L. Tarpeium (Fest. p. 343), Sp. Tarpeium (Liu. 1, 11, 6), P. Horatium (Liu. 1, 26, 8), M. Horatium (Dion. 3, 28, Cic. pro Mil. 3, 7), Proc. Iulium (Liu. 1, 16, 5), M. Iunium (Dion. 4, 68), C. Cluilium (Liu. 1, 22, 3) — idem nomen atque Cloelii —, Pinarium (Plut. comp. Lyc. et Num. 3), Anc. Publicium (Dion. 3, 35), Sp. Vettium (Plut. Num. 7), Vol. Valerium (Dion. 2, 46) alios.

M. Valerio fetiali, Sp. Fusio patri patrato (Liu. 1, 24, 6), M. Atilio duumuiro (Dion. 4, 62 et Val. Max. 1, 1, 13), Cornelio sacerdoti Dianae Auentinensis (Plut. quaest. Rom. 4).

Quae hucusque disputaui non inueniri docent certa cognominum uestigia ante annum urbis fere 450, immo in eis, quaecunque cum probabilitate quadam referuntur ad antiquioris aetatis memoriam, ignorari cognomina. Sed cum iam ante illum annum scriptos exstitisse fastos consulares supra sit demonstratum, eos quoque sine cognominibus enumerasse antiquissimorum consulum nomina sequitur, posteaque esse addita illa quae nos legimus in fastis saeculi tertii et quarti cognomina: cf. Mommsen *Röm. Forsch.* I, p. 57.

Quod esse uerum uidebimus, si perlustrauerimus nomina, qualia consulum ante annum 400 u. c. exhibeant antiquissimi historiae Romanae auctores. Omnes enim consules praeter clarissimos uiros, Brutum, Poplicolam, Camillum, Cincinnatum, praenomine tantum et nomine gentilicio, nusquam cognomine apud eos appellari animaduertemus. Quae comprobant et fragmenta ex libris illorum seruata et ei auctorum aetatis recentioris libri, Liuii, Dionysii, Plutarchi, aliorum, quos ex antiquioribus haustos esse annalibus constat. Ut Liuius altero libro, quem redire probabile est ad priores annalium scriptores Fabium et Pisonem (exigua ex parte ad Antiatem quoque? cf. Kiessling De Dionys. ant. auct. lat. p. 23), exceptis falsis anni 245 consulibus, a capite octauo ad sexagesimum quintum omnino centum uiginti homines, in quibus octoginta consules, nominat, omnes tamen omisso cognomine praeter unum T. Numicium Priscum consulem anni 285 (Liu. 2, 63).

Ut iam singulos percurram auctores, primus qui consulem Romanum nomine laudat, Duris Samius apud Diodorum (l. XXI, 6 p. 13 Bekk.) Q. Fabium consulem anni 459 commemorat sic: . . . *ἀνῃρέθησαν ὑπὸ Ῥωμαίων Φαβίου ὑπατεύοντος δέκα μυριάδες.* Polybius, ut statim absoluam Graecos, libro 3 (22) una cum L. Iunio Bruto consulem anni 245 uocat M. Horatium. Naeuius in fragmentis belli Punici sine cognomine dicit annorum 491 et 512 consules M. Valerium

(uers. 35 Vahl.) et Lutatium (uers. 53 ib.). Neque Cato, quem plerumque 'res sine nominibus notasse' tradunt Nepos (Cato 3) et Plinius (n. h. 8, 11), duobus qui in seruatis fragmentis memorantur uiris L. Mamilio (frag. 25 Peter.) Q. Caedicio (frag. 83) indit cognomina.

Apud Fabium Pictorem nullum exstat cognomen; dictator anni 264 u. c. fragmento 16 uocatur A. Postumius. Cassii Heminae unum tantum habemus locum, quo magistratus Romani antiquiores nominantur, fragmentum 20 ex Cassio et Cn. Gellio exscriptum a Macrobio (sat. 1, 16, 21). Ubi legimus tribunos militum anni 365 Verginium, Mallium, Aemilium, Postumium, haruspicem L. Aquinium, tribunum anni 364 Q. Sulpicium.

Pisonem in prioribus annalium libris non adscripsisse cognomina, luculenter apparet ex ipsius uerbis, quae sunt seruata; nam et fragmento 19 'L. Tarquinium, inquit, collegam suum, quia Tarquinio nomine esset, metuere' . . . et fragmento 21: 'A. Postumius dictator apud lacum Regillum castris Latinorum expugnatis ei, cuius maxime opera capta essent, hanc coronam ex praeda dedit.' Eadem ratione tribunos plebis anno 283 creatos Liuius (2, 58 = Piso frg. 23) narrat a Pisone esse nominatos Cn. Siccium, L. Numitorium, M. Duellium, Sp. Icilium, L. Mecilium. Tum fragmento[1]) 24 eodem atque Cincius modo omissis cognominibus dicit Maelium, Minucium, Quintium dictatorem, Seruilium magistrum equitum (anni 315), denique fragmento 37 Sp. Cassium consulem annorum 252, 261, 268. Etiam annorum 446 et 449 consules secundum Liuium (9, 44, 2 = Piso frg. 26) caruisse uidentur cognominibus apud Pisonem. Primos addito cognomine appellatos inuenimus aediles curules anni 455 Cn. Domitium Caluinum Sp. Caruilium Maximum fragmento 28.

Cn. Gellius praeter illum de quo dixi locum uicesimo quarto quoque fragmento simpliciter 'L. Furium' tribunum mi-

---

1) Extrema fragmenti uerba inde ab *ἐκ τούτου καὶ τὴν ἐπωνυμίαν τὴν Ἄλαν αὐτῷ τεθῆναι λέγουσιν* . . . alio ex fonte esse sumpta indicant et uerba *καὶ . . λέγουσιν* et etymologica cognominis Ahalae explicatio.

litum (intra annos 322 et 373; cf. Peter Hist. reliqu. p. 172 adn. 24) praefuisse scribit aedi Saturni faciundae. Quid fragmenti 20, ubi P. Valerius, L. Geganius legati anni 262 commemorantur, ad Gellium sit referendum, non potest diiudicari.

Neque in Claudii Quadrigarii reliquiis, cuius annales inde a capta urbe exorsi esse putantur, ante sextum urbis conditae saeculum legimus cognomina. Cuius rei egregium testimonium ipsius sunt uerba, quae exstant apud Gellium (17, 2, 4 = Quadr. frg. 7): ʻNam Marcus, inquit, Manlius, quem Capitolium seruasse a Gallis supra ostendi, cuiusque operam cum M. Furio dictatore apud Gallos cumprime fortem atque inexuperabilem respublica sensit . . .ʼ Pari modo fragmento 10^b: ʻ. . . id subito, ait, perdolitum est cuidam Tito Manlio, summo genere gnato . . .ʼ Disertis uerbis consules anni 405 citat fragmento 12: ʻadulescens tali genere editus L. Furio Claudio Appio consulibus fit tribunus militarisʼ atque anni 476 consules fragmento 41: ʻConsules tum fuerunt C. Fabricius et Q. Aemilius.ʼ Denique fragmento 10^a Quadrigarium simpliciter dixisse apparet P. Manlium in enarrandis anni 387 rebus.

Annalium Valerii Antiatis octo tantum habemus fragmenta res Romanas inde ab expulsis regibus ad quintum fere medium saeculum narrantia, tamen uel ex eis Antias hoc temporis spatio non praestitisse cognoscitur cognomina [1]. Nam consules anni 320 secundum Liuium (4, 23, 2 = Ant. frag. 20) edidit M. Manlium et Q. Sulpicium, ac consulem anni 290 fragmento 19: ʻA. Postumiumʼ. Quod item cadit in eos libros locosque, quos ab aliis auctoribus ex Valerio esse haustos constat. Ut in Plutarchi uita Poplicolae, quam scimus redire ad

1) Quod Asconius in Pis. p. 12 Kiessl. scribit: ʻValerio Maximo, ut Antias tradidit, inter alios honores domus quoque publice aedificata est in Palatioʼ, cognomen uix apud Antiatem legebatur, sed ab Asconio uidetur esse additum. Nam uterque, quem Kiessling (De Dion. Hal. auct. Rom. p. 21) et Peter (Hist. rel. p. 244 adn. 17) ex Antiate hausisse sua demonstrant, auctor Plutarchus (Popl. 20) et Dionysius (5, 39 conl. c. 37) *Μάρκος Οὐαλέριος* habet. Neque tamen esset mirum, si Antias gentilem suum Poplicolae fratrem cognomine ornasset.

Antiatem (cf. Kiessling l. l. p. 24, Peter 'Quellen Plutarchs i. d. Biogr. d. Römer' p. 45 squ.) non nisi notissimi uiri, Brutus, Collatinus, Cocles, Scaeuola, Tubertus [1]) cognomina gerunt, omnes autem reliqui consules aliique magistratus binis referuntur nominibus, ut C. Minucius (cap. 3), P. Veturius et M. Minucius (c. 12) primi quaestores anno 245 creati, Lucretius ac M. Horatius consules suffecti eiusdem anni (ibid.), T. Lucretius consul 246 (c. 16), Herminius (ibid.), M. Valerius consul 249 (c. 20), App. Clausus (c. 21), Lucretius consul 250 [2]) (c. 22). Tum omnibus illis locis, quos et Kiessling et alii plane diuersis usi argumentis ad Valerium Antiatem referunt, desunt cognomina; nam cum Kiessling Dion. VI cap. 5, 12 et 17 Antiatem statuat fontem, non habent cognomina ipsius eius anni (258 u. c.) consules, quo res, in capitibus illis narratae, sunt gestae, quamquam annis, qui praecedunt et subsecuntur, addita leguntur cognomina. Similiter illis, quae Valeriana esse apud Liuium et Dionysium demonstrant Nitzsch (*Römische Annalistik*) et Peter (Hist. reliqu. p. CCCXIV squ.), confirmantur quae disserui.

Q. Aelius Tubero ut Antias, consules anni 320 sine cognominibus edidit M. Manlium Q. Sulpicium (cf. frg. 6 = Liu. 4, 23).

At dedisse cognomina uel antiquissimis consulibus Licinium Macrum iam Nitzsch l. l. p. 29 exposuit. Quod comprobatur fragmentis, decimo tertio potissimum, ubi Liuius (4, 7): 'T. Quinctius, inquit, Barbatus interrex consules (a. 310) creat L. Papirium Mugillanum L. Sempronium Atratinum . . .; idque monumenti est consules eos illo anno fuisse, qui neque in annalibus priscis neque in libris magistratuum inueniuntur . . .

---

1) Postumius Balbus, qui Poplicolae dicitur gener capite 22 Plutarchi, fictus uidetur esse ab Antiate.

2) Notandum est, omnes illos consules, quos Plutarchus, Antiatem secutus, omisso cognomine enumerat, apud Dionysium quoque 5, 1—40 sine cognominibus legi, illis autem, quibus Plutarchus dat cognomen, Collatino et Postumio Tuberto, consuli 249, apud Dionysium quoque eadem addi cognomina. Uterque igitur ex eodem auctore uidetur hausisse, quem esse Antiatem Kiessling l. l. aliis de causis statuit.

Licinius Macer auctor est et in foedere Ardeatino et in linteis libris ad Monetae inuenta (sc. nomina consulum)[1]'. Tum decimum quintum afferendum est fragmentum: 'magistratuum libri quos linteos in aede repositos Monetae Macer Licinius citat identidem auctores, septimo post demum anno cum T. Quinctio Poeno[2]) A Cornelium Cossum consulem habeant . . .' Etiam in fragmento 16 (Liu. 7, 9, 3) Macro debet Liuius T. Quinctium Poenum dictatorem magistrumque equitum Ser. Cornelium Maluginensem.

Praeterea hic quoque ea, quae aliena usi ratione pro Licinianis habuerunt uiri docti, — Nitzschium taceo, quippe qui et ipse ex cognominibus certos auctorum locos rettulerit ad Macrum — ipsa sunt illa, ubi exstant apud Liuium Dionysiumque cognomina. Ut Peter (l. l. p. CCCXXXVIII) ex Macro hausta esse Liuii libri quarti capita 1—23 luculenter demonstrauit, in quibus terna usque apparent consulum nomina pari modo atque extrema quoque quarti libri parte, quam Licinio uindicauit Eduardus Lübbert De Liu. libr. IV font. p. 24. Neque aliter sese habet res in locis Dionysii 5, 61; 11, 62, aliisque quos Kiessling l. l. p. 32 et 33 Macro tribuit[3]).

Interdum tamen Macrum quoque omisisse cognomina et docent consules anni 320, quos secundum Liuium (4, 23 = Mac. frg. 14) nominabat (C.) Iulium tertium (L.) Verginium iterum, et infra alia pauca ostendent exempla.

Pro certo igitur puto iam posse statui omnium, quos nouimus, annalium scriptorum primum atque unum Macrum inde

---

1) Haec ipsa ex Macro sumpsisse Dionysium (11, 62) rectissime monent Mommsen *Röm. Chron.* p. 89, Kiessling l. l. p. 32, Peter Hist. rel. p. 304.

2) 'Poeno', non 'Penno' habent codices Liuiani et hic et in fragmento 16; cf. Peter l. l.

3) Quae exposuit Nitzsch, fere congruunt quidem cum mea sententia, tamen multa uir doctissimus Macrum dicit sumpsisse ex Antiate, quae ipsi potius Dionysius et Liuius ex illo transtulerunt. Qui euenit, ut secuti Nitzschium in Macri quoque reliquiis omissa uideremus cognomina. Hunc Nitzschii errorem egregie refutauit Peter Hist. rel. p. CCCXI adn. 1, qui rectissime non potuisse a Licinio Valerium Antiatem, aequalem ipsius adhiberi auctorem primarium affirmat.

a primis liberae rei publicae temporibus fastos exhibuisse additis cognominibus, omnes autem reliquos auctores historicos a Liuio et Dionysio adhibitos ante quintum urbis conditae saeculum binis tantum nominibus rettulisse consules aliosque magistratus neque exstitisse apud illos cognomina nisi clarissimorum populi Romani ducum, Cincinnati, Camilli atque eorum, a quibus expulsos esse reges narrabant fabulae, Bruti, Poplicolae, aliorum.

Quibus acceptis haud mihi uideor iudicare audacius, quod ad Macrum, quippe qui unus ex Liuii et Dionysii auctoribus terna exhibuerit nomina, omnia illa refero in libris Liuii III sq. ac Dionysii V—XI, ubi praeter clarissimos uiros reliqui quoque consules cognomine praediti apparent; praesertim cum utrumque auctorem in illis libris esse usum Licinio constet. Quae cum hic obiter tantum possim tangere, infra explicabo accuratius.

Post Macrum multi auctores exhibent cognomina atque complura habemus fastorum consularium exemplaria, in quibus inde ab initio describuntur magistratus singulis uel pluribus cognominibus. Tamen etiam in libris recentioribus quam Macri saepe omittuntur cognomina atque si illos locos diligentius disquisiuerimus, plerumque inueniemus aut ipsos aut eos, unde hausti sint, fontes redire ad antiquiores annalium scriptores, ita ut hac ratione usi ex nominibus, quid apud posterioris aetatis auctores, Plutarchum [1]), Cassium Dionem, Appianum aliosque ex superioribus, quid ex recentioribus fontibus sit petitum, possimus eruere.

Sed ad fastos ut redeam, inde a Macro in antiquissimi

---

1) Exempli causa Plutarchi uitam Camilli proferam, quam haustam esse ex Dionysio mihi persuadet Peter *Quell. Plut.* p. 17—28. Ubi cum in parte priore ad decimum septimum fere caput appareant cognomina, quae quidem desunt in congruentibus Liuii capitibus, in posteriore autem omnino desiderentur, ut apud Liuium quoque, conicio Dionysium etiam in illis, ut in multis aliis duos auctores fuisse secutum, alterum cui priorem deberet partem, adscribentem cognomen, alterum omittentem, quem in posteriore adhibuerit.

quoque temporis memoria inueniuntur apud auctores cognomina, cum antea omnino nemo ea nouisset ad quintum saeculum usque et archetypi, ut ita dicam, indices bina tantum singulorum consulum dedissent nomina, gentilia atque praenomina. Quae cum ita sint, haud mihi uidetur esse dubium quin illis postea cognomina sint addita. Qua tamen id factum sit ratione, quando, a quo, quaerendum esse existimo diligenter examinatis illis, quos seruatos habemus, consulum laterculis.

Integri exstant fasti consulares annorum 245 ad 400, de quibus mihi est agendum, apud solum Liuium — in libris II ad VII — et apud Chronographum anni 354, qui tamen ad illos annos, quibus pro consulibus tribuni militares consulari potestate summum tenebant imperium, binos tantum tribunos nominat. Tum per idem temporis spatium totum consules — prorsus neglectis tribunis consularibus — enumerant fasti Idatiani [1]) et laterculus consulum in Chronico Paschali seruatus. Dionysius per singulos annos nominat consules in libris V—XI usque ad annum u. c. 311 atque inde ab anno 268 Diodorus ordine refert consulum nomina ad annum 452. Capitolinorum [2]) denique fastorum ad hanc aetatem pertinentia exstant fragmenta maiora et minora, quibus tractantur anni u. c. 271—282, 288—304, 332—340, 345—360, 361—364, 379—396; ad quae accedunt exigua quaedam fastorum triumphalium frustula, quae tribuenda sunt annis 245—260, 268—286, 292, 295—317, 393—425.[3])

---

1) Fastos antea uocatos Hispanos Idatio esse uindicandos post praeclaram Mommseni disputationem (Corp. Inscr. Lat. I p. 484) qua Sirmondi et Ducangii probat sententiam, nemo potest negare.

2) Ubicunque ex fastis Capitolinis aliquid proferam, et collationem illorum sequar a me anno 1885 Romae institutam et ectypa chartacea ibi facta. Ea, in quibus mea lectio discrepat cum textu, qualis in primo Corporis uolumine legitur, in noua uoluminis illius editione mox instituenda respicientur, recepta benignitate Henzeni atque Hülseni.

3) Cassiodori fastos consulares ex Liuio excerptos omitto, cum nomina non ea qua scripta erant apud Liuium forma reddant, sed cognomina plerumque omittant, ubi Liuius ea refert; cf. Mommsen *Röm. Chron.* p. 113 adn. 204.

Atque plenissima singula nomina edunt fasti Capitolini, cum praeter praenomen nomenque gentilicium cuiusque consulis singula, bina, terna addant cognomina et praeterea patris quoque et aui adiungant praenomina. Nil nisi cognomina habent Idatius, Chronicon Paschale, Chronographus; Diodorus non eadem in toto opere ratione consules nominat, nam ante annum 327 u. c. toties fere terna praebet nomina quoties bina, post illum annum rarissime tantum cognomina refert; nam 331 et consules et alios uiros dicit sine cognomine, septem tantum hominibus ea tribuit.

Denique ne Liuius quidem et Dionysius in scribendis nominibus sibi constant, cum pro fontibus, quos quidem secuntur, aut addant cognomina aut omittant. Neque igitur Liuii neque Dionysii posse dici fastos apparet, quippe qui suos non ex uno eodemque auctore sumpserint, sed alios in aliis libris secuti sint auctores. Id ergo nobis est studendum, ut ad suos quaeque auctores referamus atque tum demum de singulis iudicemus. Quod tamen fieri non potest, nisi antea reliquos examinauerimus fastos.

CAPUT ALTERUM

De fastis Idatii Chronicique Paschalis

Idatium et Chronici Paschalis auctorem plane eosdem dare fastos consulares iam pridem uiderunt uiri docti; qua tamen inter se cohaereant ratione et quo uterque redeat laterculus, nemo adhuc recte mihi uidetur exposuisse.

Ac Mommsen quidem (*Röm. Chron.* p. 109 sq. et Corp. Inscr. Lat. I, p. 484) de Graecis Chronici Paschalis fastis haec iudicat: ‘ipsi sunt de quibus modo uidimus Idatiani ex Latino sermone in Graecum conuersi’, neque tamen sententiam eam comprobat argumentis. Idatianos autem fastos haustos esse existumat ex indice excerpto ex fastis Capitolinis, sed ne hoc quidem certo demonstrauit.

Quae ab omnibus uidentur probari, nam nemo Mommseno est oblocutus atque sic accidit, ut laterculi Idatii et Paschalis Chronici consensu omnium contemnantur, cum nemo adhibendam censeat epitomam, cuius fontem exstare putant tabulas Capitolinas. Tamen facere non possum, ut assentiar Mommseno, nam neque fastos Chronici Paschalis ex Idatio, neque Idatianos ex Capitolinis translatos esse arbitror.

Atque ut primum explicem, quid sentiam de ratione intercedente inter fastos receptos in Chronicon, quos ego quoque Graecos breuiter dicam, et Latinos Idatii, non potuit ex Latinis fastis haurire Graecorum auctor, quippe qui non nulla exhibeat aut pleniora aut minus corrupta quam index Latinus. Cuius rei firmissimum argumentum est, quod anno 278 u. c. leguntur consulum nomina in Graecis fastis, cum desint apud Idatium. Tum in fastis Latinis anno 260 falsum legitur A. Verginii consulis cognomen 'Vitellino III', repetitum ut opinor ex anno sequenti, in Graeco autem indice recte scriptum est *Γεμίνου*. Deinde anno 526 solus Graecus textus cognomen exhibet *Γούργα* (pro Ruga) Sp. Caruilii consulis, cum in Latino gentile appareat nomen 'Caruilio'. Annis 706, 708, 709, 710 terna habet Caesar nomina in Chronico, singula apud Idatium et pari modo anno 759 legitur *Τηβερίου Καίσαρος* et 'Caesare'. Pro corruptissimo, quod praebet Idatius, anni 488 collegio: 'Fabio et Pictore et poeta' rectius reddunt nomina fasti Graeci: *Φαβίου Πίκτορος καὶ Πέτα* (pro *Πέρα*). Tum falsa leguntur nomina Latina 'Pisone' 485 et 'Pulchro' 725, cum uera habeat laterculus Graecus *Πίκτορος* atque *Ἀπουληίου*; rectius denique scribunt Graeci fasti 474 *Κουρουγκανίου* (Idat. 'Caeruntano') 407 *Βένωκος* ('Veneco' Idat.) 320 *Καμερίνου* ('Carino' Idat.) 486 *Σεμπρωνίου* (Idat. 'Simfronio') 603 *Λουκούλλου* ('Loculo' Idat.) 565 *Βούλσονος* ('Vuulscone' Idat.) 483 *Κλεψινάτου* ('Clepisnate' Idat.) 531 *Φίλου* ('Filone' Idat.) 428 *Λίβονος* ('Libonio' Idat.) 737 *Σιλανοῦ* ('Siluano' Idat.) 762 *Καμερίνου* ('Camero' Idat.) multaque alia.

Neque ea, quae sunt falso scripta in fastis Graecis, sunt eius modi, ut orta esse ex Latino exemplo possimus affirmare.

Nam quod annis 392 et 412 legitur *Ἄλλου* omnino non profectum esse potest ab eo quod habet Idatius 'Achala', sed deprauatum esse apparet ex Graeco ΑΑΛΟΥ propter similem litterarum Α et Λ formam; quod item factum est in nomine ΡΟΥΑΛΟΥ (anno 444), recte scripto 'Rullo' in laterculo Latino. Neque anno 585 error, qui comprehenditur in Chronico, natus est ex Latino, sed ex Graeco libro; habet enim recte Idatius 'et Caepione', Chronicon autem Paschale '*καὶ Πίσωνος*', ortum, ut uidetur, ex Graeco ΚΑΙΚΑΙΠΙΩΝΟϹ. Postremo, si reuera ex Latina in Graecam linguam transuersi essent fasti Chronici Paschalis, non ex deprauata forma ablatiui 'Melitono' (pro 'Mentone') anni 323, uerum genitiuum potuisset efficere auctor Graecus *Μελίτωνος*, cum potius scribendum illi fuisset secundum Latinum exemplum *Μελιτώνου*[1]).

Quibus omnibus — multa etiam possunt addi similia exempla — permoueor, ut ex Idatio translatos esse negem fastos, qui exstant in Chronico Paschali; sed cum in sexcentis erroribus nominibusque falso scriptis aut omissis inter se consentiant, ne me quidem artissimo inter se uinculo utrumque laterculum esse coniunctum fugit, neque tamen alterum pendere arbitror ex altero, sed ad eundem utrumque dico redire fontem, ipsum quoque corruptissimum.

Ea de causa, quod anno 486 P. Sempronius Sophus consul in fastis Idatianis uocatur 'Simfronio Sapiente' Broecker ('Untersuch. über d. Glaubwürdigkeit d. altröm. Gesch.' p. 265) Idatii fastos pariter atque Graecos translatos esse censuit ex Graeco consulum indice, falsoque ab interprete Latino Graecum cognomen *Σοφός* Latine esse redditum putauit nomine Sapientis. Cui Broeckeri sententiae obloquitur Mommsen (*Röm. Chron.* p. 113, adn. 199) fastos Idatianos unquam Graece fuisse scriptos, pernegans. Re tamen diligentius examinata haud mihi est dubium, quin Graecus et Latinorum et Graecorum sit statuendus fastorum fons. Qui cognoscitur imprimis ex

1) Anno 731 fasti Graeci exhibent *Πίσσονος*, Latini recte 'Pisone'. Mendum ortum uidetur esse ex confusis inter se litteris ω et CO, ita ut pro ΠΙϹωΝΟϹ lectum sit: ΠΙϹϹΟΝΟϹ.

mendorum indole et ex scribendorum nominum ratione, quales in utroque laterculo apparent. Ut saepissime pro Latina littera V in fastis Idatianis scribitur littera B, qua Graeci illam solent reddere; sic legitur apud Idatium anno 264 'Flabio' et 361 'Flabo' pro Flauo; 'Publilio' pro Puluillo 247, 277, 297; 'Bibulano' pro Vibulano 287; 'Albo' pro Elua 291; 'Galbino' pro Caluino 420, 422, 433; 'Albino' pro Aruina 448, 466; 'Faberio' pro 'Sauerrio' 450; 'Abentinesi' pro Auentinensi 451; 'Laebymno' 474 et 'Lebyino' 544 pro Laeuino; 'Scaebola' 579 et 'Sinerebula' 637 pro Scaeuola; 'Octabio' 589 et 667 pro Octauio; 'Bulcatio' 688 pro Vulcatio; 'Balbino' 701 et 'Calbino' 714 pro Caluino; 'Corbilio' 722 pro Coruino. Contra littera B apud Idatium nonnumquam deprauata est in V litteram ea, ut puto, de causa, quia scriba textus Latini in fonte Graeco littera illa Latinam V reddi sibi persuasit[1]), unde sunt orta 'Uulbo' pro Bubulco 463; 'Volbo' pro Bulbo 519; 'Galua' pro Galba 543 et 610. Pro Latina autem uocali U, quia Graece scribitur ΟΥ saepius legitur in laterculo Idatiano O; exempla profero nomina haec: 'Maloginense' 269 et 295, 'Vibolano' 333; 'Fundolo' 511; 'Volbo' 519; 'Rogo' 520; 'Loculo' pro 'Lucullo' 602; 'Bibolo' 695. Tum saepe inter se confunduntur ab Idatio litterae A atque L, nimirum propter similitudinem Graecarum litterarum Α et Λ; ut, quae iam notaui, ΡΟΥΑΛΟΥ pro ΡΟΥΛΛΟΥ 444 et ΑΛΛΟΥ pro ΑΑΛΟΥ 392 et 412; atque idem error subest deprauato nomini 'Mallio' pro 'Lanato' anno 315, ubi litterae ΛΑ pro Μ sunt habitae. Confusis inter se litteris Ν ac ΛΙ facta sunt, quae exstant anno 722 ΚΟΡΒΙΛΙου et 'Corbilio' pro ΚΟΡΒΙΝου; porro 'Melitono' 323 pro 'Mentone', natum ex ΜΕΛΙΤΩΝΟϹ pro ΜΕΝΤΩΝΟϹ.

ΛΑΝΑΤΟΥ
ΜΑΛΛΙΟΥ

Graecam deinde originem prae se fert nomen 'Aesculino' 276 pro 'Esquilino', nam Graece QV scribitur ΚΥ.

---

1) Eadem ratione falsa scripsit annis 434, 531, 548, 534 'Filone' pro Philone aut Philo, quia hic quoque ut saepissime litteram Φ putauit positam esse pro Latina littera F.

Ex Graeci genitiui in *ου* exeuntis forma falsi, quos exhibet Idatius, casus ablatiui sunt explicandi, ut ʻGurgitoʼ 478 pro Gurgite ex *Γουργίτου*; ʻLaenateʼ pro Lanato ex *Λανάτου* 277 et 302; ʻAlbinoʼ pro Aruina ex *Ἀρβίνου* 403 et 466; ʻBarbuloʼ pro Barbula ex *Βαρβούλου* 437; ʻRogoʼ pro Ruga ex *Ῥόγου* 520; ʻNoctuoʼ pro Noctua ex *Νοκτούου* 465; tum ʻPoenaʼ pro Poeno ex *Ποίνου* 323; ʻCarbaʼ pro ʻCarbo (ne)ʼ ex *Κάρβου*, quod legitur in fastis Graecis anni 634. Eadem ratione peruerse conformatus ablatiuus ʻRegaʼ pro Rege 636 oriundus est ex Graeco, quem habemus anni 636, genitiuo *Ῥήγου*. Neque alia est causa ablatiuorum ʻSelenoʼ 415 pro ʻPhiloneʼ, ʻMelitonoʼ 323 pro ʻMentoneʼ nisi Graeci genitiui *Σίλωνος, Μελίτωνος*.

Sed praeter illa ex scribendi ratione ducta alia quoque eaque grauissima sunt argumenta, quibus ad Graecum fontem et Idatium et fastos Graecos referendos esse apparet.

Ac primum mihi quoque maximi uidetur momenti, quod Broecker (l. l. p. 265) profert cognomen ʻSapienteʼ ab Idatio scriptum sub anno 486. Nam ipse Graecum Sophi cognomen, quod apud reliquos auctores et 450 et 486 legitur, Latino uocabulo idem significante redditum esse puto ab homine rudi, qui totos fastos Idatianos ex Graeco in Latinum transtulit sermonem.

Alterum, quo nitar, exemplum profero nomen L. Furii Purpureonis consulis anni 558, quod Latini fasti scribunt ʻPorphyrioʼ, Graeci *Πορφυρίου*. Quod cum sit ipsum Latinum cognomen Graece uersum, haud iam dubium potest esse, quin uterque laterculus ex communi Graeco fonte illud assumpserit.

Denique anni 498 alterius consulis nomen ea ratione est corruptum, ut nisi Graeco statuto fonte nequeat explicari. Huius enim anni consules L. Manlium Vulsonem Q. Caedicium (cui a nullo auctore additur cognomen) Idatius uocat ʻVulsone et Decioʼ, Chronicon Paschale *Βούλσωνος καὶ Δεκίου*. Atque hanc corruptelae dico esse originem:

lat. ʿet Caedicioʾ

gr. *καὶ καιδικίου*

gr. *καὶ Δεκίου*

fast. Idat. ʿet Decioʾ *καὶ Δεκίου* fast. Graec.

Excidisse enim uidetur in priore fonte Graeco alterum *και*; ac sequenti in fonte scriba, cum is consul, qui altero loco nominabatur, particula *καὶ* fere adnecteretur, illud quod erat relictum *και* pro particula habuit copulatiua; quia autem ʿDiciumʾ non nouit nomen Romanum, notissimum posuit pro eo nomen Decii. Iam uero Idatius falsum hoc nomen accepit et Latine uertit ʿet Decioʾ, cum fasti Graeci retinerent, quod exstabat in fonte suo, *καὶ Δεκίου.* Plane simili modo errasse iam supra ostendi fastorum Graecorum auctorem anno 585. Ubi appellatur consul Cn. Seruilius Caepio ʿ*καὶ Πίσωνος*ʾ, cum Idatius recte habeat ʿet Caepioneʾ, ita ut in fonte appareat fuisse scriptum ʿ*καὶ Καιπίωνος*ʾ, fastorum autem Graecorum scribam altero *και* omisso, altero pro ʿetʾ ducto ex *πιωνος* quod restabat finxisse *Πίσωνος.*

Atque haec sufficere censeo ad demonstrandum, non esse fastos Graecos ex Idatianis translatos, sed utrumque laterculum ex eodem Graeco fluxisse fastorum exemplo, cui plurima ac foedissima illa debent menda, quae utrique communia reperiuntur.

Quae si accuratius examinauerimus, iam unde ipsum Graecum exemplum haustum sit, elucebit. Tam enim saepe litterae Graecae confunduntur cum plane diuersis Latinis, quae tamen eadem imagine scribantur, ut dicamus necesse sit, Graecum Idatii ac Chronici Paschalis fontem si non ex ipso exscriptum tamen esse referendum ad Latinum consulum indicem. Nam quod et apud Idatium et in fastis Graecis legitur alterius anni 327 consulis nomen ʿAchillaʾ, *Ἀχίλλα* ortum est ex eadem litterarum x et χ forma. Ex Latino AXILLA homo Graecus fecit AXIΛΛA et qui eum secuti sunt fasti Idatiani et Graeci

Achilla', Ἀχίλλα. Porro haud raro inter se confunduntur litterae p et r, ut sub anno 528 'Arustio', Ἀρουστίου pro 'Apustio', natum ex A*P*VSTIO—A*P*OYCTIOY; anno 403 'Roetico' *Ρουστικίου* pro 'Petico', corruptum ex *P*ETICO—*P*ЄTIKOY. Anno 344 'Rustico', *Ρουστικίου* pro 'Potito' ita uidetur esse ortum, ut antiquior nominis forma *P*VTITVS (cf. fast. fer. Lat. anno 305 C. I. L. VI. 2011; Mommsen *Röm. Forsch.* II, p. 100) Graece perperam sit scripta littera P et inde notissimum sit enatum cognomen Rustici.

Tum egregie, Latinum fuisse primum fastorum illorum fontem [1]), demonstrat, quod legitur sub anno 561 nomen 'et Hermo', καὶ Ἕρμου, nam nisi Latine non exarabatur utraque littera, et T et H. Irrepsit autem error ita, ut ex primario 'ETTHERMO' altera littera T excideret post alteram, fieretque ETHERMO, quod fasti seruati reddunt 'et Hermo', καὶ Ἕρμου.

Neque tamen ex ipso hoc Latino fonte exscriptum esse Graecum, unde profecti sunt Idatius et Paschale Chronicon, laterculum iam monui, nam plures intercedere medios fontes ea potissimum de causa conicio, quod anni 498 corruptela, ut supra exposui, nisi compluribus fontibus continuis positis explicari non potest. Quot autem et quales illi fuerint fontes, euincere nequimus.

Haud igitur adsentior Mommseno dicenti fastos Chronici Paschalis ipsos esse Idatianos Latine redditos. Neque magis

1) Latinum fontem Bröcker quoque (l. l. p. 334) statuit, sed uno tantum eoque uanissimo usus argumento. Falsum enim quod legitur anno 271 cognomen 'Tertullo' pro 'Iulo' inde ortum esse dicit, quod anno praecedenti tertium' fuit consul K. Fabius Vibulanus. Cuius adscriptum fuisse nomini notam 'tert.', qua perperam coniuncta a scriba cum cognomine 'Iulo' prodiisse 'Tertullo'. Quod quam sit futtile facile intellegitur; nam primum omnino non praecedit Fabius nomini Iuli, sed medius interpositus est Valerius consul; tum magistratuum repetitorum notae ne semel quidem apud Idatium uerbis, sed numeris significantur; et postremo facile ut pro inusitato cognomine 'Iulo' notissimum 'Tertulli' scriberetur potuit fieri, praesertim cum saepe pro Iulo et Iulio exhibeant Tullum et Tullium Idatius (265), Chronicon Paschale (265, 324), Liuius (272, 330, 346, 349, 353, 357).

probo, quod Idatium (ac per hunc Graecos quoque fastos) si non ex eo fastorum Capitolinorum exemplo, cuius nos habemus marmorum fragmenta, tamen ex plane gemello putat esse excerptos, hoc — ut mihi uidetur — adductus momento, quod, quae exstant apud Idatium [1]) cognomina, fere omnia redeunt in fastis Capitolinis. Cui tamen uiri praeclarissimi sententiae satis multa obstant, quibus consideratis fastos Idatianos duco pro fastorum recensione plane diuersa a Capitolina.

Primum habere Idatium quaedam cognomina sibi propria, quae non leguntur in indice Capitolino, ipse monet Mommsen atque enumerat haec: 'Albinum' consulis 492 ('Megellus' in fastis Capitolinis), 'Longum' anni 511 ('Gallus' Capit.), 'Rugam' 520 ac 526 — in Chronico, omissum ab Idatio — ('Maximus' Capit.), 'Maximum' 528 (sic habet Chronicon Paschale, apud Idatium 'Maximo Messala', 'Messalla' Capit.); quibus equidem addo 'Samnitem' 440, ubi marmora Capitolina habent 'Libonem'.

Tum plane aliam atque fasti Capitolini sequitur Idatius memoriam in appellando Q. Fabio Maximo, consule sexies inde ab anno 432 ad annum 459. Quem cum in tabulis Capitolinis (annis 439, 444, 446, 450, 459 et in fastis triumphalibus 432, 445, 459) uocetur 'Rullianus', Idatius Graecique fasti, ubicunque apparet, appellant 'Rullum'. Neque errore hoc esse factum, sed reuera exstitisse in quibusdam fontibus hanc nominis formam — quam primariam duco ueriorem deriuata illa 'Rulliani' — inde elucet, quod praeterea reperitur etiam apud Liuium (24, 9 et 30, 26), Ciceronem (Phil. 5, 17, 48), Cassium Dionem (frg. 35), Zonaram (7, 26 et 8, 1), Frontinum (2, 4) et Pseudo-Frontinum (4, 1, 39).

Item cum fastis Capitolinis discrepat Idatius in scribendo cognomine consulis Sp. Postumii 288 u. c., quem uocant tabulae Capitolinae 'Regillensem' (secundum Chronographum anni 354; cf. Capitol. a. 351 et 388), Idatius autem 'Regillianum' ('Ρεγιλλιανόν'), eadem ratione, qua in Claudia quoque gente

---

1) Ubicunque infra commemorabo Idatium, simul Graecos Chronici Paschalis dico fastos consulares.

idem cognomen scribitur (In)regillensis in fastis Capitolinis et a Chronographo, Regillanus a Diodoro et Suetonio.

Tum, quod grauius etiam est argumentum, complurium annorum prorsus alios consules atque laterculus Capitolinus aut nominat aut in fonte suo nominatos inuenit Idatius.

Ut anni 361 u. c. consules edit eosdem, quos Liuius atque Diodorus (L. Lucretium) Flauum et (Ser. Sulpicium) Camerinum, cum in fastis Capitolinis sint consules ordinarii (secundum Chronographum) . . Valerius Potitus . . Cornelius Maluginensis, suffecti Flauus et Camerinus. Ac plane ignorasse Idatium ordinarios fastorum Capitolinorum consules certo constat; nam ubi complura eodem anno consulum legebantur collegia, Idatius semper ordinarios, nunquam suffectos eligit atque hac ipsa de causa omittit annum 310 ut omnes annos, quibus penes tribunos consulares summum erat imperium, quamquam illo anno post tribunos creati sunt consules suffecti.

Porro sub anno 276 Idatius et Chronicon Paschale perinde ac Dionysius (9, 16) consules nominant L. Aemilium et Esquilinum, cum Liuius habeat L. Aemilium C. Seruilium, Diodorus *Λεύκιον Αἰμίλιον Μάμερκον Γάιον Κορνήλιον Λεντοῦλον* [1]),

---

1) Nomen, quod legitur apud Diodorum *Γαίος Κορνήλιος Λεντοῦλος* (sic in codice Patmio) corruptum uidetur neque, ut nonnulli uoluerunt uiri docti, pro antiquioris memoriae est habendum uestigio. Primus enim Cornelius Lentulus, quem nouimus, est L. Lentulus consul 427, neque quisquam uno Diodori loco nisus iam tertio saeculo statuet fuisse Lentulos, praesertim cum ante septimum urbis conditae saeculum nemo Lentulus gesserit Caii praenomen. Equidem puto subesse nomen C. Seruilii Structi, quem nominant consulem illius anni Liuius, Chronographus, fasti Capitolini; nam similes sunt
CЄPOYIΛIOC imagines nominum eorum atque Seruilii et Cornelii apud
KOPNHΛIOC alios quoque auctores inter se confunduntur, ut apud Liuium 5, 36. Lentuli autem cognomen tum demum inlatum puto, cum iam scriptum esset KOPNHΛIOC.

Multa alia quoque corrupta apud Diodorum nomina redire uidentur ad codicem archetypum maiusculis litteris exaratum, ut est

11, 63 OYACΩN pro OYΛCΩN — 12, 27 CTЄPTINIOC pro OYЄPΓINIOC et
12, 53 CONTIKIOC pro COΛΠIKIOC — 11, 65 *λευκι*OCCTOYΔIOC pro *λευκι*OC IOYΛIOC

tum 15, 23 *Δέκιος* pro *Λεύκιος*.

fasti autem Capitolini [ac Chronographus, 'Mamerco II et Structo'] ordinarios (L. Aemilium Mamercum C. Seruilium) Structum Ahalam, suffectum . . . Esquilinum [1]). Ergo hic quoque alienam a Capitolinorum fastorum memoriam sequitur Idatius ac confirmatus quidem testimonio Dionysii.

Neque anno 320 cum Capitolinis consentiunt fasti Idatiani. Ubi alios auctores narrat Liuius (4, 23) perhibere consules, alios tribunos militares consulari potestate. Ac tribunos quidem legimus apud Diodorum (12, 53), et in Capitolinis quoque tabulis eos exstitisse elegantissima disputatione demonstrauit Mommsen (*Röm. Forsch.* II, 222); nam cum duo, quae Chronographus habet, nomina non efficiant alterum eorum,

1) Consulis suffecti in fastis Capitolinis unum exstat cognomen 'SQVILINVS', ad quod supplet Henzen (C. I. L. I p. 443 cf. Mommsen ib. p. 488) Borghesium secutus [Opet. Verginius Opet. f. Opet. n. Tricost. E]squilinus, quia Liuius eidem L. Aemilio, qui consul est 276, collegam dat Opitrem Verginium plane ignotum anno 281. Neque tamen adsentiri possum uiro quam maxime mihi uenerando, nam cum diligenter locum illum fastorum Capitolinorum Romae contuli spatium uidi haud sufficere supplementis Henzeni. Versus enim praecedentis, quo mors consulis ordinarii notata est, quattuordecim perierunt litterae; cum autem in lapide nomen suffecti magistratus una uel duabus litteris ante soleat incipere, quam ille uersus, qui mortuum esse dicit ordinarium (cf. ann. 296 et 361), nominis Esquilini litterae maxime quindecim excidisse uidentur. Henzen autem litteras supplet 31, quas marmor capere non potuisse inde quoque intellegitur, quod in hoc ipso Esquilini nomine latiore quam in plurimis aliis spatio inter se distant litterae. Ac quo facilius distinguantur ab ordinariis suffecti paullo retro atque illi ponuntur in singulis uersibus, ita ut nequaquam anno 276 Verginii nomen scriptum esse potuerit. Praeter Verginios illa aetate Esquilini cognomine utebantur Minucii et Sergii. Quodsi consideramus, Dionysium, quocum consentire Idatium iam saepius uidimus, huius ipsius anni prodere consulem C. Sergium, non iam est dubium, quin in Capitolinis quoque fastis C. Sergius Esquilinus fuerit nominatus consul, praesertim cum optime conueniat Sergii nomen cum litterarum deperditarum numero. Continetur enim nomen 'C. Sergius . . f. . n. E)SQVILINVS', addita nota genealogica tredecim litteris nec plures quam quindecim excidisse supra exposui. Accedit quod alius C. Sergius Esquilinus, quem filium fortasse putabant consulis 276 (cf. not. geneal. consularis tribuni L. Sergii C. f. C. n. Fidenatis, anno 336), a Diodoro (conlatis fastis Capitolinis) refertur inter decemuiros anni 304.

quae ex Liuio nouimus, collegiorum consularium, ex tribunorum numero electa ea esse apparet. Idatium autem discrepare cum illis auctoribus ea de causa statuendum est, quia apud eum duo leguntur nomina 'Capitolino et Carino' (*Καπετωλίνου τὸ ς' καὶ Καμερίνου*). Qui, si in fonte suo inuenisset notatos tribunos consulares, hunc annum ut omnes reliquos tribunicios omisisset; cum uero nomina exhibeat, sequi eum memoriam discrepantem a fastis Capitolinis elucet.

Sed praeter haec discrimina, quae intercedere obseruauimus inter Idatianos Capitolinosque fastos, grauissimum argumentum sententiae meae sunt ipsa, quae refert Idatius, consulum cognomina. Quibus accuratius comparatis cum eis, quae legimus in fastis reliquis, clare apparebit, non fluxisse indicem Idatianum ex Capitolino, sed propriam integramque reddere fastorum consularium recensionem.

Atque existumat Mommsen eum, quem exscripsisse dicit fastos ex laterculo Capitolino, ubicunque in illo singulis consulibus plura indita sint cognomina, singula elegisse. Quod si esset uerum, rara constantia id fecisse esset dicendus, quippe qui in compluribus eorundem uirorum consulatibus idem usque cognomen uideretur exscripsisse. Apud Chronographum enim, quem illa, quam dicit Mommsen, ratione fastos suos composuisse scimus, saepe consules, quibus marmora Capitolina bina dant cognomina, altero in priore consulatu altero cognomine appellantur in posteriore. Neque tamen Idatii fastos ita dico esse ortos.

Nam si composuerimus nomina consulum Idatiana inde ab anno 245 u. c. ad annum 311 cum eis, quae eiusdem aetatis exhibet Dionysius, omnibus in quadraginta uno[1]) consulibus,

1) Anno 288 u. c. Sp. Postumius consul apud Idatium uocatur 'Regilliano', in Chronico Paschali '*Ρεγιλλιανοῦ*', apud Dionysium (9, 60) ΛΑΙΝΙΟϹ, pro quibus Reiske atque alii scribunt 'Albinus'. Cum autem Dionysius antiquissimos Postumios dicat Albos, non Albinos (cf. Dion. 9, 62) potius scribendum est *ρεγι*ΛΛΙΑΝΙΟϹ, nam prima nominum Romanorum syllaba saepius supprimitur a Dionysio, ut anno 289 legitur '*ιουλανός*' pro 'Vib-ulanus'; 285 '— Ν*ομεντανός*' et 260 '— *μοντανος*' pro '*Και*ΛΙ*ομοντανός*'.

quibus uterque auctor addit cognomina — nam apud Dionysium non nisi in certis quibusdam antiquitatum partibus apparere cognomina moneo — idem usque cognomen uidebimus ab utroque positum, cum per id ipsum temporis spatium Diodorus atque Chronographus in triginta duobus cognominibus differant ab Idatio. Et Dionysius quidem, quae refert consulum nomina, ex annalium scriptoribus sumpsit neque omnino nouit fastos Capitolinos. Iam igitur auctor laterculi Idatiani statuendus esset ex binis uel ternis recensionis Capitolinae cognominibus miro casu id ipsum usque elegisse cognomen, quod quidem Dionysius in fonte, tum forte adhibito, legerit adnotatum. Quem consensum effectum esse casu nemo contendere potest, qui memoria tenebit, Idatium, ut supra demonstraui, in aliis quoque rebus, maxime in consule ordinario anni 276, C. Sergio Esquilino (cf. p. 198 adn. 1) contra reliquos auctores consentire cum Dionysio.

Inde ab anno 311 libri Dionysii desunt, feliciter autem euenit, quod paullo ante, ab anno 309 Liuius, quem isdem quibus Dionysium usum esse annalibus constat, terna proferre coepit nomina consulum, omissis ad illum annum usque cognominibus.

Ac si eadem ratione, qua supra cum Dionysianis, sic nunc cum cognominibus quae exhibet Liuius comparauerimus Idatiana, idem quod in illis, in his quoque comprehendemus; nam cum triginta sex consules intra annos 309 et 362 et Liuius et Idatius additis cognominibus edant, triginta quinque [1]) apud utrumque auctorem idem gerunt cognomen. Unus facit contra consul anni 312 Post. Aebutius, quem uocat 'Cornicinem' Liuius (4, 11), 'Eluam' Idatius, Chronicon Paschale, Chronographus,

1) Quod consulem anni 327 Idatius dicit 'Achillam', Liuius 'Ahalam', idem cognomen uterque sentit. Manifesto errore Liuius anno 343 alterum consulem dicit M. Papirium Atratinum, cum eundem uirum aliis locis recte nominet Mugillanum neque Atratini cognomine utantur nisi Sempronii. Natus uidetur esse error inde, quod intra paucos annos complures Papirii Mugillani apparent in fastis collegae Semproniorum Atratinorum, scilicet annis 310, 311, 338.

Diodorus, auctor de praenominibus (p. 743 Kempff.). Sed quod habet Liuius cognomen, grauem mouet dubitationem. Cornicinis enim cognomen, quod in Oppia gente erat usitatum, apud neminem Aebutium inuenitur, atque Postumum Aebutium, de quo quaeritur, ut Idatius ceterique auctores ipse Liuius paullo post (uicesimo altero capite) dicit Eluam et caput illud ex eodem fonte hausisse Liuium, quem uicesimo altero sequitur, a Petero est demonstratum, ut iam p. 186 monui.

Cum uel Dionysii atque Idatii mirus sit consensus, plane incredibile est, eum ipsum casum in Liuio quoque ita accidisse, ut Idatius illud usque ex compluribus fastorum Capitolinorum exscriberet cognomen, quod ex annalibus sumpsisset Liuius, quem fastis Capitolinis non esse usum scimus.

Sed latius etiam patet similitudo fastorum Liuianorum et Idatianorum, quam clarissime cognoscimus ex compositis inter se utriusque auctoris fastis.

Habent autem:

Idatius			Liuius	
ann.	307	Macrino et Iulio.	3, 65.	M. Geganius Macerinus. C. Iulius.
—	308	Furio et Capitolino.	3, 66.	T. Quinctius Capitolinus. Agrippa Furius.
—	309	Genucio et Curtio.	4, 1.	M. Genucius. P. Curatius.
—	310	trib. mil. cons. pot.		
—	311	Macrino et Capitolino.	4, 8.	M. Geganius Macerinus. T. Quinctius Capitolinus.
—	312	Vibulano et Helua.	4, 11.	M. Fabius Vibulanus. Post. Aebutius Cornicen.
—	313	Pacilo et Crasso.	4, 12.	C. Furius Pacilius. M. Papirius Crassus.
—	314	Macerino et Lanato.	4, 12.	Proc. Geganius Macerinus. L. Menenius Lanatus.
—	315	Mallio[1] et Capitolino.	4, 13.	T. Quinctius Capitolinus. Agr. Menenius Lanatus.

1) 'Mallio' *Μαλλίου* quod exstat apud Idatium et in Chronico Paschali, non esse nomen gentilicium, sed deprauatum cognomen 'Lanato' quod habet Liuius, supra exposui p. 192.

Idatius			Liuius	
ann. 316	trib. mil. cons. pot.			
— 317	Macrino et Fidenate.	4, 17.	M. Geganius Macerinus. L. Sergius Fidenas.
— 318	Malaginense et Crasso.	4, 21.	M. Cornelius Maluginensis. L. Papirius Crassus.
— 319	Iulio et Virginio.	4, 21.	C. Iulius. L. Verginius.
— 320	Capitolino et Camerino.	4, 23.	varias auctorum sententia s pro fert incertus veri.
— 321 et 322	trib. mil. cons. pot.		
— 323	Poena et Melitono.	4, 26.	cf. 29 T. Quinctius Cincinnatus. (alii Poenus.) C(n) Iulius Mento.
— 324	Crasso et Iulio.	4, 30.	L. Papirius Crassus. L. Iulius.
— 325	Tricipitino et Fidenate.	4, 30.	L. Sergius Fidenas. Host. Lucretius Tricipitinus.
— 326	Cosso et Poeno.	4, 30.	A. Cornelius Cossus. T. Quinctius Poenus.
— 327	Achilla et Mugillano.	4, 30.	C. Seruilius Ahala. L. Papirius Mugillanus.
— 328—330	trib. mil. cons. pot.		
— 331	Atratino et Vibulano.	4, 37.	C. Sempronius Atratinus. Q. Fabius Vibulanus.
— 332	trib. mil. cons. pot.		
— 333	Capitolino et Vibulano.	4, 43.	C(n). Fabius Vibulanus. T. Quinctius Capitolinus.
— 334—342	trib. mil. cons. pot.		
— 343	Mugillano et Rutilo.	4, 52.	M. Papir. Atratin. (pro Mugill. cf. p. 200 adn. 1). Ç. Nautius Rutilus.
— 344	Aemilio et Rustico (=Putito).	4, 53.	M. Aemilius. C. Valerius Potitus.
— 345	Casso et Mudullino.	4, 54.	Cn. Cornelius Cossus. L. Furius Medullinus.
— 346—360	trib. mil. cons. pot.		
— 361	Flabo et Camerino.	5, 29.	L. Lucretius Flauus. Ser. Sulpicius Camerinus.
— 362	Potito et Capitolino.	5, 31.	L. Valerius Potitus. M. Manlius Capitolinus.
— 363—387	trib. mil. cons. pot.		

Atque anni 361 eosdem dicere Liuium consules ordinarios, quos Idatium, scilicet L. Lucretium Flauum, Ser. Sul-

picium Camerinum, suffectos consules recensionis Capitolinae, iam ante notauimus.

Quod autem ad nomina singula attinet, non solum uidemus in omnibus cognominibus praeter unum, de quo dixi, Cornicinis, consentire inter se Idatium et Liuium, cum a ceteris fastis saepius discrepent, sed — quod maiorem etiam mouet stuporem — in omissis quoque cognominibus plane congruere. Quocunque enim anno uterque consul scribitur binis tantum nominibus apud Idatium, Liuius quoque omittit cognomina (cf. 309 M. Genucius, P. Curiatius, et 319 C. Iulius, L. Verginius), ubi autem Idatius alterius consulis bina exhibet nomina alterius terna, usque quaque etiam Liuius eum tantum addito refert cognomine consulem, cuius apud Idatium exstat cognomen, alterum autem et ipse, ut Idatius, praenomine et gentilicio nomine appellat, ut C. Iulium 307, Agrippam Furium 308, L. Iulium 324, M. Aemilium 344.[1])

---

1) Anni 288 consules Idatianos sic scribit Mommsen (C. I. L. I, p. 490): ʻRegilliano et Fuscoʼ, cum Dionysius et Chronographus recte nominent alterum consulem ʻPriscumʼ. Neque tamen errat Idatius in cognominibus, sed plane alii consuli, scilicet Sp. Furio anni 290 tribuendum uidetur Fusci illud cognomen. Duorum annorum collegia consularia desunt apud Idatium et in Graecis fastis (289 et 290) atque eo modo puto excidisse illa, ut a nomine Sp. Postumii Regilliani, consulis 288, scribae oculus aberraret ad cognominem anni 290 consulem A. Postumium Album. omnibusque, quae media intererant, nominibus omissis, statim Sp. Postumio Regilliano collega daretur Sp. Furius Fusus. Consulum igitur haec est constituenda apud Idatium series:

288	Regilliano	(Sp. Postumius Regillanus.)
	et Prisco.	(Q. Seruilius Priscus.)
289	Capitolino	(T. Quinctius Capitolinus.)
	et Vibulano.	(Q. Fabius Vibulanus.)
290	Albo	(A. Postumius Albus.)
	et Fusco.	(Sp. Furius Fuscus.)

Consentiunt igitur in his quoque inter se Idatius et Liuius, neque solum in eodem Fusi cognomine, pro quo Medullinum habet Diodorus, sed etiam in perperam scripto ʻFuscoʼ, quod casu in utrisque fastis sic exstare nemo contendet. Praeterea ʻAlbumʼ fuisse scriptum cognomen consulis A. Postumii in fonte illo Idatii — ut apud Liuium ac Dionysium — inde

Itaque qui nunc etiam Idatium ex fastis Capitolinis putabit esse excerptum, ei hoc quoque casu factum esse statuendum erit, ut eorum consulum, quorum habet cognomina Liuius, excerptor illud usque elegerit, quod, ut ante Dionysius, tum Liuius edit, eorum autem, qui carent cognominibus apud Liuium, et ipse casu omiserit cognomina. An illud quoque casui est tribuendum, quod eandem scribendi rationem secuntur et Liuius et Idatius, cum uterque Penni cognomen scribat 'Poenus' [1])?

Illius temporis spatii, quo tam accurate consentientes inuenimus Liuium et Idatium, apud Dionysium duo tantum consulum collegia seruata sunt, annorum 309 atque 311, quae iam componamus cum Idatio Liuioque:

	Idatius		Liuius		Dionysius
309	Genucio [2])	4, 1	M. Genucius.	11, 53	*Μάρκος Μενύκιος.*
	et Curtio.		P. Curiatius.		*Γάιος Κοίντιος*
					(pro *Κουρτ.*).
311	Macrino	4, 8	M. Gegan. Mac.	11, 62	*Τ. Κοΐντ. Καπετ.*
	et Capitolino.		T. Quinct. Cap.		*Μ. Γεγάν. Μακερ.*

Itaque Dionysius quoque eosdem, quos Liuius atque Idatius, anni 309 consules omissis cognominibus refert neque con-

---

colligo quod sequentis consulis (anni 291) L. Aebutii cognomen falso scribit Idatius — aliter atque in Chronico Paschali — 'Albo' pro 'Elua'. Eodem errore quo hic aliis quoque locis interciderunt nomina consulum ex Idatianis Graecisque fastis, ut annorum 399—402: Potito, pro Petico, (et Publicola, 400 Ambusto et Capitolino, 401 Petico et Publicola, 402 Rutilo) et Publicola; tum anni 517: 'Claudio, pro Caudino, Lentulo' (et Flacco, 518 Caudino Lentulo) et Varo; deinde anni 580: 'Albino (et Scaeuula; 581 Albino) et Laenate'; postremo anni 613: 'Caepione (et Pompeio; 614 Caepione) et Lacrio (sc. Laelio)'.

1) Liuius eam nominis formam scripsit annis 323 et 326 (= 4, 26 et 30) et lib. 4, 20; Idatius fastique Graeci annis 323, 326, 403. Pari modo Postumiorum quoque antiquiorum cognomen scribunt 'Album' Idatius, Liuius, Dionysius, 'Albinum' Diodorus.

2) Minime esse spernendos fastos Idatianos ex omisso Genucii cognomine intellegimus; nam quod exhibet Chronographus cognomen Augurini sero demum a falsario esse excogitatum, ostendit Mommsen (*Röm. Forsch.* I p. 65—68)

sensum trium auctorum in omissis eis fortuitum possumus dicere, praesertim cum Chronographus utrique, Diodorus alteri consuli adscribat cognomen.

Quibus consideratis mihi quidem non est dubium quin sit neganda sententia Mommseni affirmantis ex Capitolino laterculo fluxisse fastos Idatianos. Immo propriam et a Capitolina diuersam exhibet Idatius recensionem fastorum consularium.

In fontem autem eius inquirentibus neque esse haustum indicem Idatii ex Dionysio neque ex Liuio inde elucet, quod Idatius plenam et continuam reddit recensionem illam, qua addita erant cognomina, Liuius autem et Dionysius non nisi in paucis libris locisque ea utuntur et saepius auctores secuntur, qui bina nomina consulum nominabant. Quae cum ita sint, iam unum relictum est: ad eundem fontem redire et Idatium et illas librorum Liuianorum ac Dionysianorum partes, quibus apparent cognomina.

Sed illorum, quos adhibent Liuius et Dionysius in prioribus libris, auctorum unum supra demonstraui antiquissimorum quoque consulum dedisse cognomina Licinium Macrum, ita ut hic putandus sit communis trium scriptorum fons.

Ac Liuius quidem prorsus consentit cum Idatio inde ab anno 307 (Liu. 3, 65), sed maxime consensus ille cognoscitur in priore quarti Liuiani libri parte. Quam tamen ipsam partem — scilicet capita 1—23 — ex Macro esse desumptam, certis argumentis comprobauit Peter (Hist. Rom. uet. reliqu. p. CCCXXXXVIIII).

Tum quaedam cognomina, quae leguntur in fragmentis Licinianis, discrepantia a ceteris auctoribus redeunt apud Idatium. Quinctiorum enim illorum, quos Cincinnatos dicunt reliqui, a Macro uocatos fuisse nonnullos 'Poenos' ex fragmentis apparet, praecipue ex fragmento 15, ubi T. Quinctius consul annorum 323 et 326 appellatur 'Poenus' (Liu. 4, 26 et 30) [1]), tum ex fragmento 16, ubi T. Quinctium Poenum, dictatorem

1) Eum ex duobus auctoribus a Liuio adhibitis, qui 'Poeni' exhibuerit cognomen, Macrum esse, luculenter docet locus Liuii 4, 20, 8.

anni 390, commemorat Macer. Atque utriusque uiri apud Idatium (323, 326, 403) non solum idem exstat cognomen, sed etiam eadem insolita forma — Poenus pro Penno — perscriptum.

Maximi deinde momenti mihi uidetur esse, quod anni 319 consules, C. Iulium, L. Verginium, quos praeter consuetudinem omissis cognominibus perhibent Liuius Idatiusque, Macrum quoque sine cognominibus habuisse ex fragmento 14 (Liu. 4, 23) elucet.[1]

Quibus de causis haud improbabiliter mihi uideor statuere Macrum auctorem, ex quo fastos suos sumpserint ex parte Liuius ac Dionysius, totos ille, ad quem redeunt Idatius et Chronicon Paschale. Qua uero ratione ei quos legimus apud Idatium fasti ex Macro sint exscripti, aut per quos et quales auctores ad ipsum communem Idatii Chronicique fontem peruenerint, prorsus est incertum.

Quodsi reuera non iam sunt habendi fasti Idatii pro epitoma laterculi Capitolini, sed propriam integramque exhibent recensionem, summa illis tribuenda est auctoritas, quippe qui soli plenum antiquioris recensionis consulum indicem praestent, cum Liuius et Dionysius non nisi paucis locis fastos illos libris suis intexuerint. Atque ad Liuii Dionysiique potissimum fontes definiendos satis ualido adiumento adhiberi posse censeo fastos Idatianos. Ubi enim consentientes inueniemus contra ceterorum auctorum testimonia aut in positis aut in omissis consulum cognominibus Liuium et Dionysium cum Idatio, de Macro fonte utriusque cogitauerim.

Exempli causa ubi Dionysius eundem uideatur sequi

---

1) Anni 320 Idatium alios habere consules atque Macrum haud potest negari, nam Macrum anni praecedentis consules Iulium et Verginium refectos exhibuisse, narrat Liuius (4, 23). Idatius autem consules dicit Capitolinum et Camerinum, quos, cum multos medios intercedere iam dixerim auctores inter Idatium et fontem primum, ab uno eorum inlatos esse puto. Hoc unum moneam, non posse sumpta esse ea, quae Idatius habet consulum 320 nomina ex illis auctoribus, quos Liuius l. l. profert, cum nemo illorum non sine cognominibus uocauerit consules.

auctorem, ad quem Idatiani sunt referendi fasti, ex consulum nominibus conabor demonstrare.

Ille non ut Liuius eundem auctorem per longius temporis spatium solet sequi, sed aliis alios intermiscere fontes. Cum Idatio autem in cognominibus diuersis ab aliorum scriptorum uel omnino omissis consentit hisce annis [1]:

Idatius		Dionysius	
254	Camerino	5, 52	*Σερουίλιος Σολπίκιος Καμερῖνος.*
	et Longo.		*Μάνιος Τύλλιος Λόγγος.*
255	Helua	5, 58	*Πόπλιος Οὐετούριος Γεμῖνος.*
	et Gemino.		*Πόπλιος Ἐβούτιος Ἐλάελβας.*
256	Flauo	5, 59	*Τῖτος Λάρκιος Φλάβος.*
	et Siculo.		*Κόϊντος Κλοίλιος Σικελός.*
259	Sabino	6, 23	*Ἄππιος Κλαύδιος Σαβῖνος.*
	et Prisco.		*Πόπλιος Σερουίλιος Πρίσκος.*
260	Coelimontano	6, 34	*Αὖλος Οὐεργίνιος Μοντανός.*
	et Gemino.		*Τῖτος Οὐέμιος Γεμίνιος.*
263	Augurino	7, 20	*Μάρκος Μηνύκιος Αὐγουρῖνος.*
	et Atratino.		*Αὖλος Σεμπρώνιος Ἀτρατῖνος.*
264	Camerino	7, 64	*Κόϊντος Σουλπίκιος Καμερῖνος.*
	et Flauo.		*Σέργιος Λάρκιος Φλάυιος.*
265	Tullo	8, 1	*Γαίος Ἰούλιος Ἴουλος.*
	et Rufo.		*Πόπλιος Πινάριος Ῥοῦφος.*
266	*Nautio*	8, 16 [2]	Σπόριος Ναίτιος.
	et *Rufo* (= *Furio*).		Σέξτος Φούριος.
279	*Nautio*	9, 28	*Πόπλιος Οὐαλέριος Ποπλικόλας.*
	et Publicola.		*Γάϊος* Ναύτιος.
280	*Mallio* [3]	9, 36	Αὖλος Μάλλιος.
	et *Furio*.		Λεύκιος Φρούριος.

1) Ea quibus Idatius et Dionysius, consentientes inter se, a reliquis discrepant cognomina diductis, quos uterque dat consules sine cognominibus, inclinatis latinis, rectis graecis notabo litteris.

2) Nitzsch quoque eam libri octaui partem, qua hi ipsi continentur consules, ex Macro desumptam esse censet. Quod cum faciat, quamquam sine cognominibus anni quidem 266 referuntur a Dionysio consules, quam maxime me adiuuat.

3) Non solum in omisso Manlii cognomine consentiunt Dionysius et Idatius, sed etiam in scribendo gentilicio nomine 'Mallio' pro 'Manlio', quod et in Idatianis Graecisque fastis legitur et apud Dionysium.

Idatius		Dionysius	
283	Sabino et Capitolino.	9, 43	Τῖτος Κόϊντος Καπιτωλῖνος. Ἄππιος Κλαύδιος Σαβῖνος.
284	*Aemilio* et *Valerio.*	9, 51	Λεύκιος Οὐαλέριος. Τιβέριος Αἰμίλιος.
285	Coelimontano et Prisco.	9, 56	Αὖλος Οὐεργίνιος Νομεντανός. Τῖτος Νομίκιος Πρίσκος.
286[1]	Capitolino et Prisco.	9, 57	Κοΐντιος Καπετώλιος. Κόϊντος Σερούλιος Πρίσκος.

Quae eo confidentius ex eodem fonte ab utroque auctore petita esse dico, quia non solum eisdem usque locis eadem apparent cognomina apud utrumque, sed eisdem quoque locis desunt (sc. annis 266 bis, 279, 280 bis, 284 bis). Atque stabilitur sententia mea eo potissimum, quod Nitzsch fere eadem, quibus consentire inter se Dionysium et Idatium demonstraui, apud Dionysium hausta dicit ex Macro (*Röm. Annal.* p. 66), nempe Dion. 5, 49—6, 24 et 6, 25—34 e. c. Accedit quod ipse Dionysius Licinium laudat 5, 59.

Ex Macro igitur iudico exscriptos esse fastos Idatianos et quam maxime differre a Capitolinis. Quamquam non me fugit intercedere cognationem quandam inter recensionem Capitolinam et Idatianam, tamen aliter eam esse expediendam mox uidebimus.

CAPUT TERTIUM

De fastis Diodori

Plane diuersa ab illa fastorum recensione, quam ex Idatio, Liuio, Dionysio cognouimus, ea est, quam exhibet Diodorus in libris XI ad XX. Neque tamen una eademque ratione Diodorus per totum hoc spatium utitur in proferendis nomini-

1) Anno 272 quoque Dionysius et Idatius inter se consentiunt, cum Dionysius (8, 90) alterum consulem addito, alterum omisso praebeat cognomine *Γάϊον Ἰούλιον Ἴουλλον Κόϊντον Φάβιον* (*Καίσωνος υἱόν*) atque Idatius quoque scribat 'Tertullo et Fabio II'. Hoc tamen anno posse casu factum esse consensum, non nego.

bus. Nam ipsius antiquissimae aetatis consulibus singula cognomina fere solet adscribere, cum inde ab anno u. c. 327 rarissime tantum terna consulum legantur nomina. Ab anno 268 usque ad annum 327 omnino centum uiginti tres commemorat Diodorus consules et tribunos militares consulari potestate — praeter decemuiros — atque ex his sexaginta quinque habent cognomina, quinquaginta octo non. Post annum 327 autem, usque ad annum 452 ex trecentis tredecim hominibus septem tantum cum cognominibus exhibentur, scilicet consules annorum 388 (*Λεύκιος Αἰμίλιος Μάμερκος*, *Λεύκιος Σέξτιος Λατερίας*) et 395 (*Μάρκος Πόπλιος Λαινάτης*, *Γναίος Μαιμίλιος Ἰμπεριῶσος*)[1], tum L. Manlius Torquatus[2] annis 410 et 414 atque Tib. Aemilius Mamercus consul 415.[3])

1) Nomina, quae tradit consulum Romanorum Diodorus, pleraque ea scribo forma, qua exhibentur in praestantissimo codice Patmio. Cuius lectiones uarias humanissime mecum communicauit Fridericus Vogel, futurus Diodori editor, cui hoc quoque loco ago gratias.

2) Torquatus eo quoque a reliquis consulibus differt, quod a Diodoro (16, 90) praeter eius consuetudinem (cf. E. Meyer, *Rhein. Mus.* XXXVII, p. 613) in enarrandis rebus consul nomine dicitur atque bello finito triumphasse refertur.

3) Praeterea in tribuniciis potissimum collegiis codices exhibent Diodorei et cognomina quaedam et nomina admodum suspecta, scilicet: *Γάϊος Μέτελλος* 322, *Τερέντιος Μάξιμος* 348, *Ἰούνιος Λούκουλλος* 350, *Παῦλος Σέξστος* 353, *Κλώδιος Οὔγων* et *Μάριος Ἄππιος* 356, *Σέξστος ... Κράσσος* 359, *Σέξστος Κένσιος* et *Ἀνίτιος Κάμιλλος* 357, *Κάτλος Βῆρος* 360, *Οὔγων* et *Σέξστος Ἄνινος* et *Γάιος Μάρκιος* 364, *Ἄγκος* 366, *Κρίσπος* 371, *Φάβιος Ἄλβος* 372. Quae omnia deesse in Patmio cum certiorem me faciat Vogel, minimae esse auctoritatis cognoscuntur, praesertim cum illis annis, quos errore bis refert Diodorus, 360—364, non utroque loco eadem illa inueniantur. Alia omnino non sunt nomina Romana ut *Οὔγων*, *Ἄνινος*, *Ἄγκος*, alia potius primis post Christum natum saeculis in usu fuerunt ac minime quarti urbis conditae saeculi conueniunt nomenclaturae, quaedam sunt nomina hominum, quos nouimus aetatis fere Domitiani imperatoris. Claudium enim Capitonem, quem falso tribunum referunt anni 352 codices Diodorei, commemorat Plinius minor (ep. 6, 13) patronum Bithynorum. Idem Plinius epistulas mittit 1, 22 et 5, 1 Catilio Seuero amico, atque huius quoque nomen redit apud Diodorum anno 360 (*Κάτλος Βῆρος*); denique Terentium Maximum, qui inter tribunos anni 348 legitur, nouimus

Praeter consules tribunosque consulares singulis annis enumeratos, nonnullis annis Diodorus breuiter quaedam adnotat de rebus populi Romani domi forisque gestis, ita tamen

---

procuratorem Domitiani in Bithynia. Quamquam qui factum sit, ut nomina ea inter tribunorum consularium ponerentur nomina, ignoratur, tamen omnia interpolata esse manifestum est. Atque etiam cur pro ueris interpolata irrepserint, demonstrabo. In plurimis enim collegiis, ubi corrupta illa nomina apparent, reuera duo fuerunt eiusdem gentis tribuni, quorum tamen alter usque desideratur apud Diodorum. Quoties enim complures cognomines uiri una referebantur a scriptoribus ueteribus, singula tantum scribebantur nomina gentilicia praemissis praenominibus, ut quo anno P. Cornelius et M. Cornelius fuerunt tribuni, diceretur: ‘P. M. Corneliis tribunis’: cf. Mommsen *Röm. Forsch.* II p. 227 adn. 6. Quod cum Diodorus non uideatur perspexisse alterum usque posuit praenomen, altero neglecto. Sic singula exciderunt nomina illis annis, ubi interpolata leguntur, nempe 348 ubi duorum Corneliorum alter deest, 350 ubi alter Cornelius, 352 ubi alter Seruilius, 356 ubi alter Valerius et alter Furius, 359 ubi alter Cornelius, 360 ubi alter Furius, 372 ubi alter Papirius, 364 ubi trium Fabiorum duo praetereuntur. Atque grauissimum huius rei indicium capio ex tribunorum anni 363 nominibus, quae duobus diuersis locis refert Diodorus, 14, 107 et 15, 15. Ubi cum fasti Capitolini ac Liuius dicant et C. Aemilium et L. (M. Liu.) Aemilium tribunos, Diodorus priore loco C. Aemilium, posteriore L. Aemilium exhibet, sine dubio profectus a nota ‘C. L. Aemiliis’. Cum autem apud Diodorum cuique tribunicio collegio sit praescriptus tribunorum numerus (ut ἕξ *χιλίαρχοι*), neque tamen ubique eum congruere cum traditis nominibus uideret interpolator, pro deperditis de suo alia addidit, quae nimirum exstant adhuc in codicibus interpolata. Quae deberi homini Latinae linguae haud ignaro inde fortasse licet conicere, quod in quattuor collegiis senorum tribunorum, ubi tamen quina tantum legebantur nomina, sextum periit, interpolator habet: *Σέξστος Κένσιος, Σέξστος Κράσσος, Σέξστος Ἄνινος, Σέξστος Παῦλος.* Cauendum igitur est, ne in emendandis nugis operam perdamus, ut prae ceteris facit van der Meij (Diod. Sic. fragm. ant. hist. Rom. Dauentr. 1864).

Anni 363 alia quoque de causa memorabile est collegium, quale edit Diodorus. Iam monui altero loco L. Aemilium, altero C. Aemilium exhibere Diodorum. Eadem ratione duorum Furiorum, quos tradunt reliqui auctores, Lucii et Agrippae, Lucium refert Diodorus 15, 15, cum 14, 107 legatur *Γάϊος.* Hoc quoque ita ortum uidetur, ut in fonte Diodori exstiterint L. A*gr*. Furii, ex quibus alterum altero loco posuit praenomen Diodorus, altero pro minus noto ‘Agrippae’ nomine frequentissimum Gaii propter litteram G adhibens. Unde Diodorum in fonte suo eosdem illos sex tri-

ut ex more antiquissimorum annalium scriptorum res tantum enarret, nomina imperatorum, quorum auspiciis bella gesta sint, taceat (cf. Nep. Cato 3, Plin. n. h. 8, 11). Quibus in commentariis historicis nomine referuntur: septem dictatores, *Αὖλος Ποστούμιος* 322 (Diod. 12, 64), *Μάνιος Αἰμίλιος* 328 (Diod. 12, 80), *Μάρκος Φούριος* 358 (Diod. 14, 95), *Μάρκος Φούριος* 364 (Diod. 14, 117), *Κόϊντος Φάβιος* 439 (Diod. 19, 72), *Γάϊος Μαίνιος* 440 (Diod. 19, 76); praeterea quinque magistri equitum *Λεύκιος Ἰούλιος* 322 (Diod. 12, 64), *Αὖλος Κορνήλιος* 328 (Diod. 12, 80), *Πόπλιος Κορνήλιος* 358 (Diod. 14, 95), *Κόϊντος Αὔλιος* 439 (Diod. 19, 72), *Μάνιος Φούλουιος* 440 (Diod. 19, 76); tum quattuor tribuni plebis, anno 283 creati, *Γάϊος Σικίνιος*, *Λεύκιος Νεμετώριος*, *Μάρκος Δουίλλιος*, *Σπόριος Ἀκίλιος*, deinde anno 269 *Σπόριος Κάσσιος* (Diod. 11, 37), anno 315 *Σπόριος Μαίλιος* (Diod. 12, 37), anno 369 *Μάνλιος* (Diod. 15, 35); denique censores anni 444 *Ἄππιος Κλαύδιος Λεύκιος Πλαύτιος* (Diod. 20, 36).

Quos uiginti unum uiros omnes moneo binis tantum nominibus a Diodoro appellari, ita ut in enarrationibus eis historicis quidem sibi constet auctor, cum per totum tempus, quod in seruatis libris tractatur, pari modo omissa sint cognomina.

Mirum autem est, non idem in fastis quoque accidisse, immo nonnunquam eisdem annis consules cognominibus appellari in fastis, eorum autem hominum, quos in rerum gestarum narratione commemorat Diodorus, bina tantum legi nomina.

Sed aliis quoque rebus fastorum pars prior, qualis exstat

---

bunos inuenisse sequitur, quos in ceteris fastis legimus. Nihilosecius utroque loco Diodoreo binis praeteritis tribunis, praemittitur nota *χιλίαρχοι τέτταρες*, ita ut non iam possit esse dubium, quin numeri illi additi sint ab ipso Diodoro. Quibus positis redarguitur illa Mommseni sententia, communi omnium plausu accepta, quam exposuit in altero uolumine libri inscripti '*Römische Forschungen*' p. 224 squ. Arbitratur enim uir praeclarissimus, illis ex numeris magnam apparere discrepantiam inter fastos Diodoreos ceterosque, eamque redire ad plane diuersas collegiorum tribuniciorum recensiones. Quodsi ipsi Diodoro debentur numeri ei, non est, cur alios tribunorum numeros relatos fuisse statuamus in fonte Diodori, quam in eo fastorum exemplari unde reliqui fluxerunt fasti.

in libris Diodori undecimo et duodecimo, ab historicis commentariis differt, quos illis adnectit auctor. Eosdem enim homines aliter uocat Diodorus quoties in fastis mentionem facit eorum, aliter quoties in rerum gestarum memoria. Ut Manium Aemilium anno 316 (Diod. 12, 38) tribunum consularem in fastis dicit Mamercum, anno 328 in narratione dictatorem M'. Aemilium; deinde A. Cornelium Cossum nominat consulem 326 (Diod. 12, 75), eundem sine cognomine magistrum equitum anni 328 in narratione (Diod. 12, 80). Eadem ratione princeps decemuirorum Ap. Claudius anno 303, quo decemuiri non nisi in fastis, ut magistratus eponymi, referuntur, cognomine Regillani condonatur (Diod. 12, 23), omisso autem cognomine legitur anno sequenti (Diod. 12, 24) ubi copiose enarrantur decemuirorum res. Cum igitur in ea operis Diodori parte, qua gerunt cognomina consules, inter se discrepent fasti et memoriae hïstoricae, plane congruunt in parte posteriore, ubi ut in commentariis ita in fastis quoque desiderantur cognomina. Atque hanc quidem partem ex uno eodemque fonte esse desumptam, comprobari mihi uidetur illis, quae adnotat Diodorus (15, 61) ad annum 377: *παρὰ Ῥωμαίοις ἐγένετο στάσις, τῶν μὲν οἰομένων δεῖν ὑπάτους, τῶν δὲ χιλιάρχους αἱρεῖσθαι. Ἐπὶ μὲν οὖν τινα χρόνον ἀναρχία τὴν στάσιν ὑπέλαβε μετὰ δὲ ταῦτ' ἔδοξε χιλιάρχους αἱρεῖσθαι ἕξ, καὶ κατεστάθησαν Λεύκιος Αἰμίλιος καὶ Γάϊος Οὐεργίνιος καὶ Σέρουιος Σουλπίκιος, πρὸς δὲ τούτοις Λεύκιος Κοΐντιος καὶ Γάιος Κορνήλιος, ἔτι δὲ Γάιος Οὐαλέριος.* Neque enim hic potest esse dubium, quin nomina sex tribunorum prompserit Diodorus ex eodem auctore, quem sequitur in seditione referenda.

Quae cum ita sese habeant duos Diodori esse statuendos arbitror fontes rerum Romanarum, alterum qui omisisse cognomina, alterum qui posuisse uideatur. Ac narrationem quidem totam excerptam esse dico ex illo qui omisit cognomina auctore, fastos autem ad neutrum redire totos, sed priores quidem, ubicumque apparent cognomina, oriundi uidentur ex illo, qui terna scripsit consulum nomina, posteriores autem ex eo, unde hausti sunt commentarii historici.

Ut autem de utriusque fontis indole quid sentiam, paucis exponam: quae historica enotat Diodorus, pro antiquissimis habeo atque pretiosissimis eorum, quae traduntur de antiquiore historia Romana, haustaque existimo ex priorum quodam annalium scriptore. Ad quae quam optime quadrat species, quam prae se ferunt fasti consulares apud Diodorum in libris posterioribus. Nam plane similiter, atque in priscis annalibus fastos scriptos exstitisse in primo exposui capite, haec fastorum Diodoreorum pars singulos consules praenominibus dicit gentiliciisque nominibus. Utrum tamen Graeci fuerint annales illi an Latini, ex ipsis fastis, mea quidem sententia, haud potest diiudicari [1]).

Contra ut priorem quoque fastorum partem aeque antiquam esse putemus, omnino non potest fieri, cum supra apud antiquissimos quosque annalium auctores non exstitisse cognomina neque apparere ea ante septimi exeuntis saeculi scriptores, a me sit demonstratum. Itaque alterum fontem multo esse aetate inferiorem altero affirmauerim. Nam Diodorum uno tantum fonte esse usum et in eo ubique adscripta fuisse cognomina, ipsum autem Diodorum in posterioribus libris ea neglexisse, hac de causa non licet poni, quia tum explicari nequit, cur tandem in priore operis parte Diodorus cognomina in narratione tantum omiserit, in fastis uero ediderit. Denique uix putandus est Diodorus, Camillum [2]) notissimum claris-

1) Eduardus Meyer l. l. p. 611 inde quod habet Diodorus eas nominum formas ut *Φιδηνάτης* (anno 325) apud Diodori auctorem consules conicit ternis fuisse enumeratos nominibus atque ablatiua quidem forma, nam *Φιδηνάτην* ortum esse putat ex Latino ablatiuo 'Fidenate'. Quod cum per se parum mihi uideatur uerisimile, plane refutatur eo, quod benigne me commonefacit Curtius Wachsmuth praeceptor illustrissimus: eam quam legimus apud Diodorum *Φιδηνάτην* uere Graecam nominis Fidenatis esse formam, ut appareat ex Stephano Byzantio s. u. *Φιδήνη* dicente: *καὶ Φιδηνάτης ὡς Ῥαβεννάτης· οὕτω γὰρ Χάραξ κέχρηται Φιδηνάτης.* Praeterea humanissime alter praeceptor Ribbeckius monuit de Latinis formis Capenatis Ardeatis Arpinatis Ferentinatis et quae sunt aliae (cf. Prisc. p. 629 P.).

2) Pari modo Diodorus libro decimo (p. 348 Didot.) cum de Bruto narret eumque stultum se simulasse referat, tamen *Λεύκιον Ἰούνιον* dicit cognomenque prorsus tacet.

simumque uirum simpliciter dixisse *Μάρκον Φούριον* (sic legitur ap. Diod. in rebus referendis XIV, 93 et 117, atque in fastis annorum 353, 356, 360 bis, 368, 373 = XIV 44, et 82 et 97 XV 2 et 25 et 48), si in fonte nobilissimum illius fuisset scriptum cognomen 'Camilli'. Neque ulla causa potest afferri, qua permotus in libris inde a decimo tertio sequentibus cognomina addere desierit Diodorus; nam qua erat rerum Romanarum ignorantia et neglegentia, ea quae apud auctores suos inuenit non mutata uidetur repetiisse neque suo arbitrio praeteriisse silentio cognomina. Minorem etiam ueri speciem postremo is haberet, qui iam Diodori auctorem antiquissimae quidem aetatis fere ignotae et obscurae prodidisse statuerit cognomina, posterioris autem, quinti potissimum saeculi, cuius iam certior exstaret memoria, cognomina tacuisse.

Itaque praeter annalium scriptorem a Diodoro adhibitum esse puto exemplum fastorum consularium, quo ternis singuli consules tribunique consulares legebantur nominibus. Neque tamen id exemplum excerptum puto a Diodoro ex annalium scriptore aliquo, sed referendum uidetur ad tabulam chronologicam, unde Diodorus praeter consules archontes quoque Athenienses sumpsisse est statuendus. Hac enim ratione, cur tam raro in ea operis Diodorei parte, qua apparent cognomina, historicae sint adnexae res, explicatur; nam cum inde ab anno 303 ad 452 undequinquaginta annis res Romanae breuiter enarrentur, ante decemuiros inde ab anno 268 quattuor tantum anni (sc. 269, 270, 277, 283) notas eas exhibent. Atque mea quidem sententia ille, quem sequitur Diodorus in enumerandis annis, index chronologicus, cum iam antea annis singulis rettulisset archontes Athenienses, olympiadas, regum tabulas, inde ab expulsis regibus Romanis consules quoque per singulos annos descripsit atque additis quidem cognominibus. Qui fasti cum haud uideantur res quoque prodidisse, non potuit facere Diodorus, quin alium quoque historiae Romanae adhiberet auctorem, unde sumeret rerum enarrationem. Ex quo auctore primum quidem pauca exscripsit et in fastorum laterculum, quo utebatur duce, suo quaeque anno inseruit; ne-

que scio, an ea ipsa re sit factum, ut saepe alio quo anno bellum gestum e. c. referat Diodorus, quam quo ceteri auctores, nam diuersam uidentur secuti esse chronologiae rationem fastorum et annalium auctor.

Libro igitur Diodori undecimo prioribusque libri duodecimi capitibus ubique fere addita leguntur cognomina consulum [1]). Quo uero plura in sequentibus adnotat de rebus Romanis Diodorus, eo saepius cognomina omittuntur atque omnes hos annos, ubi in fastis quoque bina exhibentur consulum nomina, ad annales refero a Diodoro exscriptos [2]). Casu enim

1) Nonnullis annis alterius quidem consulis edit Diodorus terna, alterius bina nomina; ibi uero quae desunt cognomina neglegentia siue ipsius Diodori siue librariorum perierunt. Nam ut illud quod exstat Diod. XII 7: *Σέξστος Κοίντιος Τριγέμινος* [in Patmio ἐξ· *τὸν Κοΐντιον Τριγέμηνον*] (pro *Σέξστος Κοιντίλιος Οὖᾶρος Πόπλιος Κουριάτιος Τριγέμινος*) non potest fuisse in fonte Diodori, sic alia quoque nomina, quae nunc desunt apud Diodorum, in fonte eius exstitisse apparet aliis comparatis annis, quibus eidem homines fuerunt consules. Anno enim 283 (Diod. XI 67) Ap. Claudius uocatur idem, qui dicitur Ap. Claudius Regillanus anno 303 (Diod. XII 23); T. Quinctius Capitolinus habet cognomen annis 283, 289 sed eo caret anno 286; eadem ratione Q. Fabius Vibulanus primo atque tertio consulatu cognomen habet, altero non; Q. Seruilius quamquam sine cognomine legitur anno 288, tamen Structus uocatur consul primum anno 286. Ac reuera cognomina et illorum et praeterea singulorum consulum annis 268, 270, 273, 277, 292, 293, 300, 301, 302, 305, 306, 309, 311, 312, 314, 318, 319, 325, 326 neglegentia esse omissa, inde efficio, quod omnes isti priore loco in collegiis suis referuntur, ita ut illis annis singula cognomina eadem ratione uideantur periisse, qua anno 301 tria sunt praetermissa nomina *Οὐᾶρος Πόπλιος Κουριάτιος*.

2) Solus Diodorus (XII 3) post anni 297 consules Q. Minucium, M. Horatium (pro quo tamen habet Diodorus XI 91 *Λεύκιος Ποστούμιος*) inserit consulum collegium *Λεύκιον Κοΐντιον Κικιννᾶτον Μάρκον Φάβιον Οὐιβουλανόν*, quod Mommsen antea quidem (*Röm. Chron.* p. 125) habuit pro interpolato ex nominibus consulum annorum 294 et 295, nunc (*Röm. Forsch.* II p. 261) ex antiquioris memoriae reliquiis petitum esse putat. Quod cum parum sit probabile propter addita cognomina, equidem dissensisse inter se existimo chronographum et annalium scriptorem, Diodorum autem incertum ueri utriusque fontis recepisse collegium, ita quidem ut prius cuius desunt cognomina ex annalibus, posterius quod habet cognomina ex chronographo sumptum esse coniciam. Praeterea apud solum

certe non accidit, ut in eis capitibus, quibus modo desiderantur modo leguntur cognomina, ab anno 304 ad 328 (Diod. XII, 24—80) septem annorum, ubi notae historicae sunt adscriptae (sc. 304, 305, 308, 312, 315, 322, 328) quinque exhiberent consules tribunosque consulares sine cognominibus. Cum autem parum commodum uideatur fuisse Diodoro, ex duobus fontibus sua congerere, mox abiecit fastos auctoris sui chronographi atque totus secutus est annalium quem dixi scriptorem. Ultimi qui gerunt cognomina sunt anni 327 consules, L. Papirius Mugillanus C. Seruilius Structus, quos etiam dico sumptos esse ex chronographo. Quem tamen paullo post omnino non iam inspexisse uidetur Diodorus, quia ab illo anno continuo ordine bina magistratuum praebent nomina libri Diodorei. Atque cum breui post nouus incipiatur liber, tertius decimus, praecedentis autem libri quinque extremis annis, 331—35, non edantur nomina tribunorum militarium, haud scio an omissi anni cohaereant aliquo modo cum abiecto altero fonte nouoque inducto.

Huc usque cum disputationem produxissem iam humanissime Curtius Wachsmuth, praeceptor illustrissimus mihique carissimus, quemnam illum esse chronographum censeat, cui priorem fastorum partem debere Diodorum ostendi, mecum communicauit.

Usum enim esse Diodorum auctore chronographo Castore, ad quem redire priorem illam fastorum particulam ex chrono-

Diodorum (XII 77) post T. Quinctium A. Cornelium Cossum consules 326, quorum alteri adscriptum esse cognomen moneo, referuntur consules *Λεύκιος Κοΐγκτιος, Αὖλος Σεμπρώνιος.* Atque hos quoque ex annalibus, T. Quinctium et A. Cornelium Cossum, quorum alter adiecto cognomine appellatur, ex chronographo Diodorum puto transtulisse, neque eum uidisse, eosdem consules errore in altero fonte corruptos esse. Nam eidem esse mihi quidem uidentur, cum gentile nomen Quinctii et Auli praenomen alterius consulis in utroque collegio exstet. Simile quid antea quidem Mommsen quoque sensit (*Röm. Chron.* p. 122 adn. 226). — Plane eodem modo decemuiros anni 303 (Diod. XII 23), quorum exstant uestigia cognominum, chronographo tribuo, annum autem 304, cuius decemuiri carent cognominibus copiose tamen enarrantur res, ex annalium auctore petitum arbitror.

logica Diodori ratione luculenter demonstrauit. Summa liberalitate, ut ea, quae hac de re mihi exposuit, hoc loco ad confirmandam sententiam meam omnia adscriberem, permisit. Dicit autem:

'Es handelt sich darum zu erklären, wie es kommt, dass die Consulate der diodorischen Fasten im Beginn des 11. Buches, wo die Controlle zuerst möglich ist, 6 Jahre später fallen als in der gewöhlichen Zählung, die mit 510 v. Chr. anhebt. Mommsen Röm. Chron. S. 128 stellt zu diesem Zweck die Vermuthung auf, Diodor habe das erste Jahr der Republik auf Ol. 96, 1 = 504 gesetzt. Diese Annahme widerspricht jedoch dem directen Zeugniss des Eusebius, wie es Gelzer Africanus II, 1, 84 und 86 richtig erläutert. Danach setzt Diodor vielmehr Roms Gründung auf Ol. 7, 2 (750 v. Chr.); dazu kommen 240 Jahre Königsherrschaft, also muss Diodor den Anfang der Republik vielmehr Ol. 67, 3 = 510 v. Chr. gestellt haben. Jenes wunderliche Versehen Diodors muss mithin anders erklärt werden; und zwar ist von vorn herein wahrscheinlich, dass es zusammenhängt mit der Diskrepanz der aus älteren annalistischen Quellen entnommenen Fasten einerseits und der Consultabelle seiner chronographischen Quelle andrerseits. Die letztere muss ein in der frühesten Periode wesentlich längeres Verzeichniss von Consulpaaren gegeben haben, die Diodor auf seine mit 510 v. Chr. anhebende Zählung der Jahre der Republik übertrug, infolge dessen er nothwendig zu tief in der Ansetzung der (auch durch die annalistische Ueberlieferung bekannten) Consulpaare herabkam und z. B. zu dem Gewaltakt der einfachen Streichung von fünf Consulpaaren sich gedrängt sah, um den Anschluss an die sonstigen Aufstellungen wiederzugewinnen.

So viel wir wissen, hat ein solches längeres Consulverzeichniss nur Castor geboten, dessen Benutzung von Diodor bei der albanischen Königsreihe sicher nachweisbar ist. Er führte die Consulliste von 520 v. Chr. an (s. Gelzer Afric. II, S. 87), hatte also 10 Paare mehr als die gewöhnlichen Listen. Wenn Diodor dessen Fasten auf seine Aera (von 510 ab lau-

fend) übertrug, mussten nothwendig die Erscheinungen hervorgerufen werden, die wir vom 11. Buche an verfolgen können. Wie es nun gekommen ist, dass Diodor im 25. Jahre seiner republikanischen Aera gerade sechs Jahre der gewöhnlichen Zählung vorausgeeilt war, darüber lässt sich deswegen durchaus nichts Bestimmtes sagen, weil wir ja gar nicht wissen können, wo Castor die zur Beschaffung von zehn neuen Stellen nöthigen Einschiebungen beliebt hat, ob alle gleich im Anfang oder zum Theil erst später. Zum Beispiel liegt es nahe zu vermuthen, dass Castor aus den Collegien des ersten Jahres der Republik fünf Jahrescollegien gemacht hat. Wüsste man nun, dass die Verlängerung der Liste durchweg in die ersten Jahre fällt, so würde sich die Vermuthung ermöglichen, dass Diodor einfach die fünf Collegien auf Grund seiner annalistischen Quellen wieder in ein Jahr zusammengefasst habe und so die Ermässigung der Differenz von zehn auf sechs zu Wege brachte. Aber das einzelne bleibt um so mehr fraglich, als wir ja auch in der späteren Liste, die Diodor noch aus derselben Quelle bietet, im Einzelnen mannigfache Abweichungen von der Vulgärtradition sehen, bei denen es doch öfters zweifelhaft bleibt, wie weit sie bereits in seiner chronographischen Quelle standen oder von ihm selbst herrühren; zuweilen ist die letztere Ansicht sicher vorzuziehen.'

Quibus ego cum totus assentiar, gravissimo eorum quae posui utor adiumento atque chronographum, quem statui fontem Diodori, esse Castorem, iam habeo pro certo. Nam quae de chronicorum Castoris scimus natura ac dispositione ad indicem chronologicum a Diodoro adhibitum optime quadrant. Etiam apud Castorem pleni exstabant fasti consulum [1]), archontum Atheniensium, regum, additis olympiadibus, neglec-

---

1) Utrum Castor omnibus antiquissimorum saeculorum consulibus cognomina adscripserit, ex fragmentis certo diiudicari nequit. Hoc unum constat, primi liberae reipublicae anni consules eum rettulisse additis cognominibus: cf. Euseb. I p. 295 Schoen.: 'seorsum consules disponemus incipientes a Leukio Iunio Bruto et a Leukio Tarkino Collatino et in Markum Valerium Messaliam et Marcum Pisonem desinentes . . . haec Castor'.

tis autem annis ab urbe condita. Tum eodem anno (60 ante Christum natum) uterque auctor finem ponit operi suo, ut rectissime monent Gelzer (*Bursian's Jahresb.* 1873 p. 1064) et Bornemann (De Castoris chronicis Diod. Sic. fonte Lub. 1878). Quod denique gravissimum est, esse Diodorum usum Castore et in regum Albanorum indice et in aliis enarrandis rebus, comprobauit Collmann (De Diod. Sic. font. Marb. 1869 p. 26 squ.). Atque iam brevi post editum opus chronographum summa Romae Castorem ualuisse auctoritate, inde efficit Wachsmuth, quod libris eius esse usum Varronem comprobarunt Barth (De Iubae ὁμοιότησιν p. 30 squ.) et Frick ('die Quellen Augustins im XVIII. Buch von de ciu. dei' 1886 p. 5 sq.).

Quibus de causis eam fastorum Diodoreorum partem, qua additis cognominibus referuntur consules, desumptam esse credo ex Castoris Chronicis.

CAPUT QUARTUM

De prioribus fastorum recensionibus

Alteram postquam instauraui fastorum recensionem Licinianam, quam exhibent Idatius, Chronicon Paschale, Liuius, Dionysius: iam alterum consulum indicem — ornatum quidem cognominibus — habemus priorem fastorum Diodoreorum partem, eumque diuersissimum a Macriano. Nam inde ab anno 268 ad annum 328, quo temporis spatio uterque laterculus est seruatus, quadraginta consulum, qui in utroque indice habent cognomen, duodeuiginti diuersa, uiginti duo tantum eadem in utraque recensione gerunt cognomina, quorum tamen octo (269, 270, 287, 291, 295, 311, 312, 314) ea sunt, quae illa quidem aetate sola adhibebantur in gentibus suis.

Unde licet concludere, qualis fuerit utriusque indicis natura et indoles. Nam ex hisce nequaquam redire eos apparet ad unam eandemque consensu omnium receptam cognominum recensionem; quod tum fieri non potuit, ut ubicunque plura in

gènte aliqua exstabant cognomina, tam saepe inter se discreparent.

Sed cum primo capite antiquissimos fastos, quos apud omnes auctores priores inuenimus, omissis cognominibus non nisi praenomina ac nomina gentilia consulum rettulisse ostenderim, primarium eum indicem postea duos auctores diuersos suo utrumque Marte additis cognominibus dico suppleuisse.[1]) Quod eo uidentur instituisse consilio, ut eandem fastorum formam per totam liberae reipublicae aetatem efficerent. Posterioribus enim temporibus cum terna legerent consulum nomina, antiquioribus quoque ut uindicarent cognomina studuerunt et ex eis, quae nouerunt gentis cuiusque, cognominibus singula elegerunt atque illis tribuerunt consulibus qui apparebant in fastis antiquissimis. Neque uidentur noua sibi excogitasse nisi eorum hominum, quorum cum esset iam pridem exstincta gens, non tradebantur cognomina.

Cum autem uterque auctor suo iudicio cognomina illa adderet, necessario in multis cognominibus inter se consenserunt ac primum quidem in omnibus eis, quae unica gentis alicuius ex illa aetate innotuerunt. Itaque factum est, ut in utraque fastorum recensione uocentur Macerini Geganii, Eluae Aebutii, Rutili Nautii, Mamerci (uel Mamercini) quicunque apparent ante annum 400 u. c. Aemilii, Vibulani omnes temporis antiquissimi Fabii.

In aliis casu euenit, ut ex compluribus gentis eius cognominibus idem uterque eligeret redactor. Saepe tamen id quoque accidit, ut alter hoc, alter illud cognomen maiore cum

---

1) Antiquiorem nominis partem in fastis quoque esse nomina gentilia, postea autem ad ea esse addita cognomina, inde efficitur, quod saepissime in rebus aetatis antiquissimae enarrandis inter se confunduntur homines, qui eodem gentili utuntur nomine, ut Quinctii Cincinnati et Capitolini, Papirii Cursores et Mugillani, Seruilii Ahalae et Structi, nunquam autem, ut in saeculis recentioribus saepissime apparet, ei uiri, qui diuersis ex gentibus oriundi eadem gerunt cognomina, ut Claudii et Postumii Regillenses, Claudii et Veturii et Papirii Crassi, Manlii et Quinctii Capitolini, Sergii et Seruilii Fidenates.

probabilitate statui putaret [1]), atque hac ratione magnam fastorum in cognominibus discrepantiam ortam esse censeo.

Contra in praenominibus [2]) nominibusque gentilibus fere non dissentiunt, cum continerentur eis prisci, ex quibus utraque fluxit recensio, fasti.

Qua ratione sint usi in eligendis cognominibus, optime cognoscitur in eis gentibus, quae, patriciae cum inueniantur in fastis antiquissimae aetatis, mox sunt exstinctae, quibus tamen cognomines familiae plebeiae — nullo cognationis uinculo cum priscis gentibus coniunctae — extremis liberae reipublicae uigent temporibus. Ubi cum neque exstarent stemmata neque traderentur cognomina, patriciis illis consulibus ea uidentur indita esse cognomina, quae gerebant eodem nomine gentili fruentes homines plebeii illius aetatis, qua sunt suppleti fasti. Ut P. Curiatius consul anni 301 appellatur Trigeminus in recensione Diodorea, quod cognomen in plebeia familia Curiatia floruit saeculo urbis conditae septimo et scriptum exstat in nummis huius aetatis. Tum Sp. Oppium decemuirum anni 304 Cornicinem dicit Liuius (3, 55), quo utebantur cognomine Oppii temporibus Ciceronis: cf. Cic. ad Att. 4, 2, 4.

Eadem ratione Aebutiis patriciis cognomen Eluae uidetur adscriptum esse ex M. Aebutio Elua praetore anni 586 (Liu. 44, 17).

Egregium eius rei exemplum exhibent Cloelii, cuius gentis regem sacrificulum — patricium scil. — dicit Liuius (40, 42) ‘P. Cloelium Siculum’ anno 574 inauguratum atque flaminem ‘P. Cloelium Siculum’ Valerius Maximus (1, 1, 4). Ex quibus illos quoque ‘Siculos’ puto esse dictos Cloelios, qui consules aut tribuni consulares leguntur annis 256, 310, 376. Nam ipsum

---

1) Ut T. Quinctium consulem anni 323 in alio fonte inuenit Liuius (4, 26) cognominatum Cincinnatum, in alio Poenum cf. p. 205 adn. 1.

2) Quod praenomina nonnunquam leguntur alia in aliis fastis, non ad diuersam redit memoriam, sed inde plerumque est ortum, quod praenomina singulis tantum litteris scribebantur, quae facillime poterant corrumpi. Sic saepe inter se confunduntur praenomina Marcus Manius Mamercus, Cneus Caius Kaeso, Seruius Spurius Sextus, Titus Tiberius, alia.

Siculi cognomen, quod Mommsen (*Röm. Forsch.* II, 293) aliis de causis suspectum reddit, non se peruenisse ex priscis illis temporibus ad posterioris aetatis homines testatur, quippe quod tum demum potuerit in usum uenire, cum iam arctiore quadam necessitudine cum Sicilia fuit coniuncta respublica Romanorum, i. e. non ante quintum urbis saeculum. Ergo quod fasti seruati iam anno 256 exhibent cognomen illud, non ex antiqua memoria est profectum, sed serae debetur recensioni. Nam uehementius etiam erraret, qui referret cognomen ad priscos illos Siculos, quos antiquissimos Italiae fuisse incolas credunt auctores ueteres.

Atque in gentibus hisce, minus notis clarisque, eadem apparere cognomina in fastis temporis antiquissimi, quae nouimus hominum multo posteriorum, eo mihi uidetur improbabilius, quod accuratius perlustratis cognominibus gentium nobilissimarum, quarum certior exstabat memoria, omnino non tam diu eadem cognomina teneri uidemus.

Omnium enim eorum quae referuntur ante annum 350 cognominum unum Manliorum cognomen 'Vulso' uigebat usque ad annum 576, quo consul erat A. Manlius Vulso, atque Postumiorum cognomen 'Albus' forma 'Albinus' ad septimum urbis saeculum permansit.[1])

Omnes reliquae gentes eaeque notissimae ac ualidissimae Corneliorum, Valeriorum, Fabiorum, Claudiorum al., illa, quibus utebantur prima liberae reipublicae aetate, cognomina cum aliis commutauerunt et plane diuersa gerunt saeculo septimo et sequentibus.

Augusti demum aetate, cum laete Romae efflorescerent studia genealogica, denuo in gentibus eis usu recipiebantur prisca illa cognomina atque aut cognominum aut praenominum uice adhibebantur.[2])

---

1) Varus, cognomen Quintiliorum, quod est in fastis annis 301 et 351 eodem fortasse modo, quo 'Siculus' Cloeliorum, posteriore aetate additum est; nam in Macriana quidem recensione anno 301 non legitur.

2) Sunt — exempli causa — Cossus et Maluginensis Corneliorum, Camerinus et Peticus Sulpiciorum, Potitus Volusus Coruinus Valeriorum, Camillus Furiorum, Atratinus Semproniorum.

Haud maiorem antiquitatis speciem prae se ferunt Graeca cognomina, quae tribuuntur quarti saeculi consulibus, ut Chilonis (sic Diodorus) uel Philonis (sic Idatius et Chronicon Paschale) C. Curtii consulis 309 et Philonis Publiliorum annis 354 et 355. Galli denique cognomen, quo appellatur P. Volumnius consul anni 293, in gente Etrusca — nam Etruscos fuisse Volumnios certissime constat — iustam mouet dubitationem.

Egregium exemplum cognominis sero orti inditique hominibus eiusdem gentis, qui diu ante fuerant, splendidissime exposuit Mommsen (*Röm. Forsch.* I, p. 65—68). Ubi rectissime cognomen Augurini Minuciorum et Genuciorum in gentibus eis non potuisse usurpari monet ante annum 454, quo M. Minucius et C. Genucius cum tribus aliis primi referuntur esse creati augures plebeii. Tamen fasti iam inde a tertio saeculo et Genucios et Minucios edunt Augurinos, scil. 257, 262, 263, 296, 297, 303, 304, 309, 355, 449.

Similiter clarissimum Ap. Claudium censorem anni 442, consulem 447 et 458, omnes fere quos habemus consulum laterculi uocant Caecum, cum hoc cognomen senex demum post administratos magistratus illos acceperit (cf. Frontin. de aquis I, 5 'aqua Appia inducta est ab Appio Claudio Crasso censore, cui postea Caeco fuit cognomen').

In nonnullis gentibus praenomina falso pro cognominibus habentur, ut 'Mamercus' Aemiliorum, 'Volusus' Valeriorum. Parum autem probabile uidetur, unum idemque nomen eodem tempore et praenominis et cognominis uice esse usurpatum in eadem gente. Mamerci potissimum, uel, ut alii habent auctores, Mamercini cognomen a redactoribus puto esse deriuatum et effectum ex gentis Aemiliae praenomine Mamerco.

Praeterea qua ratione cognomina posuerint, cognoscuntur diasceuastae illi in gentibus nonnullis, quarum singuli tantum in fastis referuntur consules, eique antiquissimis temporibus, ita ut iam tum exstinctas eas gentes esse eluceat. Quorum cum non potuerint comparando aut coniciendo probare cognomina, suo Marte ab ipsis excogitata tribuerunt.

Nam quod Sp. Tarpeium consulem anni 300 'Capitolinum uocant Idatius, Chronicon Paschale, Chronographus, 'Capitolinum Montanum' marmora Capitolina, utrumque cognomen fictum esse patet ex nomine gentili Tarpeio; nam situm erat saxum Tarpeium in Capitolino monte. — T. Romilium consulem 299, decemuirum 303, Vaticanum dicunt Diodorus ac fasti Capitolini, ea opinor de causa, quia tribus Romilia trans Tiberim uidetur sita fuisse in agro Vaticano: cf. Varr. De ling. lat. 5, 55. Tum cognomen Tusci, quod exhibent C. Aquillii consulis 267 Idatius, Chronicon Paschale, Chronographus — a Mommseno quoque (*Röm. Forsch.* II p. 293) damnatum — ea de causa illi uidetur esse inditum, quod Aquilliam gentem Etruscam esse, ut nos, redactor quoque haud ignorabat.

Plebeiorum denique magistratuum, quicunque inueniuntur in priore fastorum parte, cognomina non sincera sed postea esse addita, neque plebeios omnino usos fuisse cognominibus, cum patricii iam ea gererent, eleganti demonstrat disputatione Mommsen (*Röm. Forsch.* I, 57 et 59 adn. 91).

Atque qui sit factum, ut diuersa inter se cognomina exhibeantur eorundem consulum in diuersis fastorum recensionibus, exemplum ostendit gentis Claudiae. Quam gentem breui post reges exactos Romam migrasse ex Sabinis priscae tradiderunt fabulae, quarum haud ignarus alter redactor satis probabiliter sibi uidebatur statuere antiquissimorum Claudiorum cognomen 'Sabini', quod ubique habent Idatius, Chronicon Paschale, Dionysius, ita ut apud Macrum fuisse scriptum appareat. Accuratius etiam patriam gentis Claudiae alia prodidit memoria, quippe quae oriundam diceret ex Regillis urbe (cf. Dion. 5, 40 *ἀνήρ τις ἐκ τοῦ Σαβίνων ἔθνους, πόλιν οἰκῶν Ῥήγιλλον . . . Τίτος Κλαύδιος* et Suet. Tib. 1 'patricia gens Claudia orta est ex Regillo oppido Sabinorum'). Quam secutus alter redactor Regillani (Regillensis apud quosdam auctores) cognomen antiquissimum Claudiorum posuit, quod eorum qui adhuc seruati sunt scriptorum acceperunt Diodorus et Suetonius (l. l. c. 2 'Ap. Claudius Regillanus'). Verum autem cognomen priscorum Claudiorum uidetur fuisse 'Crassus'.

Gemellum fere exemplum comprehenditur Larciorum, quos consules annorum 248, 264 et 253, 256 Rufos dicit Chronographus ter (248, 253, 256), Flauos Idatius Chroniconque Paschale (264, 253, 256), Dionysius (264, 256), semel Chronographus (264), in cuius fonte utrumque cognomen exstitisse ex hisce cognoscitur. Utrumque tamen cognomen idem significare, scilicet rutilum capilli colorem, unusquisque uidet et diuersis recensionibus patet discrepantiam esse ortam.

Quamquam non possumus indagari omnium illorum cognominum originem, tamen uel ea quae exposui sufficere puto ad demonstrandum duas plane diuersas fastorum recensiones exhibere laterculum Licinianum Idatii, Chronici, Liuii, Dionysii atque chronographum, ex quo prior fastorum Diodoreorum pars fluxit [1]); utramque autem ita esse institutam, ut ab redactoribus adderentur cognomina eis, quos enumerabant fasti antiquissimi binis tantum nominibus, consulibus. Quod quidem tam diligenter factum est, ut in pluribus eorundem hominum magistratibus eadem usque cognomina adscriberentur.

1) Neque tamen Castor, quem esse eum chronographum supra uidimus, ipse putandus est recensionem illam instituisse sed aliunde accepisse. Quo de fonte certi nil inueni; cogitaui tamen de editione annalium maximorum circa annum urbis 630 a P. Mucio Scaeuola pontifice Maximo confecta, qua — cum octoginta libris annales contineret — multa ab editore esse addita iam pridem coniecerunt uiri docti (cf. Peter Hist. Rom. rel. p. XIX). Ita fortasse cognomina quoque singula antiquissimorum consulum adscribebantur. Cui sententiae fauere benigne monet Wachsmuthius locum Diodori I, 4, ubi: *πάσας* inquit *τὰς τῆς ἡγεμονίας ταύτης* (sc. *τῶν Ῥωμαίων*) *πράξεις ἀκριβῶς ἀνελάβομεν ἐκ τῶν παρ' ἐκείνοις ὑπομνημάτων ἐκ πολλῶν χρόνων τετηρημένων*, quibus significare uoluisse Diodorum annales maximos commemoratos apud auctorem suum chronographum, quos tamen ipse non inspexerit. Quae mihi quoque probantur, ita tamen ut quae Diodorus de annalibus tradit credam scripta fuisse apud ipsum chronographum, unde ex consuetudine sua immutata transtulerit eadem fere ratione, qua libr. 31, 10 ut suas referat Diodorus Polybii 29, 21 sententias: cf. Nissen 'Ueber die Quellen der 4. u. 5. Dek. des Liv.' p. 111 sq. Denique Atticus quoque, quem eadem fastorum recensione, qua Diodorum, usum fuisse infra ostendam, editionem istam annalium maximorum adhibuit, ut apparet ex loco Ciceronis (De leg. 1, 2, 6) et ut accuratius exposuit Seeck ('Die Kalendertafel der pontifices' p. 83 sq.).

CAPUT QUINTUM

De fastis Capitolinis

Iam peruenimus ad eos, qui plenissima referunt magistratuum nomina, fastos Capitolinos. Qui cum singulorum consulum exhibeant praenomina, nomina gentilia, cognomina singula, bina, terna, praenomina patrum atque auorum, propter hanc plenitudinem magna adhuc florebant auctoritate apud plerosque uiros doctos. Sed ea ipsa de causa, quod tam accurate enarrat res aetatis antiquissimae, cuius paucissima tantum certa peruenisse ad saecula recentiora constat, mihi quidem suspecta redditur recensio Capitolina. Et quam maxime id me offendit, quod ipsorum antiquissimorum temporum consulibus marmora saepe bina uel terna tribuunt cognomina, cum uiderimus priores quidem auctores historicos omnino nulla, posteriores singula tantum praebuisse cognomina.

Ex ipsa nominis natura sequitur inueniturque apud omnes fere populos, antiquissimis quidem temporibus homines non usos esse nisi singulis nominibus atque tum demum, cum plures cognomines exstitissent, ad distinguendos eos alterum esse additum ad primarium illud nomen. Tamen labentibus annis potuit fieri, ut ne bina quidem nomina sufficerent ad clare designandos homines; tum noua nomina prioribus sunt adnexa, patronymica aut ex locis uel corporis ex habitudine petita, primum quidem non nisi in priuato usu adhibita, postea autem recepta legitima. His ternis nominibus si quando uterentur eisdem multi homines, nouum etiam agnomen addi potuit[1]), nisi omnino alia nomina accipiebantur. Sed ubique cumulata nomina post multa demum saecula inueniuntur, iam exculta uita et republica populorum.

Atque plane idem in Romanis quoque nominibus com-

1) Exemplum profero gentis Romanae Corneliae, ubi continuo ordine primarium nomen sic amplificatur: Cornelius — Cornelius Scipio — Cornelius Scipio Nasica — Cornelius Scipio Nasica Serapio.

prehendimus [1]). Antiquissimi enim, quos norunt fabulae, reges aliique homines singulis appellantur nominibus, ut Romulus, Faustulus e. c. Deinde ad ea alia accedebant atque alia cursu saeculorum, ita ut postremo altero et tertio post Christum natum saeculo uel triginta octo legerentur nomina unius hominis (cf. Klein Fast. cons. p. 78).

Neque tamen tertio urbis conditae saeculo Romae iam eo peruentum erat, ut tot nominibus inter se distinguerentur ciues. Mommsen enim, ut iam primo capite dixi, demonstrauit, cognomina quinto demum saeculo recepta esse constanti usu neque antea adscribi nominibus esse solita. Quod cum tam sero sit factum, nemo iam ducentis annis ante tam excultam fuisse nomenclaturam existimabit, ut binis plurimos consules uel ternis cognominibus debuerint discernere ab aliis.

Sed quantum nos antiquissimorum nominum naturam et rationem cognoscimus, omnino non altero addito cognomine tum uidentur distincti fuisse; sed quicunque nouum sibi assumpserit cognomen, illud, quod antea gesserat, plane uidetur deposuisse. Ut Valerii ex quo Messalae cognomine exornantur, Maximi uocari desierunt; ut Cornelii cognomen Rufini abiecerunt, cum Sullae acciperent (cf. Plut. Sull. 1); Marcii nunquam dicuntur Rutili, cum primum Censorini cognomen est eis inditum (cf. fast. Capit. s. a. 489). Disertis deinde uerbis hoc comprobat locus, quem iam alia occasione laudaui, Frontini (de aquis 1, 5): ‘Ap. Claudius Crassus censor, cui postea Caeco fuit cognomen’. Apud nullum enim auctorem Ap. Claudius utrumque simul habet cognomen. Idem in filiis eius apparet, qui nominantur: Ap. Claudius Rufus, P. Claudius Pulcher, C. Claudius Centho, Ti. Claudius Nero. Nemo eorum praeter nouum paternum quoque cognomen habet Caeci aut auitum Crassi, unde clare patrem deposuisse Crassi cognomen elucet, cum Caeci acciperet.

---

1) Conferendus est ingeniosus Mommseni commentarius, inscriptus: ‘Die römischen Eigennamen’ (*Röm. Forsch.* I p. 1—68), quo uir clarissimus primus nominum Romanorum naturam exposuit et patefecit.

Neque unquam reuera illud factum uidetur esse, ut ad priscum gentis alicuius cognomen alterum adiceretur duoque gererentur cognomina, postea autem primario omisso nouum solum maneret; tamen fasti Capitolini antiquissimos Seruilios eo modo exhibent. 'Priscum' enim dicunt P. Seruilium consulem anni 291, deinde 'Priscum Fidenatem' dictatorem anni 336 Q. Seruilium, tandem 'Fidenates' posteros eorum Q. Seruilium tribunum consularem 352—68, Q. Seruilium tribunum 372—385. Pari modo C. Seruilium consulem 276 uocant 'Structum Ahalam', eos autem, qui post illum leguntur in fastis, aut 'Structos' aut 'Ahalas'. Cum igitur plura singulorum uirorum cognomina antiquissima aetate haud probentur ex usu nomenclaturae, multo magis fides eorum imminuitur eo, quod tam sero apud auctores inueniuntur. Neque enim Liuius [1]), Dionysius, Diodorus — ne dicam scriptores illis superiores — cuiquam consuli saeculorum tertii et quarti plura tribuunt cognomina. Primus duobus cognominibus refertur 'Iunius Brutus Scaeua' consul 429 apud Liuium 8, 29 (uel apud eum, qui hoc loco a Liuio adhibetur, auctorem), tum 'Maximus Gurges' consul 462 apud Idatium et Cn. Cornelius Scipio Barbatus consul 456, qui tamen utrumque cognomen non gerit nisi in carmine sepulcrali, sexto urbis saeculo incipiente scripto, cum in antiquiore titulo (C. I. L. I, 29 et 30) uno Scipionis cognomine appelletur.

Neque praeter Chronographum anni 354, quem ex eodem fluxisse fonte, unde fastos Capitolinos, mox uidebimus, ullus consulum laterculus antea bina praebet cognomina. Atque Idatium quidem Chronicique Paschalis auctorem in fonte suo ex Macro petito reuera singula tantum antiquissimorum consulum inuenisse cognomina eo apparet, quod inde ab illa aetate, qua primum plura singulorum hominum in usum uenerunt, id est a quinto saeculo medio, multos consules binis referunt cognominibus ut annorum 462, 485, 494, 511, 518, 526, 528, 533

1) Quod Liuius 4, 26 dicit: 'T. Quinctius ... Cincinnatus — eidem et Poeno cognomen additur', iam supra monui, alterum 'Poeni' cognomen ex Macro petitum, alterum autem ex alio quo fonte a Liuio esse desumptum.

et saepius abhinc, cum ante annum 450 ne uni quidem consuli plura exhibeant[1]).

Atque illa, quae nouimus temporum historicorum agnomina — praeter adoptiua et a uictis populis petita — omnia fere singulis hominibus ex corporis habitudine indita sunt, ut Magnus, Longus, Maximus, Paullulus, Caluus, Verrucosus e. c. neque ad filios hereditate peruenerunt. Plane autem alius sunt indolis ea, quae antiquissimorum consulum leguntur in fastis Capitolinis geminata cognomina; duarum enim diuersarum eiusdem gentis familiarum cognomina coniunguntur, ut Vulso et Capitolinus Manliorum, utrumque ductum a loco (alterum scilicet ab urbe Volsiniis; cf. act. triumph. anni 460 'de Volsonibus et Samnitibus'), quibus duae stirpes inter se uidentur distinctae fuisse. Praeterea anno 387 fasti Capitolini dictatorem dicunt (T. Quinctium Cincin)natum Capitolinum, cum ipsi antea recte duas distinxerint familias, alteram Quinctiorum Cincinnatorum (Pennorum) alteram Capitolinorum.

Cum igitur geminata cognomina non uideantur exstitisse apud antiquiores rerum Romanarum auctores, iam existit quaestio, undenam ea acceperint fasti Capitolini. Omnino non ad unam illos redire recensionem fastorum inde efficitur, quod coniungunt cognomina, quae duae diuersae recensiones habebant Claudiorum, scilicet Sabini atque Regillensis: cf. ann. 303 et 304.

Neque petita esse possunt, quae exhibent fasti Capitolini antiquissimorum magistratuum cognomina, ex illo fonte, ad quem referre solent multi uiri docti omnia ea, quorum alium fontem ignorent, ex domesticis gentium commentariis et stemmatibus genealogicis. Primum enim plurimae earum gentium, quarum gentiles apparent in fastis tertii et quarti urbis saeculi,

---

1) Hisce quoque confirmantur ea, quae de fastis posui Idatianis: non fluxisse eos — ut uidentur Mommseno — ex indice consulum, plura singulorum cognomina exhibente; neque enim casu factum est, ut rudissimus ille, qui excerpsit communem Idatii Chronicique Paschalis fontem ex Macro, singula quidem scriberet cognomina, ubi suspecta essent geminata, ac tum demum inciperet ea referre, cum reuera in usu fuisse essent iudicanda.

ipsa illa aetate sunt exstinctae neque iam floruerunt tum, cum fastorum instituerentur recensiones, ita ut earum quidem non potuerint exstare commentarii [1]. Praeterea autem tam constanter in omnibus gentibus adhibitam uidemus eandem rationem, ut non possint profecta esse nomina illa ex multis uariarum familiarum stemmatibus.

Ut tamen ueram geminatorum cognominum Capitolinorum naturam perspiciamus, cum illis comparabo ea cognomina, quae eorundem consulum referunt duae illae, quas constitui, fastorum recensiones, Diodorea et Liciniana, exhibita ab Idatio, Liuio, Dionysio et in Chronico Paschali. Cum autem Diodorus non habeat cognomina nisi ab anno 268 ad annum 328, hoc uno temporis spatio trium recensionum possumus componere memoriam. Atque sub decem omnino annis, quibus geminata leguntur cognomina in tabulis Capitolinis, et apud Diodorum et in fastis ex Macro sumptis exstant cognomina. Sunt autem haec:

288	Diod.	Albinus	Regillanus (Id. Pasch. Dion.)
	Capit.	Albus Regi(llensis).	
290	Diod.	Regulus	Albus (Liu. Dion.)
	Capit.	Albus Regill(ensis).	
293	Diod.	Amentinus	Gallus (Idat. Pasch.)
	Capit.	Amintin. Gallus.	
295	Diod.	Curitinus	Maluginensis (Idat. Pasch. Liu.)
	Capit.	Maluginensis Ur(iti)nus.	
299	Diod.	Vaticanus	Rogus (Idat. Pasch.)
	Capit.	Rocus Vaticanus.	
300	Diod.	Fontinius	Varus (Idat. Pasch.)
	Capit.	Varus Fontinalis.	
301	Diod.	Trigeminus	Festus (Idat. Pasch.)
	Capit.	Fistus Trigeminus.	

Deinde quarti saeculi adferendus est annus 395, quo praeter consuetudinem alteri consuli addit Diodorus cognomen.

---

1) Quattuordecim tantum gentes patricias ad Ciceronis aetatem usque floruisse, monet Mommsen (*Röm. Forsch.* I p. 122).

395 Diod. Imperiosus (Capitolinus)[1] (Idat. Pasch.)
Capit. Capitolin. Imperioss.

Quibus adiungo quattuor alios annos, ubi quamquam desideratur cognomen in hac uel illa recensione, tamen comparatis aliis annis, quale fuerit adnotatum euincitur.

303 Diod. Regillanus (Sabinus)[2] (Idat. Pasch. Dion.)
Capit. (Crass. in)Regill. Sabinus.
275 Diod. (Tricostus)[3] Rutilus (Idat. Pasch. Liu.)
Capit. Tricostus Rutilus.
305 Diod. *Τουρπῖνος*[4] Potitus (Idat. Pasch. Dion.)
Capit. triumph. Poplicola Potitus.
298 Diod. Lactuca Maximus (Idat. Pasch.)
Capit. (Lactuca?) Maxumus,

nam quamuis in marmore 'Maxumus' tantum legatur, tamen in fonte additum uidetur fuisse 'Lactuca'. Nepos enim huius M. Valerii in ipsis fastis Capitolinis anno 356 dicitur: '(M. Valerius) M. f. M. n. Lactucin. Maxum.' Omisit autem alterum cognomen lapicida siue errore[5] siue spatio deficiente, nam per totos fastos singulis uersibus nomina consulum continentur neque unquam hunc modum egressum inuenimus.

1) Quamquam excidit in fonte Idatii Chronicique Paschalis Cn. Manlii consulis nomen, tamen ex altero eiusdem hominis consulatu, anno 397 u. c. administrato, scriptum fuisse 'et Capitolino' elucet.

2) Quod demonstrat consulatus Ap. Claudii anno 283 commemoratus.

3) Cum Diodorus unum Tricosti nouerit cognomen Verginiorum (cf. 264, 278, 298, 300, 319), nostro quoque loco Tricostum dictum fuisse T. Verginium consulem apud chronographum Diodori admodum probabiliter mihi uideor affirmare.

4) *Τουρπῖνος*, quod in Patmio quoque codice legi Fr. Vogel mihi scribit, corruptum puto esse ex *Πουπλικόλας*, quo cognomine Diodorus cunctos nominat antiquiores Valerios praeter M. Valerium Lactucam consulem 298 (cf. 271 et 284 — ubi bis 'Potito' legitur apud Chronographum a. 354 — deinde 279 et 294).

5) Neglegentia lapicidae haud pauca excidisse in fastis Capitolinis cognomina, quae in fonte exstiterant, et illa comprobant, quae solus exhibet Chronographus anni 354, omissa in marmoreis fastis, et luculenter apparet annis 498 et 504, ubi unus idemque homo priore quidem consulatu appellatur 'L. Manlius A. f. P. n. Vulso Longus', posteriore autem 'L. Manlius A. f. P. n. Vulso II'.

Ex duodecim hisce exemplis, qua ratione fasti Capitolini geminata effecerint cognomina, iam fit manifestum. Ubicunque enim idem consulis alicuius cognomen exstat apud Diodorum, quod est in laterculis Licinianis, Capitolini quoque fasti hoc ipsum unum exhibent [1]), ut anno 278 'Structum' Sp. Seruilii (nam quod praeterea supplent Henzen C. I L. I, p. 425 et Mommsen ib. p. 488 Prisci cognomen non potuit esse in lapide, ut apparet ex spatio uersus deperdito); anno 282 'Fusum' P. Furii consulis (ne hic quidem spatium capit illud, quod ponunt Henzen et Mommsen l. l. cognomen alterum Medullini); tum anno 294 'Publicolam' P. Valerii et 295 'Vibulanum' Q. Fabii; quae cognomina sunt eadem apud Idatium, Liuium, Dionysium, Diodorum et in Chronico Paschali. Ubicunque autem aliud praebet consulis cognomen Diodorus, aliud Liciniana recensio, in fastis Capitolinis utrumque legimus; quod quidem in omnibus cognoscitur annis, quibus geminata fastorum Capitolinorum cognomina conferri possunt cum utriusque recensionis memoria.

---

1) Contra me facere unus uidetur consul anni 302, qui ab Henzeno et Mommseno (l. l. p. 426, 443, 492) in textu fastorum Capitolinorum dicitur: 'P. Sestius Q. f. Vibi n. Capito Vaticanus', cum et Diodorus et Idatius eum uocent 'Capitolinum'. Sed cum iterum iterumque spectarem atque examinarem in aedibus conseruatorum locum illum lapidis, haud mihi erat dubium, quin, quod in textum receperunt fastorum editores Borghesi atque Henzen — ante eos nemo litterarum uestigia quae supersunt respexerat — TICANVS reuera non exstiterit in marmore. Quae Romae animaduerti nunc confirmari uideo et ectypis chartaceis, quae sumpsi fastorum, et picta eorum imagine. Post CAPITO enim euidenter conspicitur punctum, quod ipse adnotat Henzen p. 443, et post illud superior hastae derectae superest pars ante fractum lapidem. In altero fragmento extremam cognoui nominis litteram esse 'S' et tertiam a fine 'N'. Quae litterae cum maiore quam plurimorum uersuum reliquorum inter se distent interuallo, omnino non capit spatium litteras VATICA. Cognomen Sestii fuisse 'Capitolinum', non 'Capitonem' ex Diodoro Idatioque intellegitur, itaque existimo lapicidam primum quidem pro ignoto sibi cognomine Capitolini frequentissimum, quod nouit suae aetatis, Capitonis insculpsisse, ita ut fuerit incisum CAPITO·; cum autem postea errorem animaduertissent, siue ab eodem siue ab alio quo lapidario additum esse LINVS et sic rectam nominis formam prodiise 'Capitolini'.

Iam igitur ortam esse recensionem Capitolinam apparet contaminatis fastis eis, quorum partem seruauit Diodorus, atque Licinianis. Utramque enim fastorum recensionem, cognomina consulum exhibentem contulisse uidetur auctor Capitolinus atque ea, quae in utraque legit, ipse posuisse cognomina, cum discrepantibus illis inter se incertus ueri utrumque auctorem secutus bina referret cognomina, eadem ratione, qua nostra quoque aetate satis multi uiri docti, quoties diuersa apud diuersos auctores tradita sunt Romani alicuius consulis cognomina, neutrum auctorem spernentes utrumque cognomen illi inditum fuisse coniciunt[1]).

Neque tamen malo dolo fecisse putandus est redactor, sed bona fide ut utriusque memoriae haberet rationem geminata cognomina effecit. Cum autem in conflandis recensionibus non uideret, idem saepius cognomen diuersa tamen forma in utraque referri, accidit, ut cognomina idem significantia Sabinum et Regillensem Claudiorum, Rufum et Flauum Larciorum coniuncta componeret. Rationem istam redactoris quam luculentissime comprehendimus anno 299, ubi cum C. Veturius consul dicatur 'Cicurinus' in fastis Diodoreis, omisso cognomine apud Idatium, ipsi fasti Capitolini uno tantum Cicurini cognomine eum appellant, quamquam reliquos omnes, quicunque apparent in fastis ante annum 400, Veturios binis referunt cognominibus, antea quidem Geminos Cicurinos, post Crassos Cicurinos[2]). Simile quid accidisse censuerim annis 355 et 356

---

1) Mommsen (*Röm. Forsch.* II p. 233 adn. 15) et Hirschfeld (*Hermes* IX p. 95) L. Papirium consulem anni 435, quem alii nominant auctores Mugillanum, alii Cursorem, utroque cognomine esse usum putant, quamquam luculenter demonstrant loci Liuii (9, 15 et 8, 23) ex diuersis fontibus cognomina illa ab eo esse sumpta Papirii.

2) In actis triumphalibus anni 292 alterum quoque 'Cicurinum' cognomen incisum fuisse, quod Henzen supplet, ex litterarum deperditarum numero cognoscitur. Moneo Diodorum usque Cicurini exhibere cognomen (cf. 292, 299, et Chron. 255 et 260), fastos contra Licinianos priores dicere Veturios Geminos (cf. 255 Id. 260 Chr. Pasch., 292 Liu. Dion.) posteriores autem Crassos (cf. 337 Liu.), ita ut ex his quoque ea, quam dixi, contaminandi ratio perspiciatur.

u. c. in nominibus Publiliorum tribunorum consularium. Quorum alterum, Lucium, Liuius, secutus Macrum ut uidetur, nominat: 'Volsco(nem?)' anno 355, alteri autem Voleroni, anni 356 tribuno, non adscribit cognomen. Quam ob causam fasti Capitolini posteriorem quidem uno Philonis cognomine, quod in Diodorea recensione exstitisse puto, significat, priorem autem uocat Philonem Vulscum, utramque respiciens traditionem.

Atque adhibitam arbitror Macri quidem recensionem in priore tantum fastorum Capitolinorum parte usque ad quintum urbis saeculum, cuius aetatis in plurimis reliquis fontibus sine cognominibus exstabant consules. Nam inde nonnulla leguntur apud Idatium et in Chronico cognomina, quae desunt in Capitolinis fastis, scilicet 440 Samnis, 492 Albinus, 511 Longus, 520 et 526 Ruga, 528 Maximus. Videtur igitur Macro usus esse auctor Capitolinus non nisi propter plenitudinem, qua antiquissimorum consulum referebat Macer cognomina, tum autem, cum ceteri quoque auctores cognomina exhiberent consulum, inde ab anno 450 fere, eadem ratione eum abiecisse, qua Liuius Licinium, quem ipse in prima decade saepe sequitur, in posterioribus omnino neglegit.

Haud tamen scio an alia quoque pari, quo cognomina, modo ex duabus diuersis illis fastorum recensionibus sint consuta a redactore Capitolini laterculi. Supra enim eo inter se discrepare exposui Licinianam atque Diodoream fastorum recensionem, quod anni 276 alterum consulem appellant (C. Sergium) [Esquilinum] Idatius et Dionysius, C. Seruilium [Structum?] Diodorus et priscus quem Liuius ibi sequitur annalium scriptor; contra in Capitolinis fastis Seruilium referri consulem ordinarium, Sergium suffectum. Cum uero antiquissimis illis temporibus omnino non fuisse magistratus suffectos iam constet, non possunt esse uera, quae tradunt marmora Capitolina. Quem errorem eo ortum esse existimo, quod auctor non animaduertit idem utrique recensioni subesse nomen, deprauatum tamen in altera. Cum igitur incertus haereret, utri maiorem tribueret fonti fidem, ea de causa, ut solebat differentibus inter se cognominibus, et Sergium et Seruilium rettulit anni eius

consules, et alterum quidem suffectum, cum tres ordinarios non posset edere.

Ex quibus quanta sit aestimanda eorum cognominum, quae in fastis leguntur Capitolinis, fides clare elucet. Profecto non dignae sunt qua adhuc floruerunt auctoritate tabulae Capitolinae, neque enim propriam integramque fastorum praebent recensionem, sed duas alias ipsas iam auctas et suppletas miscent. Ubi igitur eae sunt servatae recensiones, ipsis potius utemur, quam ferruminata ex eis Capitolina. Ubi vero desiderantur aut Diodori aut Idatii fasti, quae apud eos fuerint cognomina ex Libris, cognoscere poterimus ex marmoribus Capitolinis. Quotiens enim in eis singula tantum sunt adscripta cognomina, eadem etiam in utraque priore recensione legebantur, quoties autem geminata exstant in marmoribus Capitolinis, fasti deperditi illud cognomen habuisse sunt putandi, quod non invenitur in ea quam habemus recensione.

Iam affinitatis quoque apparent causae, quam intercedere inter fastos Idatianos et Capitolinos ne ipse quidem negavit. Neque enim, ut putat Mommsen, ex Capitolinis fluxere illi fasti, quos reddunt Idatius Chroniconque Paschale, sed contra ipsa recensio Liviana altera est fons indicis Capitolini, tum integrior, quia plane caret cognominibus istis falso geminatis.

Haud maiorem quam cognominum auctoritatem duco notarum genealogicarum, quae antiquissimorum magistratuum nominibus adscribuntur in fastis Capitolinis patris atque avi enumerantes praenomina. Nam primum quidem tenendum est, in neutro fonte fastorum Capitolinorum, neque in Liviana neque in Diodorea recensione, exstitisse istas adnotationes, ut manifesto docent quas illarum habemus reliquias. Neque in antiquissimis, unde utraque recensio fluxit, fastis patres et avos consulum relatos fuisse, ex multis cognoscimus fragmentis annalium, qui ipsi antiquissimos fastos sine cognominibus receperant. Primum enim, quod invenerim, exemplum additi praenominis paterni, aediles curules adfero anni 455 Cn. Domi-

tium Cn. f. Caluinum et Sp. Caruilium Q. f. Maximum [1]). Neque gentium nobilium stemmata commentariosque ex priscis illis temporibus seruata propagines eas suppeditauisse arbitror fastorum Capitolinorum auctori, quamquam non ignoro plerosque uiros doctos aliter hac de re sentire. Alio enim loco plurimas earum gentium, quarum nomina in fastis priorum saeculorum leguntur, diu ante redactoris aetatem exstinctas fuisse ostendi, ita ut de illarum quidem rebus genealogicis nil peruenerit ad scriptores Romanos. Atque haud paucae earum omnino non apparent in fastis nisi ante urbis a Gallis captae incendium, quo periisse uulgo putantur antiquissima monumenta litteraria. Unde igitur earum gentium stemmata — maxime cuius gentis singuli tantum consulatum gesserunt homines — sint hausta, frustra quaeritur. Tamen plenissime a quo quisque ortus sit patre et auo Tarquitius, Tarpeius, Romilius, Sestius, Aternius, Maelius, Geganius, Horatius, Titinius, Lucretius, Menenius, Verginius e. c. traditur in marmoribus Capitolinis, quamquam nullum earum gentium exstat uestigium post annum 400 u. c.

Sed ne earum quidem gentium, quae ad extremam usque liberae reipublicae aetatem florebant, commentarii domestici et genealogici reuera redierunt ad ipsa illa tempora, quorum enarrabant res et homines, sed multo post demum uidentur esse conscripti. Nam qualem eorum describunt indolem auctores ueteres studiumque suarum gentium gloriam falsis triumphis et consulatibus augendi, seram prae se fert originem. Primum uero Ap. Claudium (scilicet Caecum, consulem anni 458: cf. p. 179) Plinius n. h. 35, 12 dicit 'posuisse in Bellonae aede maiores suos'. Tamen clarissimas gentes patricias Corneliam, Fabiam, Aemiliam ne septimo quidem saeculo extremo antiquissimorum gentilium suorum habuisse stemmata, ex loco Cornelii Nepotis elucet (Att. 18), ubi legimus 'quod difficillimum fuit, sic familiarum originem subtexuit, ut ex eo cla-

1) Haud est praetereundum silentio, inter se eo discrepare Pisonem actaque Capitolina triumphalia s. a. 461, quod Sp. Caruilii pater Quintus dicitur a Pisone, Caius in actis.

rorum uirorum propagines possimus cognoscere' et paullo post: 'pari modo (sc. 'familiam a stirpe ad hanc aetatem ordine enumerans, notans qui a quoque ortus, quos honores quibusque temporibus cepisset') Marcelli Claudii (sc. rogatu) Marcellorum, Scipionis Cornelii [Corneliorum][1]) et Fabii Maximi Fabiorum et Aemiliorum'. Quod cur fecerit nec sine negotio fecerit Atticus, si exstitissent in gentibus illis stemmata inde ab antiquissimis consulibus exorsa, equidem non uideo. Itaque facere non possum, ut sinceram stemmatum memoriam antiquissima aetate in gentibus nobilibus credam exstitisse, quamquam non nego inde ab illis temporibus, quibus efflorescere coeperunt litterae atque studium res a maioribus gestas noscendi, diligenter mandatas esse litteris propagines gentilium.

Accedit, quod omnino non ab initio sunt soliti Romani praenomen paternum nomini adscribere. Neque enim in illis testimoniis, quae ad antiquissima monumenta redeuntia collegi in primo capite dissertationis huius, ullum exstat additum praenomen paternum aut auitum. Antiquissimi qui sunt seruati tituli, tertio fere ante Christum saeculo oriundi, patris tantum produnt nomen. Quod inuenimus iam in duobus prioribus Scipionum titulis (C. I. L. I, 29 et 31), in tabula P. Cornelii L. f. consulis (anni 518, ut probabiliter conicit Mommsen ib. p. 22) atque in antiquioribus Furiorum inscriptionibus Tusculanis et saepius[2]). Praeter patris aui quoque praenomen non

1) Codices Nepotis ita exhibent locum eum: 'Marcelli Claudii de Marcellorum, Scipionis Cornelii et Fabii Maximi Fabiorum et Aemiliorum'. Ubi tamen post 'Cornelii' 'Corneliorum' excidisse puto, nam Scipionem gentis Fabiae atque Aemiliae sibi expetiuisse enarrationem parum mihi uidetur uerisimile. Fabius autem — i. e. Q. Fabius Maximus consul anni 707 — cum esset pronepos Q. Fabii Aemiliani, abnepos L. Aemilii Paulli (cf. Du Rieu de gente Fabia Lugd. 1856 p. 449) non sine causa utriusque gentis historiae studuit; quid tamen Fabia et Aemilia gentes ad Scipionem pertinuerint, non intellego; nam unum, qui ortus est e gente Aemilia, Scipionem, minorem Africanum, non reliquisse liberos constat. Certe facillime, ut post uocem 'Cornelii' nomen excideret 'Corneliorum', apparet fieri potuisse.

2) Patris adscribitur nomen etiam in antiquissimo titulo Falisco, quem cum ipse Romae contulissem in museo Kircheriano seruatum, nuper, qua

legitur adscriptum in titulis ante sextum medium urbis saeculum; prima exempla inueni in titulis M. Fuluii M. f. Ser. n. cos. (ann. 565) C. I. L. I, 534, in columnis miliariis M. Aemilii M. f. M. n. Lepidi cos. 567 (ib. 535—537), in uno Furiorum titulo (ib. 71) et in tabula L. Cornelii L. f. P. n. Scipionis, quaestoris anni 587, mortui circa annum 593 (ib. 35).

Cum igitur tam sero auitum nomen addi coepisset, plane abiciendae et spernendae illae sunt, quas exhibent fasti Capitolini antiquissimorum consulum de maioribus notae, quippe quae ne ex titulis quidem effectae esse possint existimari. Quoniam autem omnes antiquiorum consulum notae genealogicae plane eandem habent naturam eademque sunt confectae ratione, non ex uariarum gentium stemmatibus titulisque prodiisse, sed eodem cunctae ortu generatae esse sunt arbitrandae. Atque omni eas carere auctoritate clare cognoscemus, si perlustrauerimus quae ex ipsis efficiuntur gentium antiquissimarum stemmata. Quae quamquam paucarum tantum gentium integra possunt constitui, maiore tabularum parte deperdita, tamen sufficiunt ad demonstrandum, quanti sint aestimanda.

Exempli causa stemma examinabo, quale constituit gentis Seruiliae ex fastis Capitolinis Eduardus Lübbert (de gent. Seru. comm. dom. Kil. 1875 p. 4), ita tamen ut eos solos respiciam, quorum propagines produnt fasti Capitolini. Sunt autem:

P. Seruilius [Priscus *Id. Pasch. Dion.* Structus *Chron.*] cos. 259.
|
Sp. Seruilius Structus [*Cap. Chron. Diod. Pasch.*] cos. 278.
|
P. Seruilius Sp. f. P. n. Prisc... [Priscus *Cap. Chr. Id. Pasch. Dion.* Structus *Diod.*] cos. 291.
|
Q. Seruilius P. f. Sp. n. Priscus Fidenas dict. 319 et 336.
|
Q. Seruilius Q. f. P. n. Fidenas trib. mil. 352—368.
|
Q. Seruilius Q. f. Q. n. Ahala cos. 389—412 dict. 394 mag. equ. 403.

est comitate, mecum communicauit Eugenius Bormann, edendum in undecimo Corporis inscriptionum uolumine sub numero 3081. Exstat enim in illo a dextra ad sinistram perscripto uersu altero: 'La(rs) Cotena La(rtis) f(ilius)'; eadem ratione alter titulus (ibid. 3156 a) et ipse antiquissimus habet: 'Hirmio(s) M(arci filius) Ce(so) Tertineo C(ai aut C-esonis) f(il.)'.

Tum alterius Seruiliorum stirpis idem uir doctissimus in dissertatione De gentis Quinctiae comm. domest. (Kil. 1876 p. 16) effecit hoc stemma:

C. Seruilius Structus Ahala (*ita Cap.* Structus *Chron. et Diod.?*) cos. 276.

Q. Seruilius [Structus *Diod.* Priscus *Chron. Id. Pasch. Dion.*)

C. Seruilius Q. f. C. n. Axilla (*Cap.* Structus *Chron. Liu.* Prisci filius *Liu.*) trib. mil 335

P. Seruilius [1] [cos. 327? Structus *Chron. Diod.?* Ahala *Id. Pasch. Liu.?*]

C. Seruilius P. f. Q. n. Ahala (*Cap. Liu.* Structus *Chron.*) trib. mil. 346—52 mag. 346.

Sp. Seruilius C. f. C. n. Structus [*Cap. Chron.*] tr. 386.

Quibus in indicibus genealogicis haec potissimum me offendunt atque auctoritatem originum illarum uidentur imminuere:

Primum prorsus in eis neglegitur ratio temporum; nam longe breuiora, quam ex natura et aetate humana consentaneum est, intersunt temporis interualla inter patrum et filiorum magistratus. Vulgo aetatem humanam triginta trium annorum solemus computare, ut centum fere anni intersint inter uiri alicuius proauum atque ipsum. Eundem fere numerum praeclara disputatione ex fastis strategorum Tauromenitarum effecit Eugenius Bormann (fast. Taur. reliqu. descr. et ed. Marb. 1881 p. XVIII), qua annis 33, 8 uel 34, 4 post patres filios esse functos magistratibus demonstrat. Ex ipsis dein Capitolinis fastis, eis quae referuntur certae incorruptaeque notis genealogicis inde ab sexto fere saeculo inter se collatis, effeci medios, quos dicimus, annos tricesimum tertium ad quintum. Qua cum ratio-

1) Nescio an hic P. Seruilius fuerit relatus in fastorum Capitolinorum parte deleta consul anni 327. Ubi cum C. Seruilium dicant Diodorus et Liuius, tamen apud Liuium quidem antea scriptum fuisse Publium inde concludo, quod hoc praenomine Seruilium uocat Cassiodorus in epitoma, quam in consulum praenominibus praestantiorem saepe memoriam exhibere constat antiquissimorum codicum Liuianorum. Accedit, quod Plinius quoque (n. h. 7, 103) P. Seruilium magistrum equitum nominat, ceteroquin ignotum, nam apud Liuium non nisi Caii Seruilii referuntur magistri.

cinatione quam minime quadrat tabula supra scripta antiquissimorum Seruiliorum, quippe in qua filios legamus consules annis 19 et 13 et 10 et 19 post patres, ita ut minus sit interuallum inter P. Seruilium consulem anni 259 et nepotem eius P. Seruilium consulem 291 quam quo plerumque distare inter se statuimus patres et filios.

Neque tamen in sola Seruiliorum gente hoc animaduertimus, sed in multis aliis quoque aut minus aut maius aequo intercedit spatium temporis inter homines parentela coniunctos. Ac quam sit suspectum antiquissimorum Fabiorum stemma iam pridem notarunt uiri docti. Tum Corneliorum ex fastis exscripsit Borghesi (*Oeuvr. compl.* uol. IX, p. 146) stemma hoc:

cos. 269 Ser. Cornelius [Maluginensis *Chron. Id. Pasch.*] Τρίκοστος (Cossus?) *Diod.* [*sic in Patm. quoq.*].

L. Cornelius Ser. f. P. n. Maluginensis Ur[iti]nus (*Cap.* Malug. *Chr. Id. Pasch. Liu.* Curitinus *Diod.*) cos. 295

M. Cornelius ... (Se)r. n. Maluginensis (*Cap. Liu.*) decemuir 304.

A. Cornelius [Cossus *Chr. Id. Pasch. Liu. Diod.*] cos. 326 trib. mil. 328 mag. equ. 328.

Cn. Cornelius A. f. M. n. Cossus [*Cap. Chr. Id. Pasch. Liu.*] trib. 340 cos. 345.

P. Cornelius A. f. M. n. (Cossus *Cap. Chron. Liu.*) trib. mil. 346.

Cn. Cornelius P. f. A. n. Cossus (*Cap. Liu.*) trib. mil. 348—353.

Ubi haec inter singulos uiros referuntur interualla: annorum 26, 9, 22, 14 inde a Ser. Cornelio consule 269 ad abnepotem Cn. Cornelium tribunum consularem anni 340. Anni 22 intersunt inter A. Cornelium Cossum consulem 326 eiusque nepotem Cn. Cornelium Cossum, tribunum inde ab anno 348. Neque aliter sese habet res in gentibus Valeria Aemilia Lucretia Minucia Verginia aliisque.

Sed grauius etiam alterum offendit in notis genealogicis Capitolinis, nempe quod non referuntur in indicibus eis nisi illi uiri, qui in fastis quoque exstant aut consules aut tribuni consulares aut dictatores magistrique equitum aut censores, ut non solum ex eis quae adscripsi stemmatibus Seruiliorum et Corneliorum sed ex aliis quoque apparet. Quod iustam

debet mouere dubitationem; nam si origines consulum, quales exhibent fasti Capitolini sexto uel septimo saeculo, accuratius examinauerimus, multos eorum, qui enumerantur patres aut aui consulum, etiam nobilissimarum gentium, omnino non functos esse inueniemus summis in republica magistratibus. Atque ex ipsa rei natura necessario hoc sequitur, cum haud pauci illorum mortui esse sint putandi priusquam ad consulatum peruenerint, alii autem siue corporis uitiis infirmaque ualetudine siue aliis de causis impediti omnino non petiisse magistratus. Valde igitur est mirandum, antiquissimis temporibus continuo ordine stirpes quasdam summos administrare magistratus neque quemquam ex eis hominem iuniorem decessisse, quam cui sit oblatus magistratus curulis. Neque minus ipsa illarum stirpium paucitas offendit praesertim cum multo plures etiam tum floruerint gentes patriciae, uterque consul creatus sit patricius, maiori hominum numero licuerit accedere ad publica negotia, quaternis uel senis uel octonis singulis annis creatis tribunis militum consulari potestate.

Neque igitur ullam tribuerim fidem notis genealogicis illis, quas adscribunt fasti Capitolini, immo confectas dico ab inferioris aetatis fastorum redactore, qui qua ratione effecerit genealogica sua antiquissima, non iam esse dubium censeo. Composuit enim stemmata ex ipsis fastis suis ita, ut singulis consulibus eos daret patres et auos, qui eiusdem gentis illis praecederent consules in indice eponymorum. Quo quidem modo effecit, ut ei soli legerentur in originibus, qui summos magistratus administrauerant; neque potuit fieri, quin saepe neglegeretur temporis ratio, cum modo eodem decennio, modo quinquaginta annorum interuallo interposito bini eiusdem gentis in fastis exstarent consules. Ubi autem gentis alicuius singuli tantum in fastis apparebant consules, ipsum sibi excogitasse elucet, quae adderet, praenomina paterna et auita. Neque aliena uidetur esse ea neglegentia et praua coniciendi ratio ab illa imagine, quam effecimus redactoris Capitolini ex contaminatis ab eo cognominum recensionibus. Accedunt alia quoque ementitae genealogiae uestigia; nam

anno 386 falsam propaginem 'C. f. C. n.' Sp. Seruilio tribuno consulari Lübbert (l. l. p. 17) egregie ostendit tributam esse ea de causa, ut clarissimus Sp. Maelii percussor C. Seruilius Ahala proauus diceretur posteriorum Seruiliorum.

Postremo eo quoque quam maxime offendor, quod haud raro diuersae eiusdem gentis stirpes in stemmatibus confunduntur neque respiciuntur earum, quibus inter se differebant, praenomina et cognomina; ut in Seruiliorum indice utriusque familiae homines eisdem cognominibus Structo Ahala Prisco promiscue utuntur, atque ex Fidenate Ahala, ex Ahala Structus ortus esse significatur.

Quae me permouent causae, ut notas genealogicas, quas legimus consulum in tabulis Capitolinis, eadem ratione, qua cognomina, non profectas esse dicam ex antiquissimae aetatis memoria, sed ab illo, qui recensionem istam instituit, effectas existimem.

CAPUT SEXTUM

De fastis Chronographi anni 354

Extremi, de quibus mihi est agendum, illi sunt fasti consulares, quos legimus apud Chronographum anni 354. Neque uero de eis tam multa mihi sunt facienda uerba, cum totus fere assentiar illis, quae de fastis Chronographi egregie disputauit Mommsen (C. I. L. I p. 483 et *Röm. Chron.* p. 107). Nam ne mihi quidem est dubium, quin redeant ad exemplum fastorum plane gemellum Capitolini. Neque enim aliter explicatur utriusque laterculi consensus in multis nominibus falso scriptis aliisque in erroribus. Excerptus autem est index Chronographi ex fastis, singulorum consulum nomina primo casu exhibentibus, cum saepe nominatiuus apud eum legatur, ubi quaenam ablatiua nominis esset forma ignorabat excerptor; cf. Volso 280, 354, 358; Fidenas 325, 330, 357, 372, 376, 385; Mento 323; Priuernas 425; Aruinas 423; Saberio 450; Laenas 404, 406; Dorsuo 409; Cerco 513; Philo 415, 434 multaque alia nomina.

Tum in fonte chronographi multi consules, pari modo atque in marmoribus Capitolinis, binis exhibiti erant cognominibus, ut inde apparet, quod saepe eundem hominem alio refert Chronographus cognomine in altero consulatu, quam quo eum dixerat in priore. Pro neglegentia enim sua, cum ex geminis singula eligeret cognomina, non respiciebat reliquos eius, quem scripsit, uiri magistratus. Itaque T. Quinctium, quem in fonte appellatum fuisse 'Capitolinum Barbatum' manifesto cognoscitur, ipse Chronographus in sex consulatibus ab eo administratis dicit:

consul I	283:	Barbato.
consul II	286:	Barbato II.
consul III	289:	Capitolino.
consul IV	308:	Barbato IIII.
consul V	311:	Barbato V.
consul VI	315:	Capitolino VI.

Aeque Ap. Claudius refertur: 283 Inreligiense, 303 Sabino II, 304 Sabino III; Sp. Larcius: 248 Rufo, 264 Labo II (pro Flauo); L. Lucretius: 363 Tricipitino, 371 Flauo III, 373 Tricipino; T. Quinctius: 400 Capitolino, 402 Penno II; C. Poetelius, cuius primum consulatum errore omisit chronographus, in altero appellatur (408) Visulo II, in tertio (428) Libone III. Certam rationem in eligendis cognominibus non est secutus chronographus, nam cum sexagies ter in fastis Capitolinis exstent adhuc bina aut terna consulum cognomina, chronographus quinquies decies primum eorum refert, quinquagies alterum, ter tertium.

Dein genealogicas quoque notas in illis, ex quibus hausit chronographus, fastis adscriptas fuisse inde cognoscitur, quod ei 'nepos ubicunque plene scribitur, pro cognomine est' (Mommsen l. l. p. 483).

Neque tandem solos consules enumeratos fuisse dico in fonte Chronographi, sed dictatores [1]) quoque et magistros equi-

1) Dictatores omnes enumeratos inuenisse in fonte suo chronographum inde cognoscimus, quod anno 453 — quo, non exstantibus apud auctorem consulibus, dictatores refert — utrique iterati magistratus adscribit numerum. Praeterea ipse chronographus ad annum 705 adnotat: 'hoc usque dictatores fuerunt'.

tum, ut in fastis Capitolinis. Quod enim falsos saepe nominibus legimus adscriptos numeros repetiti magistratus apud Chronographum, eo uidetur ortum esse, quod nonnumquam reliquos quoque eiusdem hominis praeter consulatum magistratus, dictaturam aut magisterium equitum, perperam complectitur numeris. Sic A. Cornelio Cosso, consuli primum anno 411 numerum adnotat 'III' atque ea quidem de causa, ut opinor, quia idem Cossus magister equitum exhibitus erat in fonte Chronographi annis 401 et 405. Certissimum huius erroris exemplum est Appii Claudii, quem cum fuerit consul annis 283 et 303 illic quidem 'Inreligiense' et 'Sabino II', decemuirum autem anni 304 dicit Chronographus 'Sabino III'. Idem factum est in hisce:

C. Iunius Brutus: consul 437 'Bruto'
consul 441 'Bruto II'
(magister equitum 442)
consul 443 'Bruto IIII'.
C. Seruilius: tribun. cons. 346 (Structo); cf. 347 et 352
(magister equitum 346)
tribun. cons. 347 'Structo III'.
Q. Fabius Maximus Rullianus:
consul 432 'Rulliano'
[dictator 439]
consul 444 'Tulliano III'.
L. Papirius Cursor: [magister equitum 414]
consul 428 'Cursore II'
idem postea consul iterum anno 434 'Cursore II'
[magister equitum 434]
consul 439 'Cursore IIII'.

Alio loco L. Papirii Crassi et M'. Papirii Crassi magistratus una continua serie numerat chronographus:

L. Papirius Crassus consul 418 'Crasso'.
[M'. Papirius Crassus dictator 421]
L. Papirius Crassus consul 424 'Crasso III'.

Postremo quam fuerint Capitolinorum similes illi fasti, ex quibus excerptus est index Chronographi, mirus quem commisit Chronographus in nominibus consulum anni 631 docet error. Ubi enim quod legitur 'Metello et A p p e l l a t e' pro 'Metello

et Flaminino' sine dubio ab imperitissimo epitomae auctore corruptum est ex uerbis: 'Q. Caecilius . f. . n. Metellus qui postea Balearicus appellat. e.', quales notas multis locis uidemus adscriptas nominibus in tabulis Capitolinis. Itaque iam pro certo posse statui puto, quod affirmat Mommsen, eiusdem recensionis, cuius habemus fastos Capitolinos, alterum exemplum esse fastos Chronographi. In eo quoque adstipulor uiro illustrissimo, quod ex ipsis, quae seruata adhuc sunt, marmoribus fluxisse eos negat, sed petitos esse ex pleniore aliquo exemplo dicit. Cuius rei testes profert cognomina aliquot, quae cum desint in laterculo Capitolino, exhibentur a chronographo [1]. Eadem ratione quaedam a tabularum Capitolinarum lapicida falso incisa, recte reddit Chronographus; neque enim casu accidit, ut, cum in marmore legamus nomen P. Volumnii consulis 293 'Amintin.', apud Chronographum exstet 'Amentino', quam formam confirmat Diodorus, consulem dicens *Πούπλιος Οὐολούμνιος Ἀμεντῖνος*.

Descriptos igitur arbitror fastos Chronographi ex ipsarum Capitolinarum tabularum fonte, ita ut, ubi perierunt marmora Capitolina, ex Chronographo, quae illa tradiderint nomina, cognoscamus.

CAPUT SEPTIMUM

De recensionis Capitolinae auctore

Cum eis, quae hucusque disserui, ostenderim qua ratione ortos esse putem fastos Capitolinos atque a docto homine aetate liberae reipublicae extrema ex duabus, quae circumferebantur, fastorum recensionibus in unum esse coactos statuerim,

---

1) Quibus addo cognomen Rufi, quod exstat apud Chronographum consulis Ser. Cornelii Lentuli anni 451; nam quamquam Henzen et Mommsen (C. I. L. I p. 433, 445, 516) in fragmento Capitolino post LENTVLVS supplent 'Rufus', tamen in lapide ne unam quidem litteram praeterea scripam fuisse eo loco, et Romae, cum describerem fastos, adnotaui in margine et nunc ex ectypo chartaceo cognosco.

iam operae uidetur pretium explorare, quisnam ille fuerit redactor Capitolinus. Priusquam tamen ad ipsam adgrediar quaestionem, paucis, quid de consilio atque genere fastorum Capitolinorum sentiam, iuuabit enarrare.

Post egregiam Mommseni disputationem, quae continetur altero uolumine operis inscripti '*Röm. Forsch.*' p. 58—85, non iam potest dubitari, quin quos habemus marmorum Capitolinorum fastos consulares, incisi sint inter annos urbis conditae 718 et 724. Neque tamen auctorum ueterum ullus de exstructis illis quidquam refert neque omnino mentio fit eorum in libris historicis. Quod eo magis uidetur mirandum, cum fuerint collocatae tabulae in parietibus regiae ad forum sitae loco frequentissimo, ubi non potuerint latere homines curiosos. Tum uix sunt putandi fasti, cum multo pleniora exhiberent consulum nomina quam reliqui indices, tam fuisse ignoti aut neglecti, ut plane praeterirentur silentio a scriptoribus. Neque nomen illius prorsus potuit sileri, qui composuit opus tam doctum specie atque diligens, ea potissimum aetate, cuius multa norimus nomina auctorum longe leuiorum. Quam fastorum Capitolinorum obliuionem aliter expediri nego, nisi statuamus, non esse recensionem Capitolinam tum primum institutam, cum regiae adfigerentur tabulae, sed descriptam tantum aut excerptam esse in commodiorem ciuium usum ex libro aliquo omnibus notissimo, praeter quem neminem uidelicet marmoreum illud exemplar laudare, non sit cur miremur. Quibuscum conuenit, quod supra uidimus non archetypum seruatum esse fastorum Capitolinorum, sed ex pleniore exemplo et nostros esse descriptos et eos, quos praebet Chronographus. Praeterea aliunde esse haustos fastos Capitolinos hac quoque de causa licet conicere, quod nonnullis annis uerbosioris quondam textus apparent uestigia, adnotata bella aliaeque res illustres. Sed cum multa eorum desiderentur, ut bellum Numantinum, bellum ciuile, bellum Mithridaticum omniaque bella ante sextum urbis saeculum gesta, non possunt in his tabulis primum esse adscripta.

Ut uero librum illum, unde fluxerunt fasti Capitolini, efficiamus, ea notanda esse existimo, quibus differunt a ceteris,

antea adhibitis fastorum recensionibus, quibusque priores eas superant. Ac superiore quidem tempore haud dubie innotuerunt fasti consulares, fasti censorii aliique, neque tamen ante Capitolinam recensionem uarios illos magistratus, tempore minime inter se consentientes, in unum esse redactos corpus continua annorum serie, certum exstat indicium. Nam apud omnes auctores antiquiores — Liuium quoque dico et Dionysium Diodorumque, quippe qui integram fere annalium reddant memoriam — constanti ordine soli consules enumerantur, cum censores, dictatores, magistri equitum non appareant nisi praeclare quid ab eis gestum narratur. Contra primi fasti Capitolini ea ratione magistratus ordinauisse uidentur, ut consulum indici dictatores, magistros equitum, censores intexerent, atque censores quidem, quorum magistratus ad binos annos pertinebat, eis annis, quibus inirent magistratus.

Deinde multo pleniora singulorum hominum nomina legi in Capitolinis fastis quam in ceteris, binis uel ternis additis cognominibus, iam accuratius exposui.

Alterum, quod nouum atque ignotum antiquioribus exhibet Capitolinus laterculus, notae sunt genealogicae, patres et auos magistratuum enuntiantes. Ex quibus quae ad antiquissima tempora pertinent, eas docti alicuius uiri deberi studiis, quinto mihi uideor comprobasse capite. Neque enim studia ea ante Ciceronis aetatem Romae colebantur. Pari modo eae notae, quibus cognomina nonnulla in fastis Capitolinis explicantur aut significantur, ut 'qui in hoc honore Venox (442), Censorin. (489), Messalla (491) appellatus est' et 'qui postea Censorinus (444 et 460), African. (549), Asiaticus (564), Callaicus (615), Felix (666), Isauricus (675) appellatus est', a docto litterato additae esse intelleguntur.[1])

Tertium deinde quod proprium sit Capitolinis fastis dico breuiter adscriptas quibusdam annis res, bella potissimum, scilicet 489 'bellum Punicum primum', 528 'bellum Gallicum Cisalpinum',

1) Illud quoque, quod legitur in fastis Capitolinis anno 575 'hei fratres germani fuerunt' auctori tribuo, qui gentium nobilium res genealogicas perscrutabatur, neque in fastis primariis exstitisse arbitror.

553 'bellum Philippicum', 562 'bellum Antiochinum', 582 'bellum Persicum', 604 'bellum Punicum tertium', 663 'bellum Marsicum'. Ad eius modi adnotatum redire illud quoque puto, quod habet Chronographus anno 475 'Saberno et Pirrico', pro 'Sauerrione et Mure'. Ubi subesse 'Pyrrhicum' recte animaduertit Bröcker ('Untersuch. über d. Glaubw. d. altröm. Gesch.' p. 333), tamen quod ortum esse sibi persuasit errorem occiso altero consule in bello Pyrrhico, non probo, sed potius refero ad 'bellum Pyrrhicum' notatum in fonte Chronographi tribus annis ante.[1]) Quae adnotationes cum alienae sint a ueris fastis, qui praeter magistratuum nomina res non exhibent enarratas, non ex simplici nominum indice transscripti sunt fasti Capitolini et Chronographus, sed ad pleniorem librum redeunt. Annales autem aut uberiorem historiam fontem illum fuisse nego. Immo forma concisa, qua singulae referuntur res, potius indicat tabulam chronologicam, ubi suo quaeque anno breuiter notatae erant res illustres historiae Romanae. Atque ex tabula tali excerptos esse fastos Capitolinos ac Chronographi, comprobant praeter bella adscripta reliqua pauca, quae nonnullis annis breuiter referuntur, facta clariora, ut anno 381 dissensionem inter patres et plebem de consulibus plebeiis creandis enarratam legimus sic: '(consules e pl)ebe primum creari coepti', ubi omissum uerbum 'sunt' prorsus tabularum redolet genus scribendi. Eadem breuiloquentia ad annum 386 adnotant fasti Capitolini de primo plebeio creato magistro equitum 'primus e plebe' et de primo plebeio consulum collegio ad annum 582 'ambo primi de plebe'. Clarissima P. Decii Muris consulis mors duobus uerbis enarratur ad annum 459 '(s)e deuouit'.

Chronologiam uero sequuntur fasti Capitolini eam, quam constituerunt circa annum urbis septingentesimum Atticus atque Tarutius (cf. prae ceteris Matzat *Röm. Chron.* I p. 345), ita ut intra uiginti quinque fere annorum spatium ortam esse recen-

1) Secunda codicis Vindobonensis manus ad annum 512 adnotat: 'f. belli p.' (finis belli Punici); quod cum desit in reliquis libris manuscriptis, non licet affirmare, fines quoque bellorum in communi Chronographi et fastorum Capitolinorum fonte fuisse relatos.

sionem Capitolinam possimus affirmare, scilicet post annum fere 700 u. c. et ante annum 724, quo iam fuisse insculptum illud, cuius exstant fragmenta, exemplar Mommsen demonstrauit.

Atque historica et chronologica illius aetatis perlustrantes opuscula, unum inuenimus, quod ab auctoribus ueteribus describitur simillimum fastorum Capitolinorum: ipsius Attici librum annalem. Itaque iam Pighius (Annal. tom. I pag. 13 squ.) — ut comperio ex Hullemanni Diatribe in T. Pomponium Atticum Trai. 1838 p. 189 — et Vossius (De hist. lat. p. 50) ex Attici annali fluxisse censuerunt fastos Capitolinos. Nuper idem sensit — Pighii et Vossii opinionis ignarus — Matzat (*Röm. Chron.* I p. 353 adn. 2), qui unum eorum, quos illi, comparat locum Cornelii Nepotis. Ego quoque iam pridem, priusquam eam apud illos uiros doctos legissem sententiam, in eandem coniecturam incideram atque diligentius disquisita re non solum omnia ea, quae propria indici Capitolino enumeraui, cadere in annalem uidebimus, sed etiam consulto ficta quaedam, quae exstant in fastis Capitolinis, ad Attici redire auctoritatem.

Prodit autem de annali illo Nepos (Att. cap. 18) haec: '(Atticus) moris etiam maiorum summus imitator fuit antiquitatisque amator, quam adeo diligenter habuit cognitam, ut eam totam in eo uolumine exposuerit, quo magistratus ordinauit. Nulla enim lex nulla pax neque bellum neque res illustris est populi Romani, quae non in eo suo tempore sit notata; et quod difficillimum fuit, sic familiarum originem subtexuit, ut ex eo clarorum uirorum propagines possimus cognoscere'. Praeterea conferendi sunt loci Ciceronis, Brut. 3, 14: '(libro) quo iste (sc. Atticus) omnem rerum memoriam breuiter et, ut mihi quidem uisum est, perdiligenter complexus est.', ibidem 3, 15 'eam utilitatem . . . ut explicatis ordinibus temporum uno in conspectu omnia uiderem'; denique orat. 34, 120: 'cognoscat etiam rerum gestarum et memoriae ueteris ordinem, maxime scilicet nostrae ciuitatis, sed etiam imperiosorum populorum et regum illustrium. Quem laborem nobis Attici nostri leuauit labor, qui conseruatis notatisque temporibus, nihil cum illustre

praetermitteret, annorum septingentorum [1]) memoriam uno libro colligauit.'

Quibus locis cunctis et diligens plenitudo et breuiloquentia praedicatur, qua res Romanas inde ab urbe condita uno libro rettulit Atticus ('uno libro' Cic. orat. — 'liber, quo' id. Brut.) Quod aliter uix potuit consequi, nisi tam concisis formulis singulas res significauit, quales hic illic adnotatae sunt in fastis Capitolinis, ut 'bellum Punicum primum', '(consules e pl)ebe primum creari coepti', aliae.

Annalem Attici, quem inter annos 700 u. c. et 708 editum esse constat, cum septingentorum annorum memoriam continuerit, exorsum esse apparet ab urbe condita, id est ex tertio sextae olympiadis anno (= 753 a. Chr. n.), quo urbis initium statuisse Atticum scribit Solinus (1, 27). Sed etiam Capitolini fasti, exorsi ex eodem anno a. Chr. n. 753, regum aetatem respexerunt, cum triumphales tabulae exhibeant triumphos Romuli, Tarquinii Prisci, Ser. Tullii, Tarquinii Superbi, et in consularibus quoque lapidibus nomina regum enumerata fuisse ex spatii deperditi ratione comprobauit Henzen (C. I. L. I. p. 420).

Summis efferuntur laudibus a ueteribus merita libri illius de rebus chronologicis ('explicatis ordinibus temporum' Cic. Brut.; 'conseruatis notatisque temporibus' id. orat.). Quod fecisse uidetur Atticus compositis olympiadibus cum annis urbis Romae consulumque collegiis, nam omnes ei anni ex annali proferuntur a scriptoribus, olympias a Solino l. l., anni urbis conditae a Cicerone (Brut. 18, 72), anni consulares ab eodem Cicerone (ad Att. 12, 23, 2) et Cornelio Nepote (Hann. 13). Plane eadem ratione fasti Capitolini in indice magistratuum eponymorum decimo quoque anno adscribunt numerum anni ab urbe condita, ut DL, DLX, DLXX, 'notatis temporibus' perinde atque Attici liber: cf. Cic. orat. 120. Denique ut in marmoribus Capitolinis, ita in annali quoque anni cuiusque consulibus fuisse adiunctas res gestas, diserte dicit Nepos l. l.: 'nulla lex . . . nulla res . . . quae non in eo suo tempore sit notata.'

1) Utrum reuera septingenti anni libro eo contenti fuerint, an praeterpropter dicat Cicero numerum, ex ipsius uerbis non elucet.

Cum igitur compositionem, dispositionem, ordinem eundem comprehenderimus annalis Pomponiani atque fastorum Capitolinorum, omnia illa, quibus ultra antiquiorum fontium modum progressam demonstraui recensionem Capitolinam, ab Attico quoque in annali fuisse posita apparebit.

Quorum primum supra dixi uariorum magistratuum fastos in unum redactos corpus. Id ipsum autem ab Attico factum esse indicat Nepos (Att. 18), cum scribat ‘in eo libro, quo magistratus ordinauit’. Neque enim Nepos dicit: ‘consules ordinauit’, unde alios quoque magistratus ab Attico enumeratos fuisse intellegimus. In quibus non fuisse praetores tribunosque plebis ex duobus Ciceronis locis, ad Att. 13, 30, 3--32, 3 et 16, 3 effecit Mommsen (*Röm. Chron.* p. 145 adn. 274), atque eos ipsos ne in Capitolinis quidem fastis referri, recte monet Matzat l. l. (*Chron.* I p. 353 adn. 2). In ordinandis magistratibus Atticum praeterea existimo esse amplexum suffectos consules, quos antiquioris quidem aetatis ignorant annalium scriptores et qui eos secuti sunt Liuius, Dionysius, Diodorus, tum abdicationes causasque earum, mortes magistratuum (‘i. m. m. e.’ uel ‘i. pr. occ. e.’), causas dicti dictatoris (rei gerundae, comitiorum habendorum, claui figendi, seditionis sedandae causa) alia eius modi, quae fere adnotare solent fasti Capitolini.

Alterum idque maximum, quo ab omni memoria priore differunt fasti Capitolini, statui plenos quos exhibent inde ab antiquissimis temporibus consulum indices genealogicos. Quos, cum ex fontibus superioribus non uideantur hausti esse, sero compositos esse uidimus. Atque his potissimum studiis Atticum prae ceteris operam dedisse locus demonstrat Nepotis iam antea laudatus. Nam singulares libros scripsit de gentibus Iunia, Claudia, (Cornelia? cf. p. 237 adn. 1), Fabia, Aemilia neque in imaginibus neglexisse putandus est genealogiam. Quam diligentissime autem in eam inquisiuit ipso annali, ubi secundum Nepotem l. l. ‘quod difficillimum fuit, sic familiarum originem subtexuit, ut ex eo clarorum uirorum propagines possimus cognoscere’. Quodsi quaerimus, quo modo ‘subtexuerit’ propagines eas Atticus, plena gentis cuiusque stemmata eum exhi-

buisse neque Nepos significat neque in breui tabula chronologica probabiliter statuitur. Accedit quod non omnium gentilium dicit Nepos cognosci potuisse propagines ex annali, sed clarorum tantum uirorum, quos consules dictatores aliosque magistratus maiores esse facile intellegitur. Immo magis artificiosa ratione usum esse Atticum, quam per stemmata enumerando homines, ex uerbis Nepotis apparet 'et quod difficillimum fuit'. Qui cum dicat 'subtexuit', rationem eam docet; subtexere enim idem ualet atque 'innectere, immiscere', neque quo alio modo genealogicae consulum origines fastis potuerint immisceri uideo, nisi eo, quo in Capitolinis tabulis adduntur uel subtexuntur nominibus genealogicae adnotationes. Nam ex eis quoque ut ex annali Attici 'clarorum uirorum propagines possumus cognoscere', nempe compositis comparatisque inter se notis uariorum eiusdem gentis hominum. Itaque Atticum quoque in chronologico indice notas suspicor adscripsisse ad consulum nomina, patrum atque auorum referentes praenomina. Libros enim, quibus separatim tractauit Atticus genealogiam plane diuersos atque annalem describit Nepos: 'familiam a stirpe ad hanc aetatem ordine enumerauit; notans qui a quo ortus quos honores quibusque temporibus cepisset', ita ut in eis omnes enumeratos fuisse gentiles, etiam illos, qui non peruenerint ad magistratus curules, eluceat, cum in annali non nisi clarorum uirorum fuerit habita ratio.

Tertio loco de quibus mihi est disputandum, quae exstant in fastis Capitolinis adnotata nonnullis locis bella aliaeque res clariores, quam maximam demonstrant similitudinem intercedentem inter laterculum Capitolinum et annalem Attici. Namque apud Atticum enarratas fuisse tradit Nepos: leges, paces, bella, res illustres populi Romani. Atque bellorum quidem haud ita pauca inueniuntur in Capitolinis fastis uestigia (ut 'bellum Punicum primum', 'bellum Gallicum Cisalpinum' alia). Sed etiam res illustres quaedam in fonte suo adscriptas casu potius quam consilio retinuit lapicida marmorum Capitolinorum, ut mortem deuotionemque P. Decii Muris, consulis 459, primum consulem plebeium anno 387 creatum e. c. Res illustres

Matzat l. l. putat dici triumphos neque habeo quod contra hanc uiri doctissimi proferam sententiam. Qua accepta alteram esse epitomam propriamque ex Attici annali postea factam indices triumphales Capitolinos, statuendum est et explicantur fortasse hac ratione discrimina quaedam, quae inter utrumque laterculum intercedunt [1]). Itaque his quoque consentire uidentur fasti Capitolini cum annali Attici.

Latius autem patere cognationem fastorum Capitolinorum librique Pomponiani certis argumentis probabo.

Extrema liberae reipublicae aetate multi originem familiarum suarum referre solebant ad claros antiquissimorum saeculorum uiros, ad reges, ad Aeneae socios Troianos; ad deos, ut progeniem sese putabant Numae Pompilii regis gentes Aemilia Calpurnia Pomponia Pompilia, Anci Marcii gens Marcia, Iuli filii Aeneae gens Iulia. Aliae, plebeiae potissimum familiae, quae sero commemorantur in fastis et a scriptoribus, originem suam referebant ad cognomines tertii aut quarti saeculi homines patricios, ut Mucii a notissimo Scaeuola, qui Porsennam fuerat percussurus, oriundos sese gloriantur, Cassii Longini a Sp. Cassio Vecellino. Pari modo ei, quos nouimus plebeios consules inde a quinto urbis saeculo, Iunii Bruti auctorem familiae suae iactant L. Iunium Brutum, a quo expulsos reges constitutamque libertatem populi Romani fabulae ac poetae narrabant. Quod cum esse uerum suo iure negarent et ueteres nonnulli (ut Cassius Dio 44, 12 atque *οἱ τὰ Ῥωμαίων σαφέστατα ἐξητακότες* Dion. 5, 18) et recentiores plurimi, inde quoque fictum cognoscitur, quod prorsus diuersis

1) Triumphales tabulas anno 742 u. c. incisas esse cum Mommseno (*Röm. Forsch.* II p. 79) recte demonstratum censeo ab Hirschfeldio (*Hermes* IX et XI). Praeter litterarum formam, qua ab alio esse insculptos lapicida triumphales, ab alio consulares fastos intellegitur, in minoribus quibusdam rebus inter se differunt; L. Anicius L. f. Gallus in consularibus fastis dicitur 'L. n.' anno 594, in triumphalibus 'M. n.' 587; P. Licinium Crassum triumphales tabulae anno 661 nominant: 'M. f. P. n.', consulares anno 665 'L. f. P. n.'. Tum fasti consulares usque scribunt 'Aimilios', cum in triumphalibus actis bis (annis 443 et 639) legatur 'Aemilius': cf. Mommsen C. I. L. I p. 623.

utuntur praenominibus plebeii Iunii atque patricii, quorum praenomina Titus, Tiberius (cf. Liu. 2, 4, Dion. 5, 6) postea nunquam redeunt in gente. Haud tamen est mirum, ipsos Iunios propter nomina congruentia se posteros existimasse L. Bruti. Quam rem iam Posidonius tradidit (Plut. Brut. 1), primus autem docta disputatione et stemmate Iuniorum constituto plebeios Brutos rettulisse uidetur ad primum consulem ipse Atticus, de quo Nepos (Att. 18): 'fecit hoc idem, inquit, separatim in aliis libris, ut M. Bruti rogatu Iuniam familiam a stirpe ad hanc aetatem ordine enumerauerit, notans qui a quoque ortus, quos honores quibusque temporibus cepisset.' Indicem igitur Iuniorum genealogicum composuit Atticus usque ad M. Brutum Caesaris interfectorem; 'wozu aber viel Erfindung erforderlich war', rectissime adnotat Teuffel (*Röm. Literaturg.*[4] 171, 2 c). Neque tamen unum tyrannicidam auum statuere M. Bruti satis habuerunt aequales illius, sed alterum etiam maternae gentis posuerunt C. Seruilium Ahalam, qui Sp. Maelium regni adfectatorem, ut uocabatur, necauerat. Ab eo enim matrem Bruti Seruiliam oriundam esse dixerunt (cf. Plut. Brut. 1 et saepius; locos enumerat Drumann *Gesch. Roms* uol. IV, p. 15 adn. 8). Atque hoc quoque per genealogicam rationem demonstratum esse ab Attico, colligo ex loco quodam Ciceronis. Qui cum compluries (Brut. 14, 53 et 97, 331; Phil. 2, 11 et 10, 6) originem Bruti ex ipsis illis gentibus, Iunia et Seruilia, praedicet, ad Atticum scribit quadragesima libri tertii decimi epistula: 'ubi igitur φιλοτέχνημα illud tuum, quod uidi in Parthenone, Ahalam et Brutum?' Ubi non potest φιλοτέχνημα, ut nonnulli uoluere, reddi 'deliciae', neque subesse signum marmoreum, et Bruti et Ahalae simulacrum continens, cum hac notione post Platonem non legatur uocabulum illud apud auctores ueteres. Neque Atticus tam ardenti libertatis studio Caesarisque inimicitia flagrauit, ut tale monumentum faciundum sibi curasse sit putandus. Immo φιλοτέχνημα secundum locos, quos laudat Stephanus, significare potius uidetur: 'artificiose et diligenter aliquod confectum opus.' Hac sententia exstat apud Diodorum, aequalem fere Ciceronis (3, 37), dictum de artifi-

ciose inuenta corbi, qua anguem ingentem caperent uenatores; eodem capite hac notione etiam usurpatur πεφιλοτεχνημένον atque una referuntur φιλοτεχνίᾳ τε καὶ δόλῳ. Cum autem Atticum stemmate ad regum expulsorem reduxisse M. Brutum constet atque in epistula illa sermo sit de Bruto et Caesare, mihi quidem non iam est dubium, quin dicat Cicero stemmata artificiose ab Attico composita, quibus Bruti maiores et Seruilios et Iunios usque ad Ahalam et ad L. Brutum enumerauerit, et utrumque ostenderit esse auum M. Bruti. Ciceronem igitur stemmata ea uidisse conicio picta in tabula uel pariete Parthenonis Attici, scilicet in bibliotheca eius. Nam ab ipso Attico φιλοτέχνημα illud esse confectum, ex addito uocabulo 'tuum' intellegitur.

Quodsi Attici esse eam propagationis tabulam statuimus, miro euenit casu, ut in Capitolinis fastis duo comprehendantur corruptae memoriae uestigia, quae ad ipsam eam Bruti originationem fulciendam uidentur esse conficta.

Primum enim ut p. 242 exposui Eduardus Lübbert dissertatione De gentis Quinctiae commentariis domesticis (Kil. 1876) p. 17 egregie ostendit, Sp. Seruilio Structo, tribuno consulari anni 386 falsam adscriptam esse in fastis Capitolinis notam genealogicam 'C. f. C. n.' pro 'C. f. P. n.' et ea quidem de causa, ut a C. Seruilio Ahala, Sp. Maelii interfectore, qui progeniem non uidetur reliquisse, originem possent ducere posterioris aetatis Seruilii. Quamquam autem stemma Seruiliorum, deperdita ea laterculi Capitolini parte, inde per integrum fere saeculum ignoramus, tamen Caepiones, quorum ex familia oriunda erat Seruilia M. Bruti mater, ad Sp. Seruilium Structum illum redire, hac de causa est uerisimile, quod una omnino gentis Seruiliae stirps ad posteriora saecula permansit, nempe ea qua continentur Seruilii Caepiones et Seruilii Gemini.[1]) Cum tamen ex Plutarchi loco laudato Caepiones ab Ahala duxisse origi-

1) Primum enim, quem nouimus Caepionem, consulem anni 501, primumque Geminum, consulem 502 ex uno eodemque auo, Cn. Seruilio ortos esse, notae genealogicae docent, quas iam sinceras ad eos annos adnotant fasti Capitolini.

nem sciamus, horum ipsorum causa Sp. Structo alium uindicatum esse in fastis Capitolinis auum arbitror.

Simile quid, mea quidem sententia, apparet in Iuniis, quos commemorant marmora Capitolina. Nam si M. Brutus ceterique qui sexto septimoque saeculo fuerunt Iunii Bruti orti esse dicebantur ex L. Iunio Bruto consule anni 245, omnes qui medii ponerentur Iunii necesse erat et ipsi cognomen gererent Bruti. Faciunt autem contra C. Iunius consul annorum 437 sq. et C. Iunius consul 463, 477. Utrumque enim C. Iunium Bubulcum appellant antiquiores fontes, Idatius, Chronicon Paschale illique quos sequitur Liuius nono et decimo libro scriptores annalium. At Capitolini fasti, ubicunque illi leguntur C. Iunii (sc. annis 437, 441, 442, 443, 445, 447, 452 et triumph. 443, 452, 477) cognomini Bubulci alterum adnectunt Bruti, quod alicubi eis non adscribitur atque uno eo consilio uidetur esse additum, ut continua Brutorum series inde a L. Bruto, libertatis uindice efficiatur ad Brutos sexti saeculi eorumque posteros. Quoniam autem primum eam seriem descripsisse uidimus Atticum, haud mihi uideor facere audacius, quod et Brutorum additum cognomen et falsam Sp. Structi notam genealogicam ad illum refero, quippe qui eo studio, quod utroque comprehendimus loco, et Seruiliorum et Iuniorum redegerit stemma. Eo autem, quod utrumque redit in fastis Capitolinis, quam maxime confirmatur illa, quam exposui, sententia mea de fastorum Capitolinorum cum Attici annali coniunctione atque iam certo illos esse excerptos ex annali credo.

Unum tamen restat, quod sententia ea accepta sit expediendum. Neque enim, si ex libro Pomponiano reuera fluxerunt fasti Capitolini, toti inde possunt esse petiti; nam cum editus sit annalis ante annum u. c. 708, quo Cicero emisit Brutum suum de claris oratoribus, auctor fabularum Capitolinarum, quas exstructas in regia esse intra annos 718 et 724 constat, uiginti fere extremorum annorum consules aliunde sumpsisse est arbitrandus. Atticus annalem scripsit post editos libros Ciceronis de republica, i. e. post annum 703 (cf. Mommsen *Röm. Chron.* p. 141 c. adn. 273 et Drumann *Gesch. Roms* uol. VI

p. 83 squ.); nam ipsum facit dicentem Atticum Cicero in Bruto (5, 19): 'eisque (sc. libris de republica) nosmet ipsi ad ueterum rerum nostrarum memoriam comprehendendam impulsi atque incensi sumus'. Cum igitur inter annum 703 et 708 [1]) composuerit librum Atticus et hucusque produxerit seriem consulum, quam dignissimum est notatu, quod Chronographus anni 354, quem pendere ex Attici annali ex eis quae disserui sequitur, adnotat ad annum 705 (Mommsen '*Ueber den Chronographen v. J. 354*' p. 618): 'hoc usque dictatores fuerunt' [2]). Sed fuerunt etiam postea dictatores annis 705, 706—8, 709, 710; itaque nota illa chronographus aliud quid uidetur significare. Quodsi meminerimus, in fonte Chronographi fuisse enumeratos dictatores quoque (cf. supra p. 244), sic explicandam censeo notam, ut eum fontem pertinuisse dicamus usque ad ipsum annum 705 et pronuntiare chronographum uerbis illis, se hucusque sequi auctorem dictatores exhibentem, aliunde autem inde ab anno 706 se petere consules.

Annalem igitur Attici substitisse puto in consulibus anni 705, quo bellum exarsit ciuile, atque annos 706 ad 718—24 tum, cum inciderentur fasti Capitolini ex memoria esse additos. Quibus fauet, quod inde ab anno 705 in ipsis fastis Capitolinis inueniuntur quaedam aliter expressa atque in priore parte. Nam cum ante eum annum, quibus annis dictatores fuerunt, nomina eorum statim ponantur post consules, adscripta tantum nota 'dict.', inde ab anno 705 ubique dictatoris nomini (cf. 705, 707, 709 bis) praemittitur singulis uersibus nota 'eodem anno', addita ut opinor ab homine, qui — diu intermissa dictatura — non iam ueram eius naturam nouerat [3]).

---

1) Atticus, anno 704 ex Epiro Romam redux, ibi commoratus est annis sequentibus (cf. Drumann l. l. uol. V p. 25 squ.); atqui librum cum non nisi in urbe scribi potuisse sit manifestum, annis 705—708 studiis illis uidetur Atticus operam dedisse annalemque paullo ante annum 708 emisisse.

2) Vix casui est tribuendum, quod inde ab anno 706 usque ad 715 desiderantur apud Chronographum et dierum anni incipientis et epactarum significationes.

3) Quibus annis penes singulos consules summa erat potestas, apud

Iam perueni ad finem disputationis, cuius summa capita breuiter liceat comprehendere.

Fasti igitur consulares antiquissimi sine cognominibus enumerabant priorum saeculorum magistratus atque hos fastos antiquiores omnes receperunt scriptores. Quem tamen indicem postea, profecti a ternis nominibus, quae legebantur consulum aetatis posterioris, singulis additis cognominibus suppleuerunt duo uiri docti, suo uterque coniciens Marte. Qua ratione duae ortae sunt fastorum recensiones, quarum alteram exhibent Idatius et Chronicon Paschale, ac certae Liuii Dionysiique operum partes; et huius quidem auctor putandus est Licinius Macer. Alterius recensionis particulam habemus (per Castorem suppeditatam) in Diodori fastis ubicunque referuntur consules cognominibus adscriptis. Ex utraque tertiam effecit recensionem aetatis Ciceronianae homo doctus, quem esse Atticum, libri annalis auctorem, multis indiciis proditur. Eum esse fontem et fastorum Capitolinorum et Chronographi anni 354 probabiliter statuitur, ita ut Capitolina recensio composita sit ex duobus prioribus fastorum exemplis.

Quodsi, quae legimus consulum antiquissimorum cognomina, non nisi coniecturis debentur antiquariorum, qui infima liberae reipublicae aetate fuerunt, omni ea carere fide apparet; atque inde iam sequitur omnem aetatis antiquissimae memoriam, petitam et coactam ex cognominibus, nullius esse auctoritatis, sed sera coniectura effectam. Neque tribuenda est fides nisi binis prioribus nominibus, gentilicio ac praenomini. Sic neglectis cognominibus satis multae resoluuntur et explicantur controuersiae, inde natae, quod idem factum in diuersis

---

Atticum nomen eorum uidetur fuisse scriptum addita nota: 'solus magistratum gessit', ut legimus in fastis Capitolinis ad annum 670; idem apparet apud Chronographum annis 379 ('Baccho solo') et 702 ('Magno III solo') et eadem ratione postea quoque anno 708 'Caesare IIII et solo (!)'; fasti autem Capitolini in illis, quae non iam ad annalem redire dixi, anno 709 aliter atque in priore parte habent 'C. Iulius C. f. C. n. Caesar IIII sine c (onlega)', ita ut post annum 705 neque iam plane consentiant inter se Chronographus et fasti Capitolini, neque prior posteriorque laterculi Capitolini pars.

fontibus diuersis eiusdem gentis hominibus adscribebatur, nempe ob diuersa ab auctoribus posita cognomina [1]).

---

1) Quod cum accuratius exponere hoc loco sit longum, uno exemplo quae posui conabor comprobare. Iteratam esse narrationem de seruato consule Romano et a T. Quinctio Capitolino et a L. Quinctio Cincinnato, luculenter ostendit Lübbert (De gent. Quinct. comm. dom. p. 20 et De gent. Fur. comm. dom. p. 9). Primum enim Liuius (3, 4) et Dionysius (9, 63) — quem utrumque propter addita cognomina consulum hausisse arbitror ex Macro — S. Furium Fusum consulem obsessum ab hostibus liberasse tradunt T. Quinctium Capitolinum. Tum paullo post (anno 296 u. c.) eidem auctores (Liu. 3, 36, Dion. 10, 25 — ubi apud neutrum scriptorem legi cognomina notandum est, quia aliunde illa uidentur esse desumpta —) plane eadem ratione L. Minucium consulem seruatum esse narrant a L. Quinctio Cincinnato dictatore anni 296. Neque tamen in eo consentio cum uiro illustrissimo mihique carissimo, quod inde putat fabulam esse iteratam, quia gloriae cupidi et Quinctii Capitolini et Quinctii Cincinnati suo quique auo factum illud postea uindicassent. Immo eam fuisse repetitionis originem arbitror, ut in antiquissimis annalibus, qui consulum nomina in rebus enarrandis non solebant referre (Nep. Cat. 3, 4) id tantum exstitisse scriptum, 'consulem Romanum ab hostibus circumuentum obsessione liberatum esse a Quinctio'. Iam cum illa aetate duo putarentur uixisse clari Quinctii, alter T. Capitolinus, alter L. Cincinnatus, postea alios quidem ad Capitolinum rettulisse factum illud existimo eiusque adscripsisse cognomen, alios autem auctores Cincinnatum dici sibi persuasisse atque ideo eum nominasse. Unde factum est, ut alio alii anno prodiderint rem gestam, posteriores autem scriptores, ut Liuius et Dionysius, cum non uiderent, eandem rem mutatis nominibus bis narrari, utroque anno eam reciperent. Uter autem Quinctius reuera rem illam gesserit, nos iam non possumus diiudicare, quamquam libere confiteor, uehementer me dubitare de toto L. Cincinnato, cum nomen eius non exstiterit in fastis consularibus, quos antiquissimum uerissimumque fontem esse disserui. Nam quod consul suffectus dicitur anni 294 apud auctores recentiores Dionysium fastosque Capitolinos — neque Diodorus neque Liuius suffectum eum commemorant —, etiam auget suspicionem. Antiquissimis enim temporibus fuisse magistratus suffectos iam supra negaui. Praeter consulatum illum spurium duas dictaturas Cincinnato tribuunt auctores, quas tamen ipsas sero demum inuentas esse existimo. Mihi cum parum sit probabile, tam clarum, qualem describunt auctores, uirum omnino non consulem esse creatum, totum Cincinnatum nil nisi umbram esse iudico T. Quinctii Capitolini, quem sexies exhibent consulem fasti.

CONSPECTUS

INDEX RERUM

INDEX LOCORUM

VITA

Lipsiae sum natus anno h. s. LXIII Conradus Antonius Cichorius, patre Iulio, matre Valesca e gente Heitz, quam nouem annorum puero morte mihi esse ereptam quam maxime doleo. Fidei sum addictus euangelicae.

Litterarum elementis imbutus per aliquot annos Gumperdae Thuringorum summo cum fructu scholam frequentaui Schaffnerianam, directoribus florentem Siegfriedo et Alfredo Schaffneris, uiris mihi amicissimis. Inde ab anno LXXVIII Lipsiae adii gymnasium Nicolaitanum, neque data hac occasione possum facere, quin grato praedicem animo, quantum debeam Theodoro Vogelio, praeceptori dilectissimo, ipsius scholae rectori. Hic enim ad antiquitatis studium me inflammauit ac perduxit.

Vere anni LXXXII maturitatis adeptus testimonium Friburgum Brisigauorum me contuli, ubi per quinque semestria docentes audiui Hensium, Riehlium, Rümelinum, B. Schmidtium, Simsonium, Steupium. Seminarii philologici sodalis fui extraordinarius sex mensibus, ordinarius integrum per annum; societatem philologam Hensii per anni dimidium frequentaui.

Autumno anni LXXXIV redii in patriam et scholas adii clarissimorum uirorum Curtii, Gardthauseni, Langii, Lipsii, Ed. Meyeri, Ribbeckii, Rohdii, Voigtii, Wachsmuthii. Sodalis ordinarius interfui seminariis regiis et philologico et historico

per ter senos menses, societati philologae Ribbeckianae per duos annos, societati historicae-antiquariae Wachsmuthii per anni dimidium et historico-philologicis Ed. Zarnckii exercitationibus per idem temporis spatium.

Anno LXXXV inde ab Augusto mense ad Nouembrem Romae sum commoratus in instituto germanico archaeologico, ubi historicis potissimum et epigraphicis operam dedi studiis. Ac feliciter euenit, ut praeclarissimos nanciscerer praeceptores rei epigraphicae Eugenium Bormannum et Guil. Henzenum, archaeologiae Ottonem Benndorffium et Hermannum de Rhoden Hagenouiensem. Summas tamen debeo gratias Bormanno, quippe qui et socium saepe me assumpserit studiorum epigraphicorum et ut comes existerem in itinere epigraphico per Etruriam suscipiendo beneuole permiserit.

Gratus deinde nomino Eduardum Lübbertum Bonnensem, qui, qua est humanitate, per hos sex annos studia mea est prosecutus.

Omnibus eis, qui me docuerunt, uiris doctissimis gratias ago quam maximas, imprimis autem pia semper colam memoria illos, qui studiorum meorum patroni exstiterunt benignissimi, Ribbeckium et Wachsmuthium. Quem utrumque credo scire, quo sim erga eos grato animo ac fideli.